

留光慢

จำนวน
คืน
สักครู่
ที่
หัวใจ
เวลา
แดน
งม

10

阅文集团

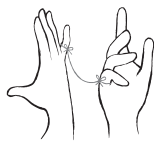
ตงเทียนเตอะหลิวเยี่ย 冬天的柳叶 เทียน

Honey Toast 11ป

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

'นวนคีนอีกครา สู่ห้วงเวลาแสนงาม' เดินทางมาถึงเล่มที่ 10 ซึ่งเป็นเล่มจบแล้ว ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าความรู้สึกยามอ่านมาถึงเล่มนี้ของนักอ่านแต่ละคนจะเป็นเช่นไร คงจะต้องทิ้งผู้กพันกับตัวละคร ทั้งอยากทราบตอนจบว่าจะคลี่คลายลงอย่างไร แต่ก็ไม่อยากให้จบเหมือนกันแน่ๆ เลย ส่วนเรื่องความน่าติดตามและความสนุกของเรื่องราวนั้นคงไม่ต้องพูดแล้ว ด้วยกระแสที่ดีของเรื่องนี้และด้วยการติดตามกันมายาวนานจนครบสิบเล่ม ก็แสดงให้เห็นแล้วว่านักเขียนและนักแปลของเรามีเค้าโครงเรื่องและสำนวนการเล่าที่ดีเยี่ยมมากจริงๆ ค่ะ อย่างไรก็ตามขอให้ติดตามกันต่อไปในเรื่องหน้าๆ ของนักเขียนและนักแปลทั้งสองท่านด้วยนะคะ

โดยในเล่มสุดท้ายนี้สองสามีภรรยาได้สัมผัสความหรรษาจากรสเสนาหาเป็นคราแรก ย่อมคลอเคลียกันทุกเช้าค่ำเสียจนในจวนจวนเงินในวอบบอดด้วยบรรยากาศหวานชื่น แม้ในยามที่ภายนอกเกิดคลื่นลมขึ้นไม่เว้นวันก็มีโอกาสกระทบกระเทือนเข้ามาในจวนแห่งนี้ได้เลย ด้านวังองค์หญิงใหญ่ฉางทรงเกิดเรื่องขึ้นเพราะนางตั้งครรภักกับชายบำเรอ จนไทเฮาผู้เป็นมารดาถึงกับสั่งให้ทำในสิ่งที่เลวร้ายที่สุดโดยไม่หวังใยความสุขสบายและร่างกายของนางเลย ชื่อชั้นที่ดูราวกับว่าเกลียดชังมารดาของตนเองนั้นหัวใจแสนเจ็บปวด เวลาเช่นนี้มีเพียงเซ้าหมิงยวนและเฉียวเจาที่ช่วยเหลือเขาได้มากที่สุด ส่วนรู่ยอ้อองกับมู่อ้อองต่างก็หวังในอำนาจ หมายถึงราชบัลลังก์ คราใดที่มีโอกาสยอมพร้อมที่จะถือนัดเข้าห้ำหั่นกันอยู่เสมอ แต่ที่คาดไม่ถึงมากที่สุดคงเป็นเรื่องของเจียงหยวนเฉา ส่วนว่าเขาจะมีอะไรเซอร์ไพรส์นักอ่านทุกท่านนั้นขอให้ติดตามกันให้ดี นวนคีนกลับมาใช้ชีวิตต่อไปในครานี้ เฉียวเจาของเราใช้ชีวิตคุ้มค่าจริงๆ ว่าหรือไม่คะนักอ่านทุกท่าน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

ชีวิตคนเราผันแปรไม่แน่นอนเกินไป นางอยากคว้าความสุขที่อยู่ตรงหน้า
"เงาเงา..." เซ่าหึงยวนเริ่มแตกตื่นเมื่อรับรู้ได้ว่าความสามารถในการ
ควบคุมตนเองกำลังจะหมดสิ้นลง เขาอาจจะทาบทับคนในอ้อมอกไว้ได้ร่าง
ครอบครองนางตามใจปรารถนาโดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้นได้ทุกเมื่อ

กลีบปากนุ่มนิ่มประทับลงมา สุ่มเสียงอ่อนหวานออกอ่อน "ข้าก็อยู่
เรียกข้าด้วยเหตุใดกัน..."

"เงาเงา เจ้าอย่า..." เซ่าหึงยวนพยายามดิ้นรนเหือกสุดท้าย ทว่าฝ่ามือ
อ่อนนุ่มคู่นั้นกลับออกแรงผลักเขานอนลงแนบสนิทกับเตียง ผ้าปูเตียงหนานุ่ม
ยุบยวบลงในพิริบตา

"ถึงเจียน..."

"หือ?"

"ท่านแม่สอนข้าแล้ว จากนั้นค่อยกินอาหารผสมสมุนไพรบางอย่าง
ประกอบกันไม่เป็นไร..."

•

แนะนำตัวละคร

* เจียวเจา

เจาเจาของเซ้าหมิงยวนไม่ใช่บุตรสาวของอาลักษณ์ในสำนักราชบัณฑิตที่ไร้ความสำคัญอีกต่อไป แต่เป็นถึงสุหยินท่านโหวผู้ทรงเกียรติ นางเก่งกาจจนหลาย ๆ คนต้องยอมลงให้

* เซ้าหมิงยวน

บุรุษผู้รักใคร่เจียวเจาหมดทั้งหัวใจ ชื่อสัตย์และจริงใจต่อสหาย ไม่มีวันทรยศหักหลังต่อคนที่ดีกับตนเอง ปกป้องภรรยาอย่างถึงที่สุดโดยไม่ไว้หน้าใครหน้าไหนทั้งนั้น

* หลันชาน

สมุหราชเลขาธิการ กุมอำนาจบริหารราชการนานร่วมยี่สิบปีจนภายในราชสำนักพอนพะ อาณาประชาราษฎร์เดือดร้อนทุกข์เข็ญ ทั้งยังเป็นผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ร้ายแรงต่างๆ ในแวดวงขุนนางอีกด้วย

* องค์หญิงใหญ่ฉางหรง

มารดาของฉือซัน เลี้ยงชายบำเรอไว้เสียจนเต็มวังองค์หญิง ทำให้บุตรชายไม่ชอบหน้านางมากนัก ทั้งที่ความจริงแล้วนางรักใคร่บุตรชายสุดหัวใจ สละเลือดให้เขาดื่มกินประทังชีวิตได้

* หยางไทเฮา

พระมารดาของฮ่องเต้หมิงคัง ด้วยความที่ผ่านโลกและการแก่งแย่งชิงอำนาจมามาก ทำให้ในสายตาเห็นเพียงผู้อื่นล้วนมีจิตคิดร้าย นางให้ความสำคัญกับราชวงศ์ ไม่ใส่ใจแม้ความสัมพันธ์ของลูกหลานในไส้

751

เหล่าบัณฑิตหลวงในสำนักราชบัณฑิตที่ได้รับของพระราชทาน
เดือนสิบสองให้ร้องด้วยความยินดีดังลั่น

สิ่งที่บัณฑิตหลวงซึ่งได้รับเบี้ยหวัดเดือนละแปดต้นเหล่านี้ตั้งตารอคอย
ที่สุดคือของพระราชทานปีละหนึ่งครั้งนี่เอง อย่าลืมว่าเมื่อหลายปีก่อน
สมัยท้องพระคลังยังนับว่าบริบูรณ์ ของพระราชทานที่แจกจ่ายให้ตอน
ใกล้สิ้นปีมากพอๆ กับเบี้ยหวัดทั้งปีของพวกเขาเลยทีเดียว

แน่นอนว่าช่วงไม่กี่ปีมานี้ไม่อาจเทียบแต่ก่อนได้แล้ว จนกระทั่ง
ปีก่อนถึงกับงดแจกจ่ายไปเลยด้วยซ้ำ แล้วก็เพราะเหตุนี้เองความยินดี
ปรีดาที่ได้รับของพระราชทานสองส่วนในตอนนี้จึงมีอาจพรรณนาเป็น
ถ้อยวาจาได้

หากที่น่ายินดียิ่งขึ้นไปอีกคือของพระราชทานถูกแจกจ่ายให้ในวัน
สุดท้ายก่อนที่ว่าการทุกแห่งจะปิดทำการ หรือพูดอีกนัยหนึ่งว่าวันรุ่งขึ้น

ขุนนางเหล่านี้ล้วนได้หยุดพักนานหลายวัน สามารถดื่มสุราสังสรรค์หรือใช้เวลาอยู่กับภรรยาและบุตรได้ตลอดทั้งวัน

"ไปๆ ดื่มสุรากัน"

"ร้านไปเว่ยดีหรือไม่"

เมื่ออยู่ในหมู่บ้านติดหลวงด้วยกันก็ไม่จำเป็นต้องวางท่าสำรวมตต่อหน้าผู้อื่น แต่ละคนกล่าววาจาอย่างหน้าชื่นตาบาน

"อาลักษณ์เฉียว ไปดื่มสุราด้วยกันหรือไม่"

เฉียวโหมยกมุมนปากโค้งพลางกล่าว "ข้ายังไว้ทุกข์อยู่ คงไม่ไปด้วยสหายทุกท่านรำสุรากันให้สำราญใจเถอะ"

สหายขุนนางที่เอ่ยชวนเพิ่งนึกขึ้นได้ในเวลานี้ เขาเอ่ยด้วยรอยยิ้มกระดาก "จริงสิ เช่นนั้นพวกข้าไปล่ะ"

เขามองดูเหล่าสหายขุนนางเดินผละไปอย่างร่าเริงแจ่มใสแล้วแย้มยิ้มอย่างทำออกจากสำนักราชบัณฑิต

ถนนศิลาเขียวด้านนอกผ่านการปิดกวาดอย่างสะอาดสะอ้านมีหิมะถมทับกันอยู่สองข้างทางเป็นกองสูงถึงหลายฉื่อ

พอเฉียวไม่เดินผ่าน นกกระจอกที่หาอาหารอยู่บนพื้นหิมะตัวหนึ่งก็ตื่นตกใจกางปีกบินหนีไปทันที เศษหิมะที่ติดขามันร่วงหล่นลงบนเรือนผมเขา

ชายหนุ่มยกมือปัดออกเบาๆ ก่อนสาวเท้าก้าวยาวไปทางรถม้าตรงหัวมุมถนน เอ่ยสังสารถึว่า "กลับจวนกวอนจวินโหว"

รถม้าเริ่มออกแล่นดังครีตคราด เขาเลิกม่านขึ้นมองออกไปด้านนอก

หิมะประจำฤดูหนาวตกลงมาแล้ว ยามรถม้าวิ่งออกจากถนนซึ่งเป็นที่ตั้งของที่ว่ากรมมากมายจะเห็นคนแต่งกายมอซอตามถนนหนทาง

มากขึ้น พวกเขาเหล่านั้นมีสีหน้าซีดชา เสื้อผ้าขาดกระรุ่งกระริง เห็นแผล
โดนความเย็นกัดเล็กๆ ใหญ่ๆ บนผิวหนังที่แผลพันอาการออกมา ส่วนใหญ่
เป็นชาวบ้านที่อพยพหนีภัยพายุหิมะมาที่เมืองหลวง

นัยน์ตาของเฉียวไม่หม่นลง

ฮ่องเต้ฝึกฝนแต่การบำเพ็ญตบะ ปล่อยให้ให้หลันชานกับบุตรชาย
กุมอำนาจบริหารราชการนานร่วมยี่สิบปีจนภายในราชสำนักฟอนเพะ
อาณาประชาราษฎร์เดือดร้อนทุกข์เข็ญ หากสองคนนี้ไม่ถูกกำจัดยอม
ยากนักที่จะนำความสุขสงบคืนสู่แผ่นดินต้าเหลียง

ตอนกลับถึงจวนบ่าวรับใช้เข้ามารายงาน "คุณชาย สุหยินเชิญท่าน
ไปพบขอรับ"

เขาพยักหน้าแล้วไปที่เรือนของเฉียวเฉา

"พี่ใหญ่กลับจากที่ว่าการแล้วหรือเจ้าคะ" นางออกมาต้อนรับเขา
ทันที

"ท่านไหวเล่า"

"หาทำงานอยู่ในห้องหนังสือเจ้าคะ"

"น้องเจามีธุระอันใดหรือ" เขารู้จักน้องสาวของตนเองดี ย่อมแจ่มแจ้ง
เป็นธรรมดาว่านางส่งคนมาเชิญเขาทันทีที่กลับถึงจวน แสดงว่าต้องมีธุระ
อย่างแน่นอน

เฉียวเฉามองพี่ชายก่อนคลี่ยิ้มละไมกล่าวว่า "ถึงเฉียนได้รับของ
พระราชทานเดือนสิบสองแล้วเจ้าคะ"

เฉียวไม่หัวเราะ "รู้อยู่แล้วเชื่อว่าปิดบังเจ้าไม่ได้"

"พี่ใหญ่ปฏิบัติงานอยู่ได้จุมุกของหลันชาน ไม่กลัวพวกเขาจับพิรุณ
ได้หรือเจ้าคะ"

"ไม่กลัว ข้าอยู่ในสภาพขุนนางมาหลายเดือน อ่านนิสัยของขุนนางคนสำคัญๆ พวกนั้นได้รูปร่างแล้ว หลันซงเฉียนผู้นี้คืออันที่ใจตนเป็นใหญ่ คงยากมากที่เขาจะยอมเชื่อในชั่วครู่ชั่วยามว่ามีคนสามารถลอกเลียนลายมือของเขาถึงขั้นแยกของจริงของปลอมไม่ออก ถึงอย่างไรก็ดีต่อให้เขาเริ่มแคลงใจจนแอบสืบลับๆ ก็ไม่มีวันสาวมาถึงตัวข้าได้"

"เพราะอะไรเจ้าคะ" เฉียนเฉียวรู้ว่าพี่ชายเป็นคนสุขุมหนักแน่น ต่อให้ออยากแล้วเนื้อเถื่อนหนังหลันซงกับบุตรชายใจจะขาดก็จะไม่ใจเร็วด่วนได้ ทว่านางยังคงถามด้วยความสนใจใคร่รู้

"พวกข้าแบ่งงานกันทำ คนที่รับผิดชอบตรวจทานส่วนของกรมโยธา มิใช่ข้า แต่เป็นคนของหลันซง"

เฉียนเฉียวปลั่งเสียงหัวร่อ "ถ้าอย่างนั้นก็ปล่อยให้พวกเขาเป็นสุนัขกัดกันเองดีแล้ว"

เฉียนเฉียวยื่นมือไปจะยี้ผมนาง แต่นึกขึ้นได้ว่านางสาวมิใช่แม่ฉางน้อยแล้ว เขาจึงลดมือลงโดยไม่ให้เป็นที่สังเกต "เรื่องในราชสำนักยกให้เป็นหน้าที่ของพี่ใหญ่เถอะ เจ้าไม่ต้องเป็นห่วง"

"อ้อ มีพี่ใหญ่อยู่ในราชสำนักคอยจับตาดูความเคลื่อนไหวของพวกหลันซงได้ตลอดเวลาเช่นนี้ก็สบายขึ้นมากแล้วเจ้าคะ"

มีกับไม่มีหูตาอยู่ในราชสำนักนั้นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง นี่คงเป็นเหตุผลที่ครอบครัวขุนนางผู้สูงศักดิ์ทั้งหลายล้วนทุ่มเทกายใจอบรมบ่มเพาะบุตรหลานในตระกูลอย่างสุดความสามารถ หากไม่แล้วหากมีคนรุ่นหนึ่งเป็นสามัญชน เช่นนั้นก็ค่อยๆ ตกต่ำลงกลายเป็นคนนอกวง

ขณะที่พวกขุนนางรับของพระราชทานเดือนสิบสองมาแล้วพากันไปดื่มสุราสรวลเสเฮฮากันในร้านสุราน้อยใหญ่อย่างครึกครื้นรื่นเริงใจ

ด้านหลันซงเฉวี่ยนกำลังเดือดดาลจนควันออกหู

"น่าโมโหหนักๆ เอาเงินของข้าไปแล้วยังจะหัวเราะเยาะข้าอีก เจ้าพวก ลูกเต่าบัดซบ!"

หลันซงนางทั้งหลายคลายจากความยินดีที่ได้รับของพระราชทาน เดือนสิบสอง ต่างก็เริ่มอยากรู้อยากเห็นถึงที่มาของมัน ครั้นสอบถามได้ ความแล้วก็พากันชอบอกชอบใจยกใหญ่ ที่แท้เป็นเงินที่หลันซงเฉวี่ยน บุตรชายของท่านสมุหราชเลขาธิการจ่ายเพื่อให้รอดพ้นจากการเจ็บตัว ไม่ต้องถูกโอบยับนั้นทำย่นั่นเอง

"เออล่ะ เจ้าก็คลายโทสะลงได้แล้ว จะไปคิดเล็กคิดน้อยอันใดกับ ยากก็ได้เบียดหัวดเดือนละไม่กี่ต้นพวกนั้น" หลันซงนางเอ่ยปรามเสียงเรียบ

"ผู้ไร้ความสามารถโดดเด่นถึงไม่เป็นที่อิจฉาริษยา ปล่อยให้พวกเขา พุดไปเถอะ" หลันซงนางเขียนคำโคลงคู่ด้วยอารมณ์สงบเยือกเย็น เขากล่าวยิ้มๆ "เจ้าว่าติดคำโคลงคู่แผ่นนี้ที่หน้าประตูใหญ่ตอนวันขึ้นปีใหม่ เป็นอย่างไร"

หลันซงเฉวี่ยนมองผ่านๆ แวบเดียวแล้วพุดอย่างขอไปที "ดียิ่ง ท่านพ่อ ข้าขอตัวขอรับ"

"ไปสิ" หลันซงนางวางพู่กันลง พง์มองคำโคลงคู่ที่เพิ่งเขียนเสร็จพลง ถอนใจเฮือก

เขาซราภาพแล้ว บุตรชายที่เคยอยู่ในโอวาทเขาเสมอก็เริ่มควบคุม ไม่อยู่ขึ้นทุกทีๆ ยังดีที่แม้ันบุตรชายเขาเจ้าอารมณ์ไปบ้างแต่ก็มีความคิด เป็นของตนเอง หวังเพียงว่าจะรอจนถึงมู่อ่องได้สืบทอดราชบัลลังก์อย่าง ราบรื่นจึงจะดี

วันสงฆ์ทำปีเก่ามาถึงอย่างว่องไว เสียงจุดประทัดดังเป็นระยะมาจาก
ด้านนอกคละเคล้าเสียงร้องตะโกนอย่างตื่นตื่นของเด็กน้อย

จวนจวนจวินโหวมีคนไม่มากและไม่ถือธรรมเนียมมุกจิกหยุมหยิม
ถึงวันที่สามสิบเอ็ดเดือนสิบสองก็เริ่มติดคำโคลงคู่อวยพรวันตรุษแต่เช้าตรู่

เซ้าหิงยวนเอ่ยชวนเฉียวเจา "ไปกัน พวกเราเอาไปติดที่หน้าประตู
ใหญ่กันเองเถอะ"

"พี่เขย ข้าไปด้วยเจ้าคะ" เฉียวหว่านได้ยินแล้วตื่นตื่นคึกคักยิ่ง
นางเดินตามเซ้าหิงยวนแจ

"ได้ ไปด้วยกัน"

เฉียวหว่านหันหน้าไปเรียกเฉียวโม "พี่ใหญ่ ไปด้วยกันสิเจ้าคะ"

ทั้งสี่คนมาถึงหน้าประตูใหญ่พร้อมกัน เซ้าหิงยวนขอให้เฉียวโม
ติดคำโคลงวรรคหน้า ส่วนเฉียวเจาติดคำโคลงวรรคหลัง ขณะที่เขาเขียน
อักษรคำว่า 'ผู้' ตัวใหญ่ด้วยสีหมึกผงทองแล้วติดกลับหัว*

เฉียวหว่านตบมือพลางกล่าว "โชคดีมาเยือนแล้ว"

เฉียวโมมองดูอักษรสีทองอันเป็นมงคลพลางกล่าวเสียงพึมพำ
"ใช่ โชคดีมาเยือนแล้ว"

"แต่ว่าพวกท่านติดไปหมดแล้ว ข้าจะทำอะไรเล่าเจ้าคะ" เฉียวหว่าน
คลายจากความตื่นตื่นแล้วถามขึ้นอย่างร้อใจ

เซ้าหิงยวนรับประทัดมาจากมือองครักษ์ หยักยิ้มแล้วบอกกับนาง
"หว่านวานเป็นคนจุดประทัดดีหรือไม่"

นางเป็นเด็กใจกล้าจึงพยักหน้าทันควัน "ได้เจ้าคะ"

ไม่นานนักเสียงประทัดปังๆ ดังรัวเป็นชุด เฉียวหว่านยกมือปิดหู

* อักษร 'ผู้' หมายถึงโชคลาง เนื่องจากคำว่า 'दै' (倒) ที่หมายถึงกลับหัว พ้องเสียงกับคำว่า 'दै' (到) ที่แปลว่ามาถึง ชาวจีนจึงมีธรรมเนียมติดอักษร 'ผู้' กลับหัวเพื่อสื่อความหมายว่าโชคลางมาเยือน

วิ่งไปหลบอยู่ไกลๆ นางหัวเราะไปพลางกระโดดโลดเต้นไปพลาง
 เฉียวเจากับเฉียวโม่สบตากันแล้วสองพี่น้องก็พากันคลี่ยืม
 เย็นย่ำทั้งสี่คนนั่งห่อเกี่ยวด้วยกัน เฉียวหว่านหยิบดอกไม้ฝ้ากำมะหยี่
 สีแดงสองดอกซึ่งได้จากที่ใดก็สุตรู้ออกมา

"พี่หลี่ ข้าเสียบดอกไม้ประดับผมให้ท่านนะเจ้าคะ เมื่อก่อนท่านแม่
 จะมอบดอกไม้ฝ้ากำมะหยี่สีแดงให้แก่สตรีในเรือนตอนวันตรุษทุกปี
 บอกว่าเสียบดอกไม้สีแดงห่อเกี่ยวก็จะไม่ถูกปีศาจเหนียน* คาบตัวไปเจ้าคะ"
 ท่านแม่ที่เฉียวหว่านกล่าวถึงหมายถึงท่านแม่ใหญ่โคว่ชื่อ

"ได้สิ ขอป๊ะใจหว่านวานมาก" เฉียวเจาก้มศีรษะลงให้เด็กสาวเสียบ
 ดอกไม้ฝ้ากำมะหยี่สีแดงดอกนั้นไว้บนเรือนผมสีดำสนิท

"พี่เขย พี่ใหญ่ พวกท่านดูสิ พี่หลี่เสียบดอกไม้สีแดงแล้วงามมาก
 ไซหรือไม่เจ้าคะ"

ชายหนุ่มสองคนพยักหน้าพร้อมกัน

หญิงสาวอ่อนเยาว์มีผิวพรรณขาวผ่อง เห็นผมดกดำประดับด้วย
 ดอกไม้สีแดงเล็กกะทัดรัดฝีมือประณีตดอกหนึ่งแล้วงดงามชวนมองอย่าง
 ยิ่งยวดโดยแท้

"พี่ใหญ่ แล้วข้าเสียบดอกไม้บ้างได้หรือไม่เจ้าคะ" เฉียวหว่านเอ่ย
 ถามอย่างน่าสงสารระคนน่าเอ็นดู

"ได้สิ มา พี่ใหญ่เสียบผมให้เจ้าเอง"

เฉียวเจาอมยิ้มมองพี่ชายเสียบดอกไม้ลงบนผมของเฉียวหว่านอยู่
 แต่จู่ๆ ก็มีคนดึงแขนเสื้อของนาง

* เหนียน เป็นสัตว์ประหลาดตัวใหญ่ หัวมีขนรุงรัง คุร้ายเป็นอย่างมาก ทุกปีพอถึงวันสิ้นปีก็จะออกมาทำร้าย
 ผู้คนและสัตว์เลี้ยง แต่มักกลัวสีแดง แสงไฟ และเสียงประทัด ดังนั้นทุกปีพอถึงวันสิ้นปี (คืนก่อนวันตรุษจีน)
 จึงมีธรรมเนียมจุดประทัดและแต่งกายด้วยสีแดง

752

"มีอะไร ท่านอยากเสียบดอกไม้เช่นกันหรือ" เฉียวเจาชายตามอง
เซ่าหิมิงยวนพลางพูดกระเซ้า

ชายหนุ่มหัวเราะ "ถ้าเจาเจาเสียบให้ข้า อย่างนั้นก็เชื่อว่าไม่ได้นะ"

บุรุษตัดดอกไม้ในวันมงคลหาใช่เรื่องผิดขนบจารีตไม่ ข้ายังเป็น
เรื่องปกตಿಯ่างมาก กระนั้นโดยมากมักเป็นบัณฑิตปัญญาชน แต่สำหรับ
กวนจวินโหวแล้วออกจะตรงกันข้ามกับฉายา 'แม่ทัพกระดูกเหล็ก' นาม
กระเดื่องทั่วหล้ามากเกินไปสักหน่อย

"เมื่อครู่เรียกข้าด้วยเหตุใดหรือ" ยามอยู่ต่อหน้าพี่ชายกับน้องสาว
คนเล็ก เฉียวเจาไม่ต่อปากต่อคำกับเขาเป็นธรรมดา

"เจาเจา เจ้าว่าเกี่ยวที่ข้าห่อตัวนี้เป็นอย่างไร"

เฉียวเจามองๆ แล้วพยักหน้า "ห่อเรียบร้อยกว่าข้า"

ดังนั้นนี่เขาจะมาอ้อวดหรือ

ยกข้อดีของตนข่มข้อด้อยของผู้อื่นรี บुरुษผู้นี้สมควรถูกสังฆอน
เสียแล้ว!

"เจ้าดูนะ ข้าทำจีบเพิ่มไว้ตรงนี้ รอถึงยามจื่อตอนตัมเกี้ยวกิน เจ้า
กินตัวนั้นนะ" เซ่าหมิงยวนลดส้อมเสียงเบาลง "ข้าใ้่น้ำตาลก้อนหนึ่งไว้
ข้างโน"

กินก็ยิวคำแรกเจอน้ำตาลเป็นนิมิตดีว่าตลอดปีจะสุขสมหวานชื่น
ไม่พบกับความทุกข์ยากลำบาก

"ท่านโง่งนี่นา"

เซ่าหมิงยวนเลิกคิ้วสูง "ใครบอก ข้าไม่ได้บอกเจ้าตอนกินก็ยิว
สักหน่อย"

"พี่เขย พวกท่านกระซิบกระซาบอะไรกันเจ้าคะ"

เซ่าหมิงยวนนั่งตัวตรง แล้วเอ่ยตอบอย่างเคร่งขรึม "พี่เขยสอนพี่สาว
ของเจ้าห่อเกี้ยว"

เฉียวหว่านมองๆ เฉียวเจาแล้วพุดอุบอิบ "เป็นพี่หลิต่างหาก"

พี่เขยบอกเช่นนี้ คนที่ไม่รู้จะนึกว่าพี่หลิคือพี่เจาของข้านะ

แม้นการได้อยู่ร่วมกันในช่วงที่ผ่านมาเฉียวหว่านจะรู้สึกว่พี่หลิ
เป็นคนดีมาก แต่จะดีปานใดก็มีพี่เจาอยู่ดี

ถึงแม้นางน้อยจะพุดเสียงเบามาก แต่อีกสามคนกลับได้ยินแล้ว
สบตาซึ่งกันและกัน จากนั้นนั่งเงียบไปในชั่วขณะ

ทว่าก่อนเฉียวหว่านจะรู้สึกได้ว่าบรรยากาศเปลี่ยนไป เฉียวโม่
ก็กล่าวยิ้มๆ ว่า "มา หวานวาน พี่ใหญ่สอนเจ้าห่อเกี้ยว"

บรรยากาศกลับมาชื่นมีนกลมเกลียวในเวลาสั้นๆ

ถึงยามจื่อเสียงประทัดจากด้านนอกดังขึ้นไม่ขาดสาย เฉียวโม่

ปลุกน้องสาวคนเล็กที่สะลึมสะลือหลับไปให้ตื่นขึ้น

"หว่านวาน ถึงเวลาตื่นขึ้นมากินข้าวได้แล้ว"

เซ้าหมีงยวนผินหน้าถามเฉียวเฉียว "ง่วงหรือยัง"

ในวันส่งท้ายปีเก่ามีธรรมเนียมเผ่าปี* จะต้องรอจนถึงยามจืดกินข้าวเสร็จแล้วถึงจะเข้านอนได้ ซึ่งเป็นเวลาตึกตื่นกว่าปกติมาก เซ้าหมีงยวนเป็นห่วงว่านางจะทนไม่ไหว

"ไม่เป็นไร ข้ายังไม่ง่วง"

ไม่นานนักก็ยวบยงัดส่งคว้นขลุ่ยก็ถูกยกมาวางบนโต๊ะ เฉียวเฉียวกวาดตามองก็พบว่ายวบยงัดส่งแล้วไม่มีเครื่องหมายที่ทำไว้เป็นพิเศษเลย นางจึงสู่มดึบตัวหนึ่งเข้าปาก

ครั้นกั๊ดเปลือกก็ยวบยงัดส่งน้ำรสหวานก็แผ่ซ่านถึงปลายลิ้น เฉียวเฉียวนิ่งซิ่งไปเล็กน้อย นางหันไปมองชายหนุ่มอย่างประหลาดใจ

"เป็นได้อะไร"

"หวาน"

เซ้าหมีงยวนยิ้มหน้าระรื่น

อืม ประเดี๋ยวต้องตกรางวัลเป็นซองแดงของใหญ่ให้คนครัวที่ตักก็ยวบยงัดส่งแล้ว ทำได้ดีมาก

เฉียวเฉียวมองเขาด้วยสายตาเป็นนัยๆ ถึงจะรู้ว่าเรื่องนี้ต้องแฝงกลเม็ดบางอย่างเอาไว้ หากแต่ในใจนางกลับหวานล้ำ

ไม่ว่าอย่างไรนิมิตมงคลก็เป็นเรื่องน่ายินดี หวังว่าปีใหม่นี้นางกับเขาจะหวานชื่นดุจเสี้ยวเวลานี้

"พีหลีไซคอดีจริงๆ เจ้าคะ ข้าเจอแต่เนื้อหมี" เฉียวหว่านอิฉา

* เผ่าปี ชาวจีนสมัยโบราณมีความเชื่อว่าเป็นคืนปีจะมีสัตว์ประหลาดชื่อว่า 'เหนียน' (แปลว่าปี) ออกมาทำร้ายผู้คน จึงไม่ยอมนอนในคืนนี้เพื่อรอขับไล่ตัวเหนียนไป กลายเป็นธรรมเนียมการอยู่ไฟรุ่งตลอดคืน

สุดประมาณ

หลังทั้งสี่กินเกี่ยวกันอย่างสนุกสนานครั้นเครื่องจนมด ดรุณีน้อย
ก็ง่วงจนลืมตาไม่ขึ้นแต่แรกแล้ว

"เข้าไปส่งหวานวานที่เรือนเอง" เฉียวโมพาเฉียวหวานออกไป

การเก็บงานชาวมีย่อมมิใช่หน้าที่ของผู้เป็นนาย เซ้าหึงยวนจึงมือ
เฉียวเจาพลางกล่าว "พวกเราไปล้างหน้าบัวนปากแล้วพักผ่อนเถอะ
พรุ่งนี้เช้ายังต้องเข้าวังไปถวายพระพรวันตรุษชีก"

บัดนี้เฉียวเจาไม่ใช่บุตรสาวของอาลักษณ์ในสำนักราชบัณฑิตที่
ไว้ความสำคัญอีกต่อไป แต่เป็นถึงสุหยินท่านโหวผู้ทรงเกียรติ วันที่หนึ่ง
เดือนหนึ่งก็ต้องเข้าวังไปถวายพระพรต่อองค์ไทเฮาอย่างแน่นอน

ตลอดราตรีไร้เสียงสนทนา

ท้องฟ้ายังมีดออยู่ เฉียวเจาตื่นขึ้นมาล้างหน้าบัวนปากแล้วแต่งองค์
ทรงเครื่อง เพียงสองผลัดอาภรณ์ก็ใช้เวลาไปมากกว่าครึ่งชั่วยาม

ในวันปีใหม่นี้นายหญิงตราตั้งกับขุนนางบุนนึ่งจะแยกกันถวายพระพร
เซ้าหึงยวนชี้ม้า ขณะที่เฉียวเจานั่งรถม้า ต่างคนต่างมุ่งหน้าไปยังวังหลวง

พระราชวังที่ประดับประดาด้วยโคมไฟและผ้าแพรสีขบไล่ความมืดมิด
ก่อนอรุณรุ่งออกไป แลดูตระการตาน่าเกรงขามท่ามกลางแสงไฟแพรวพราย
ตอนเฉียวเจาไปถึงที่นั่นมีนายหญิงตราตั้งรอคอยอยู่มากมาย
พอเห็นชั้นที่น้อยถือโคมไฟนำทางนางเข้ามาก็พากันหันมามอง

สตรีที่กำลังเดินมาอย่างแจ่มจ้าสวมเสื้อคลุมแขนกว้างสีแดงเข้ม
อันเป็นเครื่องหมายบ่งบอกถึงศักดิ์ฐานะของสุหยินท่านโหว มีผ้าคลุมไหล่
สีเขียวแก่ปักลายไก่อ่าเดินเส้นนูนด้วยดินทอง บนปิ่นมงกุฎที่สลักลวดลาย

ขับช้อนงามวิจิตรหรูหราตกแต่งด้วยไก่อีฟาทองกระเพื่อปึกคล้ายจะเห็นบินขึ้น เครื่องแต่งกายตั้งแต่เรือนผมจรดปลายรองเท้าล้วนแผ้วศึมีสูงศักดิ์สง่างาม อย่างที่ไม่อาจลวงล้าได้ ในดวงตาของเหล่านายหญิงตราตั้งไม่น้อยเผย แว่วริษยาออกมา

บุตรสาวสกุลหลืเพิ่งอายุเท่าไรเอง ได้ยินว่ายังไม่ปักปิ่นด้วยกระมัง แต่ได้สวมชุดราชสำนักประจำตัวสูหยินท่านโหวมาถวายพระพรแล้ว ขณะที่บุตรสาวในวัยเดียวกับนางของจวนสกุลต่างๆ เพิ่งเริ่มตั้งต้นจากการเป็น หลานสะใภ้เท่านั้น

เฉียวเจาเดินไปถึงใกล้ๆ บริเวณที่จัดไว้ให้สูหยินท่านโหวทั้งหลาย แล้วชะงักทำเล็กน้อย ชั้นที่น้อยที่นำทางนางกลับบอกอย่างยิ้มแย้ม "เชิญสูหยินทางนี้ขอรับ"

ครันเห็นชั้นที่น้อยพานางไปตรงจุดที่สูหยินของท่านกั๋วซึ่งมีอยู่ไม่กี่ท่านรออยู่ บรรดานายหญิงตราตั้งเริ่มส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์เบาๆ อย่างอดใจไม่อยู่อีก สายตาที่มองเฉียวเจาไม่อาจใช้คำว่า 'อิฉฉาริชยา' มาบรรยายได้แล้ว

"เฮอะ คนเรานี้แข่งบุญแข่งวาสนากันไม่ได้จริงๆ ข้ายังคิดอยู่ว่าอายุเพียงสิบสี่สิบห้าก็ได้สวมชุดราชสำนักเช่นนี้แล้ว ไม่รู้ทำบุญมาที่ชาติ ผลปรากฏว่านางเก่งกาจกว่าที่เราคิดไว้"

สูหยินของท่านกั๋ววงเป็นเกียรติยศขั้นใดกันเล่า ลองดูสูหยินของท่านกั๋ววงซึ่งยืนเข้าแถวอยู่ด้านหน้าของนายหญิงตราตั้งที่แก่ชราจนแทบเดินเหินไม่ไหวสามสี่ท่านแรกนั้นในโถงตำหนักก็จะรู้เอง

"ก็นั่นนะสิ ลองคิดถึงตอนพวกเราอายุสิบกว่าปีสิว่าเป็นอย่างไร ยิ่งก้มหน้าเจียมตัวคอยปรนนิบัติรับใช้ท่านแม่สามีอยู่เลยนะ"

คนด้านข้างหลุดหัวเราะพรีด "ท่านยังดีกว่าข้านะ ตอนนั้นนอกจากท่านแม่สามีแล้ว ข้ายังต้องปรนนิบัติรับใช้ท่านแม่สามีของท่านแม่สามีอีกด้วย"

หวังซื่อฮุยฮินของเสนาบดีศาลสถิตยุติธรรมยืนอยู่ในกลุ่มฮุยฮินชั้นสามซึ่งปกตินับว่ามีศักดิ์ฐานะสูงส่ง แต่เวลานี้กลับไม่มีสิทธิ์หนึ่ง นางมองเฉียวเจาด้วยสีหน้าแววตาที่ปนเปไปด้วยความรู้สึกหลายหลาก

นางอยากขอให้หลิซื่อตวรจร่างกายลูกสะใภ้คนเล็กของตนมาโดยตลอด แต่ยังไม่สมดังใจปรารถนาเรื่อยมา บัดนี้หลิซื่อมีสถานะล้ำหน้าตนไปแล้ว อยากจะให้อีกฝ่ายตอบตกลงคงยากขึ้นไปอีก

ต้องคิดหาวิธีอะไรสักอย่างจึงจะดี หวังซื่อเคঁนสมองขบคิดอย่างหนัก "ไทเฮาเสด็จ..."

ภายในโถงตำหนักเงียบกริบทันใด ทุกคนลุกขึ้นยืน

ไทเฮาซึ่งห้อมล้อมด้วยข้าราชการบริวารเดินเยื้องย่างออกมา เสียงดนตรีบรรเลงดังขึ้น นางเสด็จขึ้นแท่นประทับ นายหญิงตราตั้งทั้งหลายถวายพระพรอย่างพร้อมเพรียงกัน จากนั้นเหล่านายหญิงตราตั้งเริ่มถวายแผ่นคำอวยพรโดยแบ่งเป็นกลุ่มๆ ตามลำดับชั้นบรรดาศักดิ์

เฉียวเจากับฮุยฮินของท่านกั๋วกวงที่มีอยู่ไม่กี่คนยืนต่อแถวอยู่ด้านหลังองค์หญิงใหญ่ฉางหรงกับมู่หวังเพยเท่านั้น ไทเฮาสั่งเกตเห็นนางอย่างรวดเร็ว

ไทเฮามองดูสตรีที่อ่อนวัยเหลือเกินในกลุ่มนายหญิงตราตั้งอย่างพิเน็จพิจารณาโดยไม่แสดงสีหน้าใดๆ สักนิด เห็นนางวางตัวได้เรียบร้อยเหมาะสมในทุกอิริยาบถจนจับผิดไม่ได้แม้แต่น้อย มีหน้าข้ายังสุขุมเยือกเย็นยิ่งกว่านายหญิงตราตั้งหลายคนแล้วอดประหลาดใจไม่ได้

นางรู้แต่แรกแล้วว่าสตรีผู้นี้แตกต่างจากคนทั่วไปอยู่บ้าง แต่กลับคิดไม่ถึงว่าจะมาได้ไกลถึงจุดนี้

ถึงเป็นบุตรสาวของอาลักษณ์เล็กๆ ในสำนักราชบัณฑิต แต่คงมีกลเม็ดเด็ดพรายจริงๆ ถึงได้เกาะไม้ใหญ่อย่างกวนจวินไหวไต่เต้าขึ้นเป็นนางหงส์ได้ในชั่วข้ามคืน

ไทเฮาเก็บใจความไม่พึงใจในดวงตาไว้และเบนสายตาดอกไปทางอื่นอย่างเงียบๆ

เมื่อไทเฮารับการถวายพระพรวันตรุษจากนายหญิงตราตั้งทุกคนเสร็จเสียงดนตรีเทิดพระเกียรติดังขึ้น พระนางเสด็จเข้าสู่ด้านในของตำหนักและเรียกตัวนายหญิงตราตั้งเข้ามาสนทนากันตามลำพัง

การถวายพระพรวันตรุษเมื่อครู่นี้เป็นเพียงธรรมเนียมที่ทำกันมานานหลายปี แต่ตอนนี้ต่างหากถึงเป็นเวลาที่แสดงถึงความโปรดปรานที่ไทเฮามีต่อนายหญิงตราตั้ง หากไทเฮาเรียกตัวคนใดเข้าพบตามลำพังก็สามารถเชิดหน้าชูตาไปได้ทั้งปีเลยทีเดียว

พวกองค์หญิงใหญ่ช่างทรงได้เข้าไปก่อน ไม่นานนักชั้นที่อาวุโสไหลสีก็ขานบอกว่า "เรียกตัวหลี่ซื่อฮุยฮินของกวนจวินไหวเข้าเฝ้า..."

753

ในกลุ่มนายหญิงตราตั้งเกิดเสียงฮือฮาเบาๆ ระลอกหนึ่ง
เชื้อพระวงศ์อย่างองค์หญิงใหญ่ฉางหรงจะถูกเรียกตัวเข้าเฝ้าก่อนใคร
ก็ช่างเถิด แต่คนที่ได้เข้าเฝ้าลำดับต่อมาเป็นสุหยินของกวนจวินโหว
ได้อย่างไร

ทุกคนชำเลืองมองไปทางพวกสุหยินของท่านกั๋วกงอย่างช่วยไม่ได้
เรื่องนี้ชักน่าสนุกแล้วสิ ที่ผ่านมาไทเฮาให้องค์หญิงใหญ่ฉางหรงกับ
ชายาต้องเข้าเฝ้า จากนั้นแล้วจะเรียกตัวสุหยินของท่านกั๋วกงเข้าเฝ้าต่อ
ทันที

อย่าลืมว่าก่อนจะถูกเรียกตัวเข้าเฝ้าพวกนางต้องรออยู่ในโถงตำหนัก
กันหมด คนที่ยังอยู่ด้านหลังของแถวก็ยิ่งรอนาน อีกรั้งเป็นไปไม่ได้ที่
ไทเฮาจะให้เข้าเฝ้าทุกคน ส่วนใหญ่มักรอแก็้ออยู่หนึ่งถึงสองชั่วยามแล้ว
ออกจากวังหลวงกลับไปเลย

ท่ามกลางสายตาคู่ที่ฉายแววความรู้สึกต่างๆ กันไปของผู้คน สีหน้า
เหล่าสุหทัยของท่านก็วกเริ่มเปลี่ยนไปและแฝงนัยบางอย่าง

"หลี่สุหทัยน เชิญเถอะ" ไหลสีสังเสียงเรียกคำหนึ่ง

เฉียวเจาพยักหน้าแล้วเดินตามไหลสีเข้าไปด้านใน นางลอบ
ทอดถอนใจ

ไทเฮาต้องไม่ชมชอบนางอย่างที่สุดเป็นแน่ถึงผลักนางลงกองไฟเช่นนี้
เพียงสลบลำดับการเข้าเฝ้าเล็กน้อยนางก็ล่วงเกินสุหทัยของท่านก็วก
ไปแล้วโดยที่ยังไม่ได้ทำอะไรทั้งสิ้น

ภายในตำหนักด้านในจุดเครื่องหอมไว้ เฉียวเจาเดินผ่านมานั่ง
ฝ่าไปร้องบางซ้องกันหลายชั้นก็เห็นไทเฮานั่งเด่นเป็นสง่าอยู่บนแท่นประทับ
พร้อมถือถ้วยน้ำชาดื่มอยู่ คนที่นั่งถัดลงมาทางซ้ายคือองค์หญิงใหญ่
ฉางหรง ส่วนทางขวา คือ มู่หวังเพย นอกจากสองคนนี้ยังมีสตรีออกเรือน
แล้ววัยราวสามสิบนางหนึ่งนั่งอยู่บนม้านั่งตัวเล็กอย่างพินอบพิเทา

เฉียวเจาอดมองสตรีนางนั้นซ้ำอีกคราไม่ได้

นางมุ่นผมเป็นมวยกลมอย่างสุภาพเรียบร้อย รูปโฉมงามแจ่ม
กิริยาท่าทางนุ่มนวล สีหน้าแววตาอ่อนน้อมถ่อมตน พอเห็นเฉียวเจา
เข้ามาดวงตาของนางก็ทอแวววาดหวังแกมตื่นเต้นผิดแผกจากสายตา
พินิจของหยางไทเฮา

ถึงแม้ประกายความหวังนั้นจะผุดขึ้นเพียงวูบเดียวก็เลือนหายไป
แต่เฉียวเจายังจับสังเกตได้ทัน

นางจดจำสตรีผู้นี้ได้ว่าเป็นหนึ่งในบรรดาอนุภรรยาของรู่ยอ่อง

ตอนนางตรวจชีพจรให้อ่อนุของรู่ยอ่อง สตรีผู้นี้ยืนอยู่หัวแถวของ
เหล่าอนุภรรยาหน้าหลายตากลุ่มนั้น น่าเสียดายที่ตรวจแล้วไม่ได้ตั้งครมภ์

นี่หาใช่เรื่องแปลก ดูจากท่าทางมุ่งมั่นอยากมีทายาทอย่างแรงกล้าของรู่ยอ่องแล้วจะต้องนอนค้างคืนอยู่ในห้องนอนวัยเยาว์มีบุตรได้ง่ายมากกว่า แต่อายุของสตรีตรงหน้าผู้นี้ไม่มีโอกาสมากสักเท่าไรอย่างเห็นได้ชัด

เฉียวเจาคาดคะเนว่าสตรีนางนี้น่าจะเป็นอนุที่ดูแลการงานในเรือนหลังของวังอ่องหลังจากชายาของรู่ยอ่องล่วงลับไป ด้วยเหตุนี้ถึงมีโอกาสดำเนินเข้าเฝ้าไทเฮา

ในเวลานี้หยางไทเฮากำลังพูดคุยกับสตรีนางนั้น "เจ้าก็รู้ว่าทายาทของวังอ่องล้ำค่าปานใด ตอนนี้มีอนุสามคนในวังอ่องใกล้คลอดแล้ว เจ้าต้องดูแลพวกนางให้ดี ๆ หากเกิดข้อผิดพลาดขึ้นข้าจะเอาผิดกับเจ้าคนเดียว"

นางก้มหน้าหลุบตา กล่าวขึ้นทันทีว่า "โปรดวางพระทัย หม่อมฉันจะคอยดูแลพวกน้องสาวเป็นอย่างดีเพคะ"

หยางไทเฮาถึงพยักหน้าแล้วมองไปทางเฉียวเจาที่เดินเข้ามา
นางถวายคำนับต่อไทเฮา "เนื่องในโอกาสวันตรุษขี้หม่อมฉันขอถวายพระพรต่อองค์ไทเฮาเพคะ"

หยางไทเฮามองสตรีในเครื่องแต่งกายเต็มยศที่คุกเข่าอยู่บนพื้นนิ่ง ๆ อึดใจหนึ่งถึงกล่าวด้วยรอยยิ้มเรียบเรื่อย "ลุกขึ้นเถอะ"

เฉียวเจายังแสดงคารวะต่อมู่หวังเพยและองค์หญิงใหญ่ฉางหรง
มู่หวังเพยยิ้มปากยิ้มพลางพูด "ตอนข้าได้พบกับฮุนยินของกวนจวินโหวในงานเลี้ยงฉลองวันฤดูใบไม้ผลิก็รู้สึกแล้วว่าสตรีน้อยที่โหมงามมากความสามารถเยี่ยงนี้ สอดส่ายหายไปทั่วหล้าก็หาไม่พบเป็นคนที่สองแล้ว"

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงกล่าวต่อเสียงเรียบ "นั่นสิ สุหยินของท่านกั๋วกง ที่อายุน้อยเพียงนี้ ข้าเพิ่งเคยเจอเป็นครั้งแรก"

หากหยางไท่เฮาไม่ชมชอบเฉียวเจาอยู่เจ็ดส่วน เช่นนั้นองค์หญิงใหญ่ฉางหรงก็ไม่ชมชอบนางเต็มสิบส่วนแล้ว

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงซึ่งซังนางจึงจอกที่ยั่ววนให้บุรุษลุ่มหลงมัวเมา เป็นที่สุด แล้วสตรีอ่อนเยาว์เบื้องหน้าผู้นี้เคยหวานแสนให้บุตรชายนาง ตีใจ แต่สุดท้ายกลับก้าวข้ามขึ้นไปเป็นภรรยาของกวนจวินโหว ถ้าบอกว่า ไม่มีเล่ห์กลซ่อนอยู่เบื้องหลังคงจะน่าแปลก

กวนจวินโหวกับซันเอ๋อร์เป็นสหายรักกัน สตรีผู้หนึ่งอย่างนางได้ รู้จักกับกวนจวินโหวจะต้องอาศัยความช่วยเหลือจากบุตรชายตนเป็นแน่

ดีเหลือเกินนะ ทอดสะพานให้บุตรชายนางหลงรักก่อน ค่อยสานไมตรีกับกวนจวินโหวผ่านทางเขาอีกที นางเพิ่งเคยพบเจอหญิงสาวที่ร้ายกาจถึงเพียงนี้เป็นครั้งแรก

ซันเซิงเห็นอกว่านางแพศยาที่รู้จักแต่ยั่ววนสามีของนางผู้นั้น หลายชั้นนัก

หางคิ้วของเฉียวเจากระตุกเบาๆ ทีหนึ่ง

ถ้าบอกว่าถ้อยคำของมู่หวังเพยเป็นการโอบอ้อมปราครัยตามมารยาท คำกล่าวขององค์หญิงใหญ่ฉางหรงก็แฝงนัยเหน็บแนมอย่างชัดเจนเหลือเกิน เฉียวเจาจะฟังไม่ออกได้เช่นไร

นางเหลือบมองใบหน้าขององค์หญิงใหญ่ฉางหรงแวบเดียวแล้วเลื่อนสายตาลงไปมองบริเวณท้องของอีกฝ่ายจิตใจหนึ่ง จากนั้นดึงสายตากลับ องค์หญิงใหญ่ฉางหรงขมวดคิ้ว "เหตุใดหลิสุหยินถึงมองข้าเช่นนี้" เฉียวเจาคลี่ยิ้ม "หม่อมฉันขอถวายความยินดีกับองค์หญิงเพคะ"

พิลักคน!

องค์หญิงใหญ่ฉางทรงชายตามองอย่างเฉยเมย ไม่ลดตัวเอ่ยปาก
พูดอะไรกับนางอีก

หยางไทเฮาซึ่งมองดูอยู่ด้านข้างกลับสะดุดใจวูบหนึ่ง

นับแต่แรกเจอแม่เด็กน้อยผู้นี้ หยางไทเฮาก็พบว่านางแตกต่าง
จากใครๆ ต่อมานางรักษาใบหน้าของเงินเงินจนหายดีได้ยิ่งเป็นเรื่อง
เหนือความคาดหมายมากขึ้น

ได้ยินว่าหมอเทวดาหลีเป็นผู้ถ่ายทอดวิชาแพทย์ให้หลีชื่อด้วย
ตนเอง...

หากเป็นเช่นนั้น หรือว่าสายตาที่นางมองฉางทรงแวบนั้นมี
ความหมายอื่นซ่อนอยู่

เมื่อความคิดนี้ผุดขึ้นในใจหยางไทเฮา นางเผยรอยยิ้มเมตตา
ส่งให้เฉียวเจา "หลีสูหยิน ข้าอยากพบเจ้ามานานแล้ว"

นางพูดพลางก้มมือเรียก "มานั่งลงข้างๆ ข้าสิ"

เฉียวเจาสืบเท้าขึ้นหน้า "ไทเฮาทรงพระเมตตา หม่อมฉันมีอาจเอื้อม
พะคะ"

หยางไทเฮาจับมือของเฉียวเจามาตบเบาๆ "ข้าต้องขอบใจเจ้าด้วยนะ
ได้ยินว่าเจ้าเป็นคนตรวจพบว่าอนูในวังรุ่มร่ามตั้งครครษ์สามคน"

"หม่อมฉันมิบังอาจพะคะ สตรีตั้งครครษ์ช้าเร็วก็ต้องล่วงรู้ เปลี่ยนเป็น
หมอคณอื่นก็สามารถตรวจพบได้ดุจเดียวกัน"

หยางไทเฮาแย้มยิ้ม "ถึงกระนั้นก็ตามตรวจพบได้แต่เนิ่นๆ ถึงเป็น
สิ่งสำคัญอย่างยิ่ง สำหรับสตรีเรานี้สามเดือนแรกที่มีครครษ์เป็นช่วงเวลา
ที่เปราะบางที่สุด จะประมาทมิได้แม้สักนิด"

เฉียวเจาคลายยิ้มตาม ไม่เอื้อนเอ่ยคำได้อีก นางไม่จำเป็นต้อง
ประจบเอาใจไทเฮา เพียงระวังตัวไม่ให้เกิดผิดพลาดเท่านั้นเป็นพอ

"หลี่ฮูหยินได้ตรวจใจให้นางหรือไม่" หยางไทเฮาชี้ไปทางอนุของรู่ยอ่อง
"นางเป็นคนเจ้าระเบียบ หลายปีมานี้ดูแล้ววังรู่ยอ่องได้อย่างเรียบร้อย
เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะมีข่าวดีเรื่องบุตรเมื่อไร"

สำหรับพี่สาวจอมมาราชาของหลี่ชานผู้นั้น ต่อให้เป็นผู้ให้กำเนิดบุตร
สาวเพียงผู้เดียวในวังอ่องนางก็ยังคงไม่เห็นอยู่ในสายตา

เมื่อหยางไทเฮากล่าวเช่นนั้นแล้ว เฉียวเจาจะบอกปัดก็ไม่เป็นการดี
นางจับชีพจรให้อนุของรู่ยอ่องแล้วเอ่ยยิ้มๆ "ร่างกายของอี่เห่ียงแข็งแรง
ดี ดูที่ว่าไม่ช้าก็เร็วคงได้สมดั่งใจหวังเจ้าค่ะ"

ในดวงตาอนุของรู่ยอ่องเปี่ยมไปด้วยความหวัง นางฝันยิ้มกล่าวว่า
"ขอให้สมปรารถนาฮูหยินท่านโหว"

สีหน้าของหยางไทเฮากลับไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

ถึงแม้นางมีความรู้สึกที่ดีให้กับอนุนางนี้ไม่น้อย แต่ก็แค่นี้เท่านั้น
จะอย่างไรก็ไม่ใช่หลานสะใภ้อย่างถูกต้องตามธรรมเนียมที่ต้องให้ความ
เอาใจใส่เป็นพิเศษแต่อย่างใด

หลังจากนั้นหยางไทเฮายังได้ถามสารทุกข์สุกดิบกับเฉียวเจาอีก
หลายคำถามเป็นต้นว่า 'อยู่จนโหวคุ่นเคยหรือไม่' ถึงได้อนุญาตให้นาง
ออกไป

เมื่อเห็นเฉียวเจาออกมา พวกนายหญิงตราตั้งที่รอคอยด้วยความ
ร้อนใจมีท่าทางคึกคักขึ้นทันใด

ออกมาได้เสียที 'ไม่รู้ว่าจะรอหลังจากไทเฮาเรียกตัวฮูหยินของท่านกั๊วง
หลายคนนี้แล้วยังมีใครได้เข้าเฝ้าอีก'

"วันนี้ไทเฮาทรงเหนื่อยล้าแล้ว เติญฮูหยินทุกท่านกลับไปเถอะ"
ไหลสี่บอกพร้อมรอยยิ้ม

เฉียวเจาพลันรู้สึกได้ว่ามีสายตามองมานับไม่ถ้วน ถ้าหากพวกมัน
กลายเป็นลูกธนูได้จริงๆ เกรงว่าขณะนี้นางคงมีรูพรุนไปทั่วร่างแล้ว

ด้านในตำหนักหยางไทเฮาบอกให้มู่หวังเฟยกับอนุชองฮู่ย๋องออกไป
รั้งตัวองค์หญิงใหญ่ฉางหรงไว้ผู้เดียว

"เสด็จแม่ทรงมีเรื่องใดหรือเพคะ" องค์หญิงใหญ่ฉางหรงเอ่ยถาม
อย่างไม่ใส่ใจ

หยางไทเฮาไม่สนใจนาง หันไปเอ่ยสั่งไหลสี่ "ไปเชิญแพทย์หลวง
หยางมา"

754

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงได้ยื่นหยางไทเฮาออกคำสั่งให้ไหลลี้ไปตามแพทย์หลวงก็ยื่นหัวคิ้วเข้าหากันเบาๆ "เสด็จแม่ทรงไม่สบายพระวรกายหรือเพคะ"

เพื่อความเป็นสิริมงคลแล้ว ปกติจะไม่หาหมอกันในวันที่หนึ่งเดือนหนึ่ง

หยางไทเฮามองนางด้วยแวตาดำงั้น "ข้าสบายดี"

"แล้วเสด็จแม่ทรงตามหมอลหลวงมาด้วยเหตุใดเพคะ"

"ตามมาตรวจเจ้านะสิ"

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงทำสีหน้าแปลกใจ "ตรวจหม่อมฉัน? หม่อมฉันไม่ได้ไม่สบายตรงที่ใดนะเพคะ"

"กันไว้ดีกว่าแก้ ตรวจดูสักหน่อยเถอะ" หยางไทเฮาคิดบางอย่างอยู่ในใจแต่ไม่ยอมพูดมากเลยหลับตาลง

"เสด็จแม่ทรงหมายความว่าอะไรกันแน่เพคะ" นับแต่พระสวามีสร้างบาดแผลไว้ในใจ นิสัยขององค์หญิงใหญ่ฉางหรงก็เปลี่ยนไปกลายเป็นคนขวางโลก กระทั่งอยู่เบื้องหน้าไทเฮาที่ใครๆ ล้วนยำเกรง นางก็ทำตามความพอใจเช่นเดียวกับเวลาอยู่ในวังของตนเอง

นางเป็นพระธิดาเพียงพระองค์เดียวของหยางไทเฮา ได้รับความโปรดปรานตามใจทุกอย่างตั้งแต่วัยเยาว์

หยางไทเฮาลืมตาขึ้น ก่อนกล่าวเสียงเนิบนาบว่า "เมื่อครูนั่งหิสนั่งมองเจ้าด้วยสายตาแปลกๆ"

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงนิ่งซึ่งไปเล็กน้อย ถึงกล่าวกลัวเสียงหัวเราะ "เสด็จแม่ทรงวิตกเกินไปแล้วกระมังเพคะ นางก็แค่ฟังออกว่าถูกหม่อมฉันพูดเสียดื้อ นางยังอายุน้อยเลือดร้อนก็เลยไม่ยอมจำนนเท่านั้นเอง"

"แต่ถ้อยคำที่นางเอ่ยกับเจ้าก็แปลกๆ อยู่บ้าง"

"นางพูดอะไรหรือเพคะ" องค์หญิงใหญ่ฉางหรงนิ่งทบทวนความจำครู่หนึ่ง "นางเพียงกล่าวคารวะทักทายและอวยพรวันตรุษกับหม่อมฉันมิได้พูดอะไรเป็นพิเศษ ก็เช่นเดียวกับที่พูดกับเสด็จแม่มีไซหรือเพคะ"

หยางไทเฮาส่ายหน้า "ไม่เหมือนกัน เจ้าคิดทบทวนถ้อยคำของนางให้ดีๆ"

"นางพูดต่อเสด็จแม่ว่า 'หม่อมฉันขอถวายพระพร' ต่อองค์ไทเฮาแล้วก็กล่าวประโยคนี้กับหม่อมฉันเช่นกันเพคะ" องค์หญิงใหญ่ฉางหรงยิ่งรู้สึกว่พระมารดาเป็นกระต่ายตื่นตูมเกินไปแล้ว

"ไม่เหมือนกัน นางพูดกับข้าว่าขอถวายพระพร แต่พูดกับเจ้าว่าขอถวายความยินดี"

"นี่มีอันใดต่างกันหรือเพคะ" องค์หญิงใหญ่ฉางหรงย้อนถามโดย

ไม่ทันคิด แต่จู่ๆ นางก็นึกไปถึงสายตาของเฉียวเจาซึ่งมองที่ท้องของตน แล้วอดสะดุ้งโหยงในใจไม่ได้ จึงพาให้หน้าเปลี่ยนสีไปถนัดตา

จังหวะนี้เองเสียงของไหลสีดังลอยมา "ไทเฮา แพทย์หลวงหยางมาถึงแล้วพะยะค่ะ"

"เรียกเขาเข้ามา"

แพทย์หลวงวัยชราดมสีดอกเลาผู้หนึ่งหิ้วยาอย่างเท้าเข้ามาอย่างว่องไว เขาก้าวเข้าประตูก็กล่าวคำอวยพรวันตรุษต่อหยางไทเฮาและองค์หญิงใหญ่ฉางหรงทันที

"เนื่องในโอกาสวันตรุษกระหม่อมขอถวายพระพรแด่องค์ไทเฮา ขอถวายพระพรแด่องค์หญิงใหญ่พะยะค่ะ"

แพทย์หลวงหยางเป็นคนสกุลเดิมของหยางไทเฮา จึงได้รับความไว้วางใจจากนางเป็นอันมาก

หยางไทเฮาได้ยินคำอวยพรแล้วชักปวดขมับตบๆ "แพทย์หลวงจับชีพจรให้องค์หญิงใหญ่ที"

พอได้รับคำสั่งให้ตรวจชีพจรให้องค์หญิงใหญ่ในวันที่หนึ่งเดือนหนึ่ง แพทย์หลวงหยางไม่ถามมากความอย่างรู้กาลเทศะ เดินไปตรงหน้าองค์หญิงใหญ่ฉางหรงพลางกล่าวขออนุญาตคำหนึ่งก่อนเริ่มจับชีพจร

เมื่อตรวจลักษณะชีพจรออกแล้ว มือของแพทย์หลวงหยางกระตุกคราหนึ่ง

ในวันปีใหม่อย่างนี้มีใช้ล้อเล่นกระมัง ชีพจรขององค์หญิงใหญ่บ่งบอกว่าทรงตั้งพระครรภ์ชัดๆ

"ว่าอย่างไร" หยางไทเฮาจับสังเกตสีหน้าของแพทย์หลวงหยางอยู่ตลอด เห็นเขาทำหน้าเสียวก็ใจคอไม่ดีอย่างช่วยมิได้

แพทย์หลวงมองหยางไทเฮาด้วยสีหน้าเครียดขริม

"แพทย์หลวงบอกมาตามตรงได้เลย"

นอกจากหยางไทเฮากับองค์หญิงใหญ่ฉางหรงแล้ว ก็มีแต่ไหลสีที่ร้อรับใช้อยู่ภายในตำหนัก ซึ่งไหลสีนั้นเป็นคนสนิทของไทเฮา

"ทูลไทเฮา องค์หญิงใหญ่ทรงตั้งพระครรภ์แล้วพะยะคะ" แพทย์หลวงหยางกัมหน้างุด ไม่กล้าเงยศีรษะขึ้นดูสีหน้าของหยางไทเฮา

ชั่วพริบตาที่ได้ยินผลการตรวจชีพจร องค์หญิงใหญ่ฉางหรง ลูกพรอดขึ้นยืนกล่าวเสียงหลง "เป็นไปได้เช่นไร!"

สีหน้าของหยางไทเฮาก็ได้ดีไปกว่ากันเท่าใด

พระธิดาที่ครองตัวเป็นม่ายของนางกลับมีครรภ์แล้ว นี่เป็นเรื่องเชิดหน้าชูตาอะไรได้

หยางไทเฮาฝันชมอารมณ์ที่พลุ่งพล่านตรงกลางอกไว้และเอ่ยถามขึ้น "ก็เดือนแล้ว"

"ยังไม่ครบหนึ่งเดือนครึ่ง เป็นช่วงที่เพิ่งตรวจพบได้พะยะคะ"

"เออละ แพทย์หลวงออกไปก่อนเถอะ" หยางไทเฮาทำมือบอกไหลสีให้พาเขาออกไป

ภายในตำหนักเหลือเพียงไทเฮากับพระธิดาตามลำพัง

พอเห็นองค์หญิงใหญ่ฉางหรงทำสีหน้าเหลือเชื่อแล้ว หยางไทเฮาก็ตบโตะน้ำชาด้วยความโมโห "เป็นบุตรของผู้ใด"

พอพระมารดามีน้ำโห องค์หญิงใหญ่ฉางหรงกลับเยือกเย็นลง นางกล่าวเสียงเนือยๆ "หม่อมฉันจะรู้ได้อย่างไรพะคะ"

นางซุบเสียงชายบ่าเรอไว้ตั้งมากมาย มีแต่สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่า เป็นคนใด

เพียงแต่ว่าหลังนางคลอดชั้นเออร์ก็ไม่เคยมีกรรมอีกเลยแท้ๆ ไฉนถึงวัยนี้แล้วจู่ๆ ก็ตั้งกรรมได้แล้ว

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงหวนนึกถึงสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มตอนเฉียวเจามองนางเมื่อครู่นี้กะทันหัน

แม่เด็กน้อยผู้นั้นพูดว่าอะไรนะ

ขอถวายความยินดีกับองค์หญิง

ยินดีกับองค์หญิง...

ไร้เหตุผลสิ้นดี แม่เด็กน้อยนั้นถึงกับประชดประชันซ้ำเช่นนี้!

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงอยู่อย่างทรงเกียรติห้อมล้อมด้วยข้าทาสบริวารมาเนิ่นนาน ไฉนเลยจะเคยถูกคนหยามน้าหน้าโดยไม่รู้ตัวเจกนี้ นางแจ่มแจ้งแล้วก็โมโหจนมือสั่น

หยางไทเฮาเห็นแล้วเจ็บแค้นหน้าอกด้วยความโกรธเกรี้ยว "นี่คือท่าทีของเจ้ารี! ข้าบอกกับเจ้ามาตั้งนานแล้วให้สำรวจตนบ้าง ถ้าบุตรชายเจ้าตบแต่งภรรยาเร็ว ปานนี้เจ้าคงมีหลานวิ่งเล่นทั่ววังแล้ว เจ้ากลับไม่รู้ฟัง! ตอนนี้เป็นอย่างไรเล่า มีมารหวัชชอยู่ในท้องแล้ว เจ้าจะให้ชั้นเออร์เอาหน้าไปวางไว้ที่ใด"

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงเชิดหน้า ไฟโทสะจุดวาบขึ้นในดวงตานาง "หน้าของเขาหรือ หม่อมฉันไม่เคยผิดต่อเขาเพคะ"

"เจ้า..." หยางไทเฮาตั้งท่าบันดาลโทสะ แต่เห็นท่าทางหึงผยองตื้อตึงของพระธิดาแล้วคับใจจนเอื้อนเอ่ยวาจาไม่ออก

หากพระธิดายอมรับฟังคำเตือน คงไม่ประพฤติดนเลวไหลมานานหลายปีเช่นนี้

"ช่างเถิด เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้วพูดมากไปก็เปล่าประโยชน์ รอสองวันนี้

ผ่านไปให้แพทย์หลวงหยางต้มยาให้เจ้าต้ม ค่อยหาคนที่เชื่อใจได้มาคอยดูแลเจ้าเถอะ"

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงนั่งเสียบไปชั่วครู่แล้วพยักหน้า

นางให้กำเนิดบุตรผู้นี้ออกมาไม่ได้อย่างแน่นอน แม้ว่าที่นางซุบเสี้ยงชายบำเรอจะมีใช้ความลับอันใด แต่อย่างไรก็ไม่ได้กระทำอย่างออกหน้าออกตา พอประตู่วังองค์หญิงใหญ่ปิดลง ผู้ใดจะมายุ่งเรื่องของนางเล่า แต่ทันทีที่คลอบุตรออกมาก็ไม่เหมือนกันแล้ว นางคงกักขังบุตรผู้นี้ไว้ในวังองค์หญิงใหญ่ไม่ให้เห็นแสงเดือนแสงตะวันไปชั่วชีวิตไม่ได้

"ยังมีทางสูทยีนของกวนจวินโหว..."

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงทำหน้าที่ขริ่มมองพระมารดา

หยางไท่เฮาทอดถอนใจ "ในเมื่อถูกนางจับผิดได้แล้ว อย่างไรก็ต้องเอาออกเอาใจนางให้ดีๆ"

สีหน้าขององค์หญิงใหญ่ฉางหรงบึ้งตึงไปหมด

อะไรกัน ข้ายังต้องเอาใจคนที่ประชดประชันข้าอีกหรือ

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงเจ็บใจสุดจะกล่าว จนใจที่จุดอ่อนอยู่ในมือคนอื่น ทำยี่ที่สุดนางจำต้องยอมลดราวาศอก

แต่ก่อนคนที่ขวางหูขวางตานางล้วนโดนนางเล่นงานทันที ตอนนี่ยกกลับตาลปัตรเสียได้ คิดๆ แล้วก็หน้าคับแค้นใจนัก!

ด้านเฉียวเจากลั้บถึงจวนได้ไม่นานทางวังหลวงก็ส่งของพระราชทานสวยๆ งามๆ มาให้มากมาย

เซ้าหมิงยวนเอ่ยยิ้มๆ "เจาเจา เจ้าเข้าวังคราเดียวได้รับของพระราชทานมากกว่าของพระราชทานเดือนสิบสองของข้าอีกนะ"

อืม ภรรยาของข้าเป็นที่รักใคร่เอ็นดูของใครๆ ดังคาด กระทั่งไทเฮาก็มิใช่ข้อยกเว้น

เจียวเจาอึมอึม "ข้าก็คาดไม่ถึงเหมือนกัน"

นี่เห็นที่ว่าไทเฮาเชิญแพทย์หลวงมาตรวจอาการขององค์หญิงใหญ่ฉางหรงแล้วเลยมอบคำปิดปากให้สูงลิ่ว

"เจาเจา พรุ่งนี้จะไปอวยพรวันตรุษที่เรือนท่านพ่อตา พวกเราหารือกันสักหน่อยว่าควรนำของขวัญอะไรไปถึงเหมาะสมเถอะ"

ในห้องหนังสือวางอ่างไฟตั้งไว้หลายใบ ถ่านไหมเงินติดไฟลุกโชนสองสามมีภรรยาหนุ่มสาวนั่งเคียงข้างกันที่ข้างโต๊ะหนังสือ คนหนึ่งฝนหมึก คนหนึ่งถือฟู่กัน ช่วยกันร่างรายชื่อของขวัญตอนกลับไปเยี่ยมสกุลเดิม

755

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงกลับถึงวังแล้วอารมณ์ไม่ดีถึงขีดสุด นาง
ทำหน้าที่ดาบอภิญญาไม่รับอยู่ตลอดแม้แต่ตอนที่ชื่อชั้นเข้ามาแสดงคารวะ
ชายหนุ่มรู้สึกแปลกใจชอบกล เขาสอบถามเหตุการ์ณตอน
นายหญิงตราตั้งถวายพระพรแก่ไทเฮาแล้วในใจยิ่งกังขามากขึ้น จึงจับตา
ดูความเคลื่อนไหวของมารดาอยู่ลับๆ

ผ่านไปเพียงสองวันแพทย์หลวงหยางเข้าสู่วังองค์หญิงใหญ่อย่าง
เงียบๆ แต่ตอนกลับไปสองขาของเขาสิ้นระริก หน้าตาซีดเผือดคล้ายคน
เสียชีวิตไปแล้วก็ไม่ปาน

ฝ่ามือเรียวยาวขาวกระจ่างข้างหนึ่งจับข้อมือของแพทย์หลวงหยาง
เอาไว้ ก่อนที่เขาจะร้องดูทานก็มีมืออีกข้างหนึ่งปิดปากเขาไว้ จากนั้น
ลากตัวเข้าไปในเรือนชาวบ้านธรรมดาๆ หลังหนึ่งในตรอกเล็ก

แพทย์หลวงหยางถูกตรึงตัวไว้กับบานประตู พอปากได้รับอิสระ

เขาก็เอ่ยถามอย่างแตกตื่นลนลาน "จะ...เจ้าเป็นใคร"

ครั้นเห็นรูปโฉมในมพรรณของคนที่นั่นได้ถนัดตา เขานิ่งงันไปก่อน พุดด้วยน้ำเสียงแปลกแปร่ง "คุณชายชื่อ?"

ชื่อชั้นหรือตาลงกล่าวเสียงเย็นๆ "ท่านแม่ข้าเป็นอะไร"

"องค์หญิงใหญ่..." แพทย์หลวงหยางตอบไม่ออก

บอกเรื่องที้องค์หญิงใหญ่ตั้งครมภ์ต่อบุตรชายนางจะเหมาะสมหรือไม่ โดยเฉพาะบิดาของเด็กในครมภ์เป็นผู้ใดก็ไม่กระจ่างแน่ชัด

"พุด" ชื่อชั้นทำสีหน้าดูดัน

หลายวันมานี้ท่านแม่ดูผิดปกตอย่างยิ่งยวด อีกทั้งแพทย์หลวงยังทำท่ามีลบลมคมในอย่างนี้้อีก ทำให้เขาอดสงสัยไม่ได้

หรือว่าท่านแม่จะเป็นโรคร้ายที่รักษาไม่ได้...

เมื่อคิดถึงความเป็นไปข้อนี้ชื่อชั้นก็รู้สึกเจ็บปวดหัวใจ

หลายปีมานี้ไม่ว่าระหว่างพวกเขาสองแม่ลูกจะมีปมในใจอะไรอยู่ แต่ที่สุดแล้วนางคือมารดาของเขา มารดาคนที่เอาเลือดของตนเองป้อนให้เขาดื่มเพื่อให้มีชีวิตรอดมาได้บนเขาหลังไถ

"คุณชายชื่อ คือว่า..." แพทย์หลวงหยางล้งเลไม่แน่ใจ

บอกไปแล้วต้องพบกับจุดจบไม่ดีแน่ แต่ไม่บอกก็ดูเหมือนจะไม่พบกับบทลงเอยที่ดีเช่นเดียวกัน บอกหรือไม่บอกเป็นปัญหาที่บีบคั้นหัวใจโดยแท้

ชื่อชั้นชักมีดสั้นที่เปล่งประกายเย็นเยียบออกมา ไบหน้างามเลิศฉาบด้วยน้ำค้างแข็งชั้นหนึ่ง "จะไม่พุดจริงๆ หรือ"

แพทย์หลวงหยางย่นหัวคิ้วเข้าหากัน "คุณชายชื่อ ข้าได้รับพระเสาวนีย์ขององค์ไทเฮามาตรวจพระอาการขององค์หญิงใหญ่ หาก

ไม่กลับไปเกรงว่าองค์ไทเฮาจะทรงส่งคนมาตามหานะขอรับ"

เขาไม่เชื่อหรือกว่าเจ้าหนูมเหสีขอผู้นี้จะกล้าสังหารเขา

ฉือซันหัวเราะขลุกลั่น "วางใจได้ ข้าไม่สังหารคน"

เขากล่าวจบก็ควมมีดสั้นในมือด้วยท่วงท่างดงามก่อนตัวแดงไปที่

ลำตัวท่อนล่างของแพทย์หลวงหยางด้วยความว่องไวดุจดาวตก

แพทย์หลวงชราทำตาเหลือกลิ้นสติไป

ฉือซันพูดอะไรต่อไม่ออก "..."

ผ่านไปนานเท่าไรก็สุดรู้แพทย์หลวงหยางตื่นขึ้นในที่สุด ใบหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มของฉือซันสะท้อนเข้าคลองจักขุ เขาเลื่อนมือลงไปจับๆ คำๆ โดยไม่รู้ตัว

ยังอยู่!

แพทย์หลวงหยางถอนหายใจดังเฮือกใหญ่ มาตราว่าเขามีอายุป็นนี้แล้ว แต่ศักดิ์ศรีของบุรุษจะสูญสิ้นไปไม่ได้

เสียงหัวเราะเบาๆ ดังลอยมา "ไม่ต้องค้นหาแล้ว ตอนนี้อยู่ยังมีได้หมายความว่าหลังจากนี้จะยังอยู่"

แพทย์หลวงหยางรู้สึกกรุ่นโกรธอยู่ในใจ เจ้าลูกเต่าบัดซบข่มขู่ข้ารี!

ฉือซันใช้ผ้าเช็ดหน้าสีขาวสะอาดผืนหนึ่งเช็ดมีดสั้นพลงยิ้มพราาย

กล่าวว่า "แพทย์หลวงหยางก็ถือได้ว่าเห็นข้ามาตั้งแต่เล็กจนโต คงรู้นิสัยข้าดีกระมัง ถึงจะก่อปัญหาอะไรขึ้นจริงๆ อย่างมากข้าไม่เอาชุดขุนนางบนตัวชุดนี้ก็ได้ เสด็จยายกับเสด็จลุงยังจะทำการกับข้าได้อย่างนั้นหรือ"

แพทย์หลวงหยางยกมือปาดเหงื่อออก

"ข้าจะถามเป็นครั้งสุดท้าย ท่านแม่ข้าเป็นอะไร"

ครันเห็นมีดสั้นแผ่ประกายเย็นเยียบน่ากลัวขยับมาใกล้ขึ้นๆ ชายชรา

หลับตาลงบอกเสียงดัง "องค์หญิงใหญ่ทรงตั้งพระครรภ์แล้ว"

มีดสั้นร่วงหล่นลงปักเข้าหลังฝ่าเท้าของฉือซันพอตี โฉมหน้าสีแดงฉาน
ซีมออกมาจากรองเท้าหนังในพริบตา

"คุณชายฉือ เเท้าของท่านได้รับบาดเจ็บแล้ว ต้องทำแผล..."

ฉือซันยื่นมือกระซกตัวเขาเข้ามาหา ก่อนพุดด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกใด
"พุดประโยคเมื่อครู่นี้ซ้ำอีกทีสิ"

แพทย์หลวงหยางเห็นท่าทางเย็นซาของเขาที่ยังแฝงความพยศเจก
เด็กหนุ่มไว้หลายส่วนแล้วก็ลอบถอนใจก่อนกล่าวขึ้น "องค์หญิงใหญ่ทรง
ตั้งพระครรภ์แล้ว วันนี้เข้ามาที่นี่เพื่อขับเด็กในพระครรภ์องค์หญิงใหญ่..."

"เช่นนั้นเหตุใดท่านถึงกลับเร็วนัก" ฉือซันรู้สึกทึ่งว่าหัวสมองของเขา
เจียนแตกออกจากรมร่อ ทว่าไม่รู้เหตุใดหัวใจกลับสงบนิ่งจนน่าแปลก รวากับ
ไม่รู้สึกรถึงการเต้นของมัน

"พระวรกายขององค์หญิงใหญ่..." แพทย์หลวงหยางมองชายหนุ่ม
ด้วยสายตาแถมเห็นใจ เขาหลุบเปลือกตาลงกล่าวว่า "พระวรกายของ
องค์หญิงใหญ่เคยได้รับความกระทบกระเทือนในอดีต ทรงตั้งพระครรภ์นี้
มีอันตรายมาก จะขับเด็กออกสู่มีสู่หม่าไม่ได้ มิเช่นนั้นอาจถึงแก่
พระชนม์ชีพได้"

ตัวของฉือซันเงนเงนเล็กน้อย รอยยิ้มเยาะผุดขึ้นตรงมุมปาก
"นี่แสดงว่าท่านแม่ต้องคลอดบุตรผู้นี้ออกมาสินะ"

แพทย์หลวงหยางสุดปัญญาจะตอบคำถามนี้ได้ เขาก็มหันหน้า
ประสานมือพลางบอก "ข้าต้องกลับไปทูลรายงานโทเฮาซอร์รับ"

จะเสี่ยงขับเด็กในครรภ์ออกโดยไม่คำนึงถึงชีวิตขององค์หญิงใหญ่
หรือจะให้คลอดบุตรผู้นี้ออกมา แน่หนอนว่ามีไข้เรื่องที่แพทย์หลวงต่ำต้อย

ผู้หนึ่งเช่นเขาจะสอดปากพูดได้

"เชิญแพทย์หลวงหยางไปได้" ฉือซันเอ่ยเสียงเย็นชา

"คุณชายฉือ เท้าของท่าน..."

"ข้าบอกว่าเชิญแพทย์หลวงหยางไปได้ หรือว่าท่านหักใจไปไม่ได้แล้ว
ใช่หรือไม่" เขาก็มั่วลงดิ่งมีดสั้นที่เสียบเข้าไปในร่องเท้าออกมาทำไว้ใน
มือแน่นๆ จนเห็นเส้นเลือดสีเขียวจางปูดโปนขึ้นตรงหลังฝ่ามือ

แพทย์หลวงหยางรู้สึกชาวาบที่หนังศีรษะ เขารีบเร่งเดินจากไป

ในลานเรือนว่างเปล่าโหรงเหรงทันควัน ฉือซันย่อกายลงช้าๆ

"คุณชาย..." เถาเชิงขยับเข้ามาอย่างระมัดระวัง

ฉือซันมองเขาแวบหนึ่งอย่างเฉยชาแล้วดิ่งสายตาคืน

เถาเชิงแทบจำให้ออกมา จบกันๆ คุณชายไม่แม้แต่จะด่าคน จะต้อง
เสียใจถึงขีดสุดแล้วเป็นแน่

"คุณชาย ท่านไม่เป็นไรกระมัง"

ฉือซันถอดรองเท้าออก โลกสีแดงเข้มซึ่มเปี้ยกถูกเท้าผ้าไหมสีขาว
สะอาด

"คุณชาย เลือดออกตั้งเยอะ ต้องรีบทำแผลนะขอรับ นี่...นี่จะเจ็บ
ถึงเพียงใดกัน"

ฉือซันมองเด็กรับใช้แล้วหยักยิ้ม "ไม่เจ็บ"

ในวังองค์หญิงใหญ่ฉางหรงดูไปแล้วไม่แตกต่างอันใดจากยามปกติ
แพรสีที่ติดประดับตามต้นไม้ยังคงให้บรรยากาศเฉลิมฉลองวันตรุษ แต่
สองวันนี้ข่าวไฟที่หูไวกดาไวกลับระแວดระวังตัวกันมาก กระทั่งยามเดิน
ก็ไม่กล้าทำเสียงดัง

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงนั่งอยู่ในอริยาบถเดิมเป็นเวลานานถึงหนึ่งกัณฐุปแล้ว

นางข้าหลวงตงอวี่ยืนอยู่ข้างกาย ไม่กล้าอ้าปากพูดจาส่งเดช แต่ในใจกลับว่าวุ่นปั่นป่วนดุจคลื่นคลั่ง

องค์หญิงใหญ่ตั้งครมร์ มีหน้าที่จะขับเด็กออกตามใจชอบไม่ได้ ที่นี้จะทำฉันใดดี หรือว่าจะคลอดบุตรผู้นี้ออกมาจริงๆ

"ตงอวี่"

นางข้าหลวงสะอื้นโยง รีบกล่าวขึ้น "เพคะ"

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงลูบท้อง "เจ้าว่าบุตรผู้นี้จะเป็นชายหรือหญิง"
"หม่อมฉัน...เดาไม่ออก..."

"องค์หญิง คุณชายมาเพคะ" สาวใช้คนหนึ่งเข้ามารายงาน

ทางคิ้วขององค์หญิงใหญ่ฉางหรงกระตุกเล็กน้อย

ฉือซันเดินผ่านม่านกันผ้าโปร่งบางหลายชั้นมาถึงเบื้องหน้ามารดา

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงมองตงอวี่ปราดหนึ่ง นางก็ยกบกายค้ำับแล้วถอยออกไป

ด้านนอกดวงตะวันของเหมันตฤดูแจ่มกระจ่าง เรือนตึกเสาแดงหลังคาเขียวถูกปกคลุมด้วยหิมะสีขาวโพลน ทว่าด้านในห้องค่อนข้างมืดสลัวเพราะม่านหน้าต่างผ้าโปร่งถูกรูดปิดไว้

สองแม่ลูกประสานสายตากัน

ผ่านไปเป็นนานฉือซันจึงเอ่ยปากขึ้น "ข้าควรแสดงความยินดีกับท่านแม่ขอรับ"

ดวงตาขององค์หญิงใหญ่ฉางหรงนิ่งซึ่งไปทันใด "เจ้ารู้แล้ว?"

"ท่านแม่ตั้งใจจะทำอย่างไรขอรับ"

"ทำอะไร?" นางเล็กคิ้วสูงมองใบหน้าที่ประพิมพ์ประพายกับสามี
ที่ตายไปนานแล้วมากขึ้นเรื่อยๆ จากนั้นเหยียดยิ้มเย็นๆ พลางกล่าว
"เจ้าเพิ่งแสดงความยินดีกับข้ามิใช่หรือ ย่อมจะคลอดออกมาเป็นธรรมดา"

ในเมื่อฉือซันรู้ว่านางตั้งครรภ์ เช่นนั้นก็น่าจะรู้แล้วว่าหากนาง
ขับเด็กออกจะมีอันตราย นี่คือเขาอยากให้นางตายดีกว่าเห็นเด็กผู้
คลอดออกมาแล้วสร้างควมอับอายให้เขาใช่หรือไม่

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงคิดถึงตรงนี้ รอยยิ้มของนางเย็นชามากขึ้น
สายตาที่มองฉือซันแฝงรอยทำทนายไว้หลายส่วน

ฉือซันเป็นคนเฉียบไวปานใด เขาเพียงรู้สึกคล้ายถูกค้อนขนาดใหญ่
ทุบเต็มแรงที่หนึ่ง พาให้โลหิตอุ่นร้อนพุ่งขึ้นมาถึงลำคอ

เขากัดปลายลิ้น หยักยิ้มน้อยๆ กับมารดา "ท่านแม่ตัดสินใจแล้วก็ดี
ข้าขอตัวก่อนขอรับ"

พอเห็นเขาหันแผ่นหลังให้จะเดินออกไป นางก็พูดเสียงดัง "หยุดนะ"
ฉือซันหยุดฝีเท้าแล้วหมุนตัวไป "ท่านแม่ยังมีสิ่งใดจะสั่งกำชับขอรับ"
อันที่จริงองค์หญิงใหญ่ฉางหรงก็บอกเหตุผลที่เรียกบุตรชายไว้ไม่ออก
นางเพียงมองเขาอย่างเฉยเมย

"ในเมื่อท่านแม่ไม่มีเรื่องใดแล้ว ข้าออกไปนะขอรับ"

ชายหนุ่มออกจากเรือนพำนักขององค์หญิงใหญ่ฉางหรงกลับไป
ห้องของตน จากนั้นเขาอำปากกระอักเลือดออกมาคำหนึ่ง

756

"คุณชาย ท่านอย่าทำให้ข้าตกใจสิขอรับ" เถาเชิงร้องไห้ด้วยความ
ตกใจทันที

ฉือซันเซ็ดมูมปากแล้วหัวเราะเบาๆ "ไม่ถึงตาย"

"คุณชาย ข้าไปเชิญหมอมามาให้ท่านนะขอรับ"

"ไม่ต้อง" ฉือซันลุกขึ้นหยิบเสื้อคลุมกันหนาวบนฉากกั้นมาแล้ว
เดินออกจากห้อง

"คุณชาย ท่านจะไปที่ไหนขอรับ"

ฉือซันไม่สนใจเขา สาวเท้าก้าวใหญ่ออกไปด้านนอก

เถาเชิงเร่งรีบตามไป

"เตรียมม้าให้ข้า"

ไม่นานนักเถาเชิงก็จูงม้ามา เขารับสายบังเหียนมาแล้วพลิกกาย
ขึ้นม้าพลงเองกำชับว่า "ข้าจะกลับมาตีกู"

อาซาฟวงพีสี่ปลั่งพาผู้เป็นนายจากไปทิ้งฝุ่นตลบอบอวลไว้เบื้องหลัง
เถาเชิงถอนหายใจหนักๆ เฮือกหนึ่ง

วันที่หกเดือนหนึ่งร้านรวงริมทางสองฝั่งยังไม่เปิดประตู แต่กลับมี
ผู้คนตามถนนหนาแน่นไม่น้อย ล้วนแล้วแต่ไปอวยพรวันตรุษให้ญาติพี่น้อง
ชื่อชั้นขึ้นมาถึงหน้าหอซุนเฟิง หรือตามองธงเป็นอักษรคำว่า 'สุรา'
ที่โบกสะบัดตามแรงลม

ภาพตอนดื่มสุราสรวลเสเฮฮา กับเหล่าสหายรักยังแจ่มชัดใน
ความทรงจำราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน ทว่าพริบตาเดียวหยางไฮ่วเฉิง
ก็ไปแดนใต้แล้ว จูเยี่ยนกับเช่าหมิงยวนแต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝาไปที่ละคน
มาบัดนี้กลับเหลือเพียงเขาคนเดียวที่ยังไร้ที่ไป

"เปิดประตู" ชื่อชั้นพลิกกายลงจากหลังม้า ก่อนเดินไปที่ด้านหลัง
หอซุนเฟิง แล้วยกมือตบประตูแรงๆ

"ใคร" ไม่นานนักเสียงประตูเปิดดังเอี๊ยดอ๊าด เด็กรับใช้ด้านในเห็นว่าเป็น
ชื่อชั้นก็ฉีกยิ้มกว้างเต็มใบหน้าทันที "สุซันต์วันตรุษขอรับคุณชายชื่อ"

ชื่อชั้นโยนก้อนเงินก้อนหนึ่งให้เขาก่อนก้าวขาเดินเข้าไป "เอาสุรา
ให้ข้าสองไห แล้วเตรียมกับแก้มมาสักสองสามอย่าง"

"ขอรับ" เด็กรับใช้กระวีกระวาดไปจัดการให้

แม้ว่าหอซุนเฟิงจะปิดร้านในช่วงวันตรุษ แต่คนที่ไม่มีครอบครัว
อย่างพวกเขา ยังคงนอนหลับที่นี้ เป็นธรรมดาที่จะตระเตรียมวัตถุดิบ
ปรุงอาหารไว้พร้อมสรรพ

สุราอาหารถูกยกมาวางบนโต๊ะอย่างรวดเร็ว ชื่อชั้นบอกให้เด็กรับใช้
ออกไปแล้วเริ่มร่ำสุราตามลำพัง

เด็กรับใช้นิ่งคิดแล้วลอบออกไปที่จวนกวนจวินโหว

ห่อซุนเฟิงเป็นกิจการของเซ้าหมิงยวน เด็กรับใช้หลายคนของที่นี่ ล้วนเป็นทหารปลดประจำการที่ได้รับบาดเจ็บจากสนามรบ เรื่องความจริงรักภักดียอมไม่ต้องพูดถึงเป็นธรรมดา

เซ้าหมิงยวนได้ยื่นคำรายงานของผู้ใต้บังคับบัญชาแล้วตกใจอยู่บ้าง เขากลับห้องไปบอกกับเฉียวเจา "ข้าจะไปห่อซุนเฟิงนะ"

"ตอนนี้ห่อซุนเฟิงปิดไม่ใช่หรือ"

"สื่อซีไปที่นั่นตี๋มสุราคนเดียว ข้าไปดูสักหน่อย ตอนกลางวันไม่ต้องรอข้ากินข้าว" เซ้าหมิงยวนก้มหน้าจุ่มพิตหน้าผากนางที่นั่ง

พอเห็นเขาจะเดินออกไปอย่างร้อนใจ เฉียวเจาส่งเสียงเรียกไว้ "ถึงเฉียวย่น ข้าน่าจะรู้ว่าเป็นเรื่องใด"

เซ้าหมิงยวนชะงักทำหมุนตัวมาโอบนางพลางถาม "เป็นเรื่องใดหรือ"

"ตอนข้าวังไปถวายพระพรในวันหนึ่ง ข้าพบว่าองค์หญิงใหญ่ ฉางหรงทรงตั้งพระครรภ์แล้ว"

สีหน้าของเซ้าหมิงยวนฉายอารมณ์หลายหลากในชั่วอึดใจ

"ที่แรกข้าคิดว่านี่มิใช่เรื่องที่จะบอกใครต่อใครได้จึงไม่ได้เล่าให้ท่านฟัง ข้านึกว่าไท่เฮากับองค์หญิงใหญ่ต้องไม่เก็บเด็กผู้นี้ไว้แน่ ตอนนั้นดูที่ว่าพี่ฉื่อนน่าจะรู้เรื่องแล้ว"

"อ้อ ข้าไปดูสื่อซีก่อนนะ" ครั้นเซ้าหมิงยวนรู้ว่าอะไรเป็นอะไรแล้ว เขาก็มุ่งหน้าไปที่ห่อซุนเฟิงด้วยจิตใจที่หนักอึ้งตลอดทางทันที

บาดแผลที่ได้รับจากคนที่ใกล้ชิดที่สุดลึกเพียงใดเขารู้ซึ่งดี

ตอนเซ้าหมิงยวนรุดไปถึง ฉื่อซันตี๋มสุราหมดไปไหนหนึ่งแล้ว

ฉื่อซันอยู่ในสภาพกึ่งเมากึ่งมีสติ สองแก้มแดงกำจุปลิวไฟ หากนัยน์ตาทั้งคู่กลับเป็นประกายระยับ เขาเห็นสหายรักแล้วพุดยิ้มๆ "เจ้ามา

ได้อย่างไรกัน"

เซ่าหมิงยวนก้าวเข้าไปคว้าชามสุราในมือเขามาวางลงด้านข้าง
 ฉื่อซันเล็กก็ควมองเขา "ทำอะไรของเจ้า"

"ดื่มสุราลำพังก่อนเปื้อนเพียงใด" เซ่าหมิงยวนกระดกชามสุราดื่ม
 รวดเดียวหมดค่อยหยิบไหสุรามารินเต็มจนเต็ม

ฉื่อซันหรือตามองเขานานครู่ใหญ่ถึงหัวเราะออกมา "เจ้ารู้แล้วหรือ
 หลี่ซ่านบอกเจ้าสินะ"

เขาคิดๆ แล้วความโกรธก็แล่นขึ้นมาเป็นริ้วๆ

"นางบอกเจ้า ไม่บอกข้า"

มารดาของเขาตั้งครรรภ์ ไม่ใช่มารดาของเซ่าหมิงยวนตั้งครรรภ์
 สักหน่อย!

เซ่าหมิงยวนกล่าวปลอบ "ตอนแรกนางก็ไม่บอกข้าเหมือนกัน แต่
 เดกว่าเจ้ารู้แล้วถึงได้เล่าให้ข้าฟัง"

"แล้วเหตุใดนางไม่บอกข้าโดยเร็ว จะรอหัวเราะเยาะข้าใช่หรือไม่"

เซ่าหมิงยวนหยักยิ้มอย่างจนปัญญา "สี่อซี เจ้าดื่มมากไปแล้ว
 นางจะหัวเราะเยาะเจ้าได้อย่างไร เดิมที่นางนึกว่า..."

"นึกว่าข้าไม่รู้?" รอยยิ้มของฉื่อซันดูหม่นหมองขึ้นทุกที "นั่นสิ
 ข้าสมควรทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นไปเสีย เผอิญกลับรบนหาที่ไปถามเอง"

เห็นเขาจะหยิบชามสุราขึ้นดื่มอีกเซ่าหมิงยวนก็ยึดข้อมือเขาไว้
 "สี่อซี อย่าดื่มเลย"

ฉื่อซันพยายามล้มตาที่ฉ่ำปรือขึ้น น้ำตาปรึ่มซึมทางหางตา
 ทอประกายวาวววม "ท่านแม่จะคลอดเด็กออกมา"

เซ่าหมิงยวนอ้าปากแล้วหุบปาก เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกลับจนวาว

ได้แต่เอ่ยปลอบบออย่างระมัดระวัง "ในเมื่อผู้อาวุโสตัดสินใจเช่นนี้แล้ว
เจ้าก็ปล่อยาวบ้างเถอะ"

เขาอยู่ที่แดนเหนือหลายปี พบเห็นผู้คนกล่าววาจาและกระทำ
สิ่งซึ่งจะถูกมองว่าเป็นเรื่องเหลือเชื่อในยามบ้านเมืองสงบสุขเพื่อความ
อยู่รอดจนชินตาแล้ว การที่องค์หญิงใหญ่ฉางหรงตัดสินใจให้กำเนิดบุตร
หาได้สร้างความตกใจให้เขามากเท่าไรนัก

"เจ้าคิดว่าข้าทุกข์ใจเพราะท่านแม่จะคลอดบุตรหรือ" รอยยิ้มเยาะหยัน
ผุดขึ้นตรงมุมปากของฉือซัน เขาเริ่มต้านทานฤทธิ์สุราที่พลุ่งพล่านขึ้นมา
ไม่ค่อยไหวแล้ว จึงวางสองมือทาบกับพื้นโต๊ะแล้วพับหน้าอยู่นานครู่ใหญ่
โดยไม่เปล่งเสียงพูด

เซ่าหิงยวนอยู่เป็นเพื่อนเขาเงียบๆ

"ไหนท่านแม่ถึงคิดกับข้าอย่างนี้ได้ล่ะ ข้าจะไม่ไปตีความปลอดภัย
ของท่านแม่เพราะศักดิ์ศรีหน้าตาไร้สาระพวกนั้นหรือ" เสียงพูดอู้อี้ดังลอยมา
เซ่าหิงยวนไม่เห็นสีหน้าของเขา จับได้เพียงน้ำเสียงที่เยาะเย้ยตนเอง
ระคนเจ็บช้ำน้ำใจ

"ในใจของท่านแม่เห็นข้าเป็นอะไร เป็นอะไรกันแน่" ฉือซันเงยหน้า
ขึ้นในที่สุด ใบหน้าของเขามีน้ำตานองแล้ว ดวงตาแดงเรื่อ น้ำตาเย็นเฉียบ
ไหลหยดลงบนนิ้วมือเรียวยาว ปลายนิ้วเขาเย็นเฉียบดุจเดียวกัน ทว่า
ทั้งหมดนี้ล้วนเทียบไม่ได้กับความหนาวเหน็บในใจเขา

"สื่อซี..." เซ่าหิงยวนตบปากเขาแรงๆ

"ถึงเฉวียน สมัยเจ้าเป็นเด็กตอนที่ยังเข้าใจว่าสุหยินของจิ้งอันโหว
เป็นมารดาบังเกิดเกล้า เจ้าเคยคิดหรือไม่ว่าถ้าตนเองไม่เกิดมาก็คงจะดี"
เซ่าหิงยวนนิ่งเงียบไปครู่หนึ่งถึงเอ่ยตอบ "ไม่เคยคิด"

ฉือซันมองเขาเงียบๆ

เซ้าหมิงยวนหัวเราะ "ยามนั้นข้าเพียงอยากรู้ว่าตนเองทำไม่ได้ตรงที่ใด หากพยายามมากขึ้นท่านแม่จะชมชอบข้าใช่หรือไม่ จากนั้นข้าพยายามไปเรื่อยๆ ก็เติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว"

ฉือซันยกชามสุราขึ้นดื่มอีกใหญ่แล้วปิดปากโอเพราะดื่มเร็วเกินไป จนสำลัก "หวังว่านางจะคลอดบุตรชายสักคน เช่นนี้ข้าก็ได้ปลดเปลื้องโดยสิ้นเชิงแล้ว"

เป็นเยี่ยมนี้ก็ดี วันหน้าข้าสามารถเป็นตัวของตนเอง นับแต่นี้ไป ไม่ต้องแบกรับความคาดหวังและถูกผูกมัดอีกแล้ว

ในตำหนักฉือหนึ่ง หยางไทเฮาได้ฟังรายงานจากแพทย์หลวงหยาง แล้วในใจก็ปั่นป่วนแทบคลุ้มคลั่ง

"ซัปดาห์ในครรภ์ออกไม่ได้จริงๆ หรือ" หลังถามซ้ำๆ สามรอบ หยางไทเฮาถึงยอมรับความจริงอันโหดร้ายนี้

พอเห็นสีหน้าสิ้นหวังของหยางไทเฮาแล้ว แพทย์หลวงหยางเอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวัง "บางทีลองเชิญเหล่าแพทย์หลวงมาร่วมหารือกัน อาจคิดหาวิธีที่เหมาะสมได้นะพะย่ะค่ะ"

ในสำนักแพทย์หลวงเขาไม่นับเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญด้านโรคของสตรีที่สุด แต่เพราะเป็นคนสกุลเดียวกับไทเฮาถึงกลายเป็นแพทย์หลวงที่จับชีพจรดูแลพระพลานามัยให้ไทเฮาบ่อยที่สุด

"นี่จะได้อย่างไรกัน" นางปฏิเสธคำแนะนำของเขาทันที

เชิญแพทย์หลวงมาช่วยกันคิดแผนการรักษา เช่นนั้นเรื่องฉางหวงตั้งครุภจะไม่รู้กันไปทั่วหรือ

"เจ้าออกไปก่อนเถอะ ให้ข้าลองตรวจดูดี"

แพทย์หลวงหยางรีบออกไปอย่างรวดเร็วราวกับได้รับอภัยโทษที่ไม่ปาน
หยางไทเฮาหลับตาลง รู้สึกปวดศีรษะระแพบแตก

มารหัวชนในครรภ์ของฉางหรงจะเก็บไว้ไม่ได้เด็ดขาด ไม่เช่นนั้น
เมื่อคลอดออกมาจะกลายเป็นความอัปยศของเชื้อพระวงศ์ ถึงขั้นที่
ภายหลังจะถูกจารึกลงในพงศาวดาร

"ไหลลี่" หยางไทเฮาสั่งตามพรีบ "เรียกหลี่ซื่อฮุยินของกวนจวินไหว
เข้าวัง"

เมื่อเฉียวเจาได้รับพระเสาวนีย์ที่ไหลลี่นำมาถ่ายทอดแล้วก็ไม่รู้สึกร
ประหลาดใจ นางกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "กงกงโปรดรอสักครู่ ข้าขอตัว
ไปพลัดอาภรณ์"

757

พระราชวังซึ่งถูกปกคลุมด้วยหิมะสีขาวลดทอนความขรุขระขลัง
ในยามปกติไม่น้อย ทำให้แลดูงดงามบรรเจิดเพิ่มขึ้นหลายส่วน

เฉียวเจาเดินอยู่ข้างๆ ไหล่โดยไม่เหลียวซ้ายแลขวา ตอนก้าวเข้า
ประตูวังหนาหนักนางได้พบกับคนผู้หนึ่งที่กำลังเดินมาจากอีกทาง

"ถวายพระพรองค์หญิงเนื่องในโอกาสวันตรุษเพคะ" เฉียวเจาส่งเสียง
ทักทายองค์หญิงแปด

องค์หญิงแปดในชุดราชสำนักสีแดงอ่อนพบกับเฉียวเจาในเวลานี้
แล้วก็ไม่กล้าวางอำนาจ นางสะกดความไม่พึงใจไว้ ทักทายกลับตาม
ตามมารยาท "สุขสันต์วันตรุษฤดูหิมินท่านโหว"

นางมองไหล่สีปราดหนึ่งแล้วไต่ถาม "เสด็จยาทรงเรียกฤดูหิมินท่านโหว
เข้าเฝ้าหรือ"

ไหล่สีเอ่ยตอบ "พะยะค่ะ องค์ไท่เฮาทรงรอคอยอยู่"

องค์หญิงแปดถอยไปด้านข้าง แล้วพูดด้วยรอยยิ้มบางๆ "เดิมที่ตั้งใจจะไปถวายพระพรเสด็จย่า ในเมื่อเป็นเช่นนี้ประเดี๋ยวข้าค้อยไปภายหลังจะดีกว่า"

นางยืนนิ่งอยู่ที่เดิมมองเฉียวเจาเดินห่างไปแล้วหุบยิ้ม สายตาแปรเปลี่ยนเป็นเย็นชา

สุหยินของกวนจวินโหว พังแล้วนำเกรงขามเสียจริงเชียวนะ
ทั้งที่เสด็จพ่อทรงมีพระประสงค์จะรับกวนจวินโหวเป็นราชบุตรเขย
แท้ๆ...

องค์หญิงแปดคิดถึงตรงนี้ก็โกรธแค้นเจียนกระดูก
ปีที่ผ่านมาไปนางก็ยุ่งวุ่นวายเสียแล้ว จนบัดนี้ยังไม่มีความหวังจะได้
อภิเษกสมรสแต่อย่างใด

นางไม่เหมือนกับน้องเก้าที่มีพระมารดาคอยเป็นห่วง ซ้ำยังเป็นที
โปรดปรานของเสด็จย่า ขณะที่องค์หญิงอย่างนางนี้ถ้ามิใช่เสด็จพ่อยัง
นึกถึงเป็นบางครั้งบางครา ไม่รู้ว่าจะต้องจมปลักอยู่ในวังหลวงแห่งนี้ไป
อีกนานเพียงใด

องค์หญิงแปดยิ่งคิดถึงชิงชัง นางทอดสายตาไกลๆ ไปทางตำหนัก
ฉื่อหนึ่งก่อนจะหมุนกายจากไป

"ไทเฮา สุหยินของกวนจวินโหวมาแล้วพะยะค่ะ" โหลสี่ยืนรายงาน
อยู่ด้านนอก

ลุ่มเสียงทุ้มต่ำดังลอดม่านโปร่งออกมา "เชิญสุหยินท่านโหวเข้ามา"

"เชิญขอรับ สุหยินท่านโหว"

เฉียวเจาย่างเท้าเข้าไป ท่ามกลางกลิ่นเครื่องหอมอบอวล นาง
เหลือบเห็นหยางไทเฮามองมาด้วยสายตาลึกล้ำ เฉียวเจายอบกายแสดง

คารวะพลางเอ่ย "ถวายพระพรไทเฮาพะคะ"

"หลี่ฮุ่ยฮินนั้งลิ"

ไหลลี่ยกม้านั่งมาวางข้างๆ เฉียวเจา

นางนั่งลงตามคำบอกอย่างว่าง่าย

หยางไทเฮาพิศดูอีกฝ่าย

ใบหน้าของสตรีตรงหน้ายังไม่สลัดเค้าวัยเยาว์ นางมุ่นผมเป็นมวย
โหนอาชา สวมต่างหูไข่มุกสีชมพูขนาดเท่าเม็ดบัวทำให้ดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้น
เล็กน้อย ทว่าถึงที่สุดแล้วนางก็ยังอายุน้อยเหลือเกิน

ชั่วอดีตหนึ่งหยางไทเฮาชักไม่มั่นใจกับความคิดนั้น แต่นาง
หว่านล้อมตนเองอย่างรวดเร็ว *เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว หรือว่ายังมีหนทาง
ที่ดีกว่านี้อีกอย่างนั้นหรือ*

"หลี่ฮุ่ยฮิน ฉางทรงตั้งครวรรค์ เจ้ารู้แล้วกระมัง"

เฉียวเจาประหลาดใจน้อยๆ นางคาดไม่ถึงว่าไทเฮาจะถามอย่าง
เปิดอกเพียงนี้ แต่เมื่อคิดอีกทีก็กระจ่างแจ้งแล้ว

หากไทเฮาถามอ้อมๆ นางก็ทำบายเบี่ยงเฉไฉได้เป็นธรรมดา แต่พอ
ถามตรงๆ เช่นนี้นางแก่งไขสืออีกก็ไม่เป็นการดีแล้ว

"หลี่ฮุ่ยฮินได้รำเรียนวิชาจากหมอเทวดาหลี่ ข้าก็รู้ว่าต้องไม่ผิดเป็นแน่
มีนำตอนนั้นหมอตั่งมากมายหลายคนล้วนตรวจไม่ออกว่านายหญิงรอง
ของจวนสกุลหลี่ตั้งครวรรค์ หลี่ฮุ่ยฮินกลับมีสายตาแหลมคมนัก"

"ไทเฮาตรัสชมเกินไปแล้วพะคะ"

ก่อนเรียกตัวนางเข้าวังไทเฮาสืบถามมาอย่างแจ่มแจ้งแล้ว หาก
เมื่อคู้นางปฏิเสธว่าไม่รู้ ตอนนี้คงต้องอับอายแล้ว

"ข้าจะไม่พูดให้มากความ วันนี้ที่เรียกหลี่ฮุ่ยฮินมาที่นี้ก็อยากขอให้

เจ้าไปวังองค์หญิงใหญ่สักครา"

เฉียวเจารับฟังด้วยสีหน้าสงบนิ่ง

"หลี่ฮูหยินควรรู้ว่า จะเก็บเด็กในครรภ์ของฉางหรงไว้ไม่ได้ แต่ข้าส่งแพทย์หลวงไปตรวจดูแล้วกลับพบว่าครรภ์ของนางไม่ปกติ ถ้าขับออกเกรงจะเป็นเหตุให้ตกเลือดเป็นอันตรายต่อชีวิต..." หยางไทเฮากล่าวไปสังเกตสีหน้าของเฉียวเจาไป เห็นอีกฝ่ายทำสีหน้าเรียบเฉยไม่เผยอารมณ์ใดถึงเอ่ยต่อไปว่า "จะนั้นข้าได้แต่ต้องขอร้องหลี่ฮูหยินแล้ว"

เฉียวเจารับกล่าวขึ้น "ไทเฮาทรงทำให้หม่อมฉันอายุสั้นแล้วได้แบ่งเบาคความกังวลพระทัยเป็นเกียรติของหม่อมฉัน ไหนเลยจะอาจเอื้อมิให้พระองค์ 'ขอร้อง' เพคะ"

ไทเฮาอึ้งงันไป การสนทนาดำเนินไปทิศทางนี้ออกจะผิดจากที่คาดไว้บ้างใช่หรือไม่ จากเรื่องราวที่นางสืบถามมาได้พวกนั้นฮูหยินของกวนจวินไหวผู้นี้ไม่ใช่พวกอ่อนแอไม่สู้คนอันใด

เฉียวเจานั่งอยู่อย่างสุภาพเรียบร้อย ทว่ามุมปากยกโค้งขึ้นเล็กน้อย ท่านปู่เป็นคนอบรมสั่งสอนนางตั้งแต่เด็กจนโต แต่ขณะเดียวกันก็ได้ทำนยาซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์บ่มเพาะขัดเกลา มาตรว่านางไม่แยะแสร้งธรรมเนียมพวกนั้น แต่ไม่มีทางให้ใครอ้างคำว่าไม่รู้ธรรมเนียมมาบีบคั้นนางได้

"ถ้าอย่างนั้นก็รีบกวนหลี่ฮูหยินไปที่นั่นสักครั้ง"

"ไทเฮาทรงมีพระประสงค์ให้หม่อมฉัน..."

สีหน้าของหยางไทเฮาฉายแววปึงซาอะทันหัน "จะเก็บเด็กผู้นั้นไว้ไม่ได้เด็ดขาด แต่จะให้กระทบกระเทือนร่างกายของฉางหรงไม่ได้ด้วยเช่นกัน"

เฉียวเจากลอบขบขัน เรียกร้องมากถึงเพียงนี้ เห็นข้าเป็นเทพเซียน
บนสวรรค์หรืออย่างไร

"หม่อมฉันขอไปตรวจพระอาการก่อนเพคะ"

"ไหลสี๋! ไปที่วังองค์หญิงใหญ่เป็นเพื่อนสูหยินท่านโหว"

เฉียวเจากล่าวอำลาหยางไทเฮาแล้วไปที่วังองค์หญิงใหญ่ฉางหรง
พร้อมกับไหลสี๋ทันที

สิงโตหินหน้าประตูวังผ่านการชำระล้างด้วยฝนกับหิมะมาติดๆ กัน
หลายวันจนดูเปล่งประกายสดใสเป็นพิเศษ ผ่านหลังผอมบางของคนผู้หนึ่ง
กำลังเกาะตัวสิงโตอาเจียนไม่หยุด

เถาเซิงที่อยู่ด้านข้างถนนลานทำอะไรไม่ถูก "คุณชาย เราเข้าไป
อาเจียนด้านในเถอะ ท่านอาเจียนสดใสหน้าสิงโตแล้วขอรับ"

"ซีวๆ ไปไกลๆ ข้ามิได้อาเจียนใส่หน้าเจ้าสักหน่อย" ฉื่อซันไล่เด็กกับซี
เหมือนเป็นแมลงวัน จากนั้นอ้าปากอาเจียนลมต่อแต่ไม่มีแม้แต่ไฉ่ย้อย
ในท้องออกมาแล้ว

"คุณชาย สูหยินท่านโหวมาขอรับ"

"สูหยินท่านโหวอะไรกัน เกี่ยวอะไรกับข้าด้วย"

"โห้! คุณชาย ก็สูหยินของกวนจวินโหว คุณหนูหลีซานอย่างไรเล่า
ขอรับ" เถาเซิงเน้นเสียงหนักอึ้งอย่างห้ามไม่อยู่

แม้ว่าคุณชายของเขาจะตัดใจได้อย่างเด็ดขาดหลังคุณหนูหลีซาน
กับกวนจวินโหวเป็นคู่รักกัน แต่ในฐานะบุรุษเหมือนกันเขารู้ดีว่ายามอยู่
ต่อหน้าหญิงสาวที่เคยชมชอบ ยังต้องรักษาภาพของตนเองในสายตา
อีกฝ่ายไว้เล็กๆ น้อยๆ

"หลี่ซาน..." ฉือซันได้ยินสองพยางค์นี้แล้วยึดตัวตรง หันหน้าไป
ก็ประสานสายตากับเฉียวเจาที่เพิ่งลงจากรถม้า

นางผงกศิระชะกับเขาแต่ไกลเป็นเชิงทักทาย

"สูหยินท่านโหว ไทเฮาร้อนพระทัยเรื่องขององค์หญิงใหญ่อยู่ตลอด
ยังทรงรอข้ากลับไประยงานอยู่ ท่านโปรดเข้าไปดูองค์หญิงใหญ่โดยไว
เถอะขอรับ" ไหลสี่กล่าวเร่ง

เฉียวเจาตั้งสายตาคืนมาแล้วเดินตามไหลสี่ไปที่ประตูข้าง

ฉือซันกลอกตาไปหยุดอยู่ที่ตัวไหลสี่ แวแวเลือนลอยในดวงตาที่
จ๋ำปรี๊ดแต่เดิมหายวับไป เริ่มมีประกายมากขึ้นหลายส่วน

ชายหนุ่มสาวเท่าก้าวใหญ่เดินเข้าไปหาพวกเฉียวเจา

"คุณชาย อย่างน้อยก็เซ็ดปากสักหน่อยสิขอรับ" เถาเชิงกลัวเขา
จะหกล้ม รีบไล่กวาดตามไปยื่นผ้าเซ็ดหน้าอยู่เบื้องหน้าฉือซัน

เขารีบมาเซ็ดลวกๆ แล้วโยนทิ้งลงพื้นไปเลย จากนั้นเร่งฝีเท้าเดินไป
ขวางหน้าเฉียวเจากับไหลสี่

"คุณชายฉือ..."

ฉือซันดันตัวไหลสี่ออกไปอีกทาง "ข้าไม่มีเรื่องจะพูดกับเจ้า"

ไหลสี่โดนผลักจนเซดลา เขายังไม่ทันได้อ้าปากพูดก็เห็นฉือซัน
จุดเฉียวเจาออกเดินไปแล้ว

"นี่มันอะไรกัน" ไหลสี่ก้าวขาจะตามไป แต่ถูกเถาเชิงขัดขวางไว้

"ไหลสี่กังกง ให้คุณชายข้ามสนทนากับสูหยินของกวนจวินโหว
สองสามคำ จิตใจของคุณชายเป็นทุกข์อยู่ขอรับ"

"แต่ว่า..." ไหลสี่อุกใจได้ทันควัน "คุณชายฉือรู้แล้วหรือ"

"เอ๋อ...ทราบแล้วขอรับ"

"เจ้าก็รู้เช่นกันหรือ"

เถาชิงหัวเราะแห้ง "แหะๆ" คุณชายของข้าโมโหเจียนตายอยู่แล้ว
ข้าจะไม่รู้ได้อย่างไร

ไหลสี่ถอนใจเฮือก ช่างเกิด แค่นสนทนาสองสามคำก็สองสามคำ
อย่างไรคุณชายฉื่อคงลงไม้ลงมือกับฮูหยินของกวนจวินไหวไม่ได้กระมัง

758

ฉือซันจูงเฉียวเจาไปที่มุ่มหนึ่งถึงปล่อยมือออก ดวงตาทั้งคู่ที่
จ้องมองนางแดงกำคุดจเปลวไฟแทบแผดเผาคนให้มอดไหม้ได้

"เจ้ามาทำอะไร" ฉือซันเน้นเสียงพูดที่ละคำ

เขาไม่รอเฉียวเจาเอ่ยตอบก็แค้นเสียงเยาะ "ไทเฮาบอกให้เจ้ามา
ใช่หรือไม่"

เฉียวเจามองเขานิ่งๆ แล้วทอดถอนใจ "ใช่ ข้า..."

ฉือซันตัดบทนางทันใด "ดังนั้นเจ้าจะมาขับเด็กในครรภ์ของท่านแม่ข้า
ออกหรือ หลีซาน เจ้าช่างเก่งกาจเสียจริงนะ"

เฉียวเจายืนอยู่ข้างต้นกุ่ม มีกลิ่นสุราบนตัวชายหนุ่มโอบล้อมรอบกาย
นางถอยหลัง เรียกว่าคิ้วโก่งมุ่นน้อยๆ "พี่ฉือ"

"อย่าเรียกข้าเช่นนั้น ข้าไม่อาจเอื้อม" ฉือซันกล่าววาวจาณีแล้วหันตา
แดงมากขึ้นในพริบตา เขาเบนสายตาออกทันใด

"พีฉื่อ..."

ฉื่อซันแค้นเสียงฮี้ มุมปากแฝงรอยยิ้มเยาะหยัน "ใช้หรือไม่ว่าใครก็ตามที่ก้าวเข้ามาในแวดวงนี้ จากเดิมที่เป็นไข่มุกก็ต้องกลายเป็นลูกบิดกระเบื้องกันหมด"

เฉียวเจาซัยบุมปากทว่าสุดท่ายไม่เอื้อนเอ่ยคำใด ฉื่อซันตัวเซเล็กน้อยยกก่อนหมุนกายจากไป

ถ้าฉื่อซันคิดอย่างนี้ ใช้ว่าจะมีไรเรื่องดี

นางหวังว่าในใจเขาจะไม่เหลือเงาของนางแม่สักเศษเสี้ยว วันหน้าตบแต่งสตรีที่ดีผู้หนึ่งเป็นภรรยา มีชีวิตที่สดใสรื่นเริง

ทันใดนั้นพละกำลังระลอกหนึ่งพุ่งโถมมา ข้อมือของนางก็ถูกยึดไว้แน่น

เฉียวเจาจำต้องหยุดเดิน ซ้อนตาขึ้นมองบุรุษที่เมาสูราไม่น้อย

ไม่พึงพูดจาวิสาสะกับพวกคนเมาสูราเป็นความจริง

"หลี่ซาน ห้ามเจ้าไป..." ฉื่อซันที่เมามายอยู่ลืมเลือนไปว่าสตรีตรงหน้าออกเรือนแล้ว น้ำเสียงของเขาแฝงรอยน้อยใจแกมขุ่นเคืองอยู่ในที่ "ไทเฮาให้เจ้าขับเด็กในครรภ์คนอื่น เจ้าก็มา เช่นนั้นวันหน้าให้เจ้าสังหารคน เจ้าก็ไปเหมือนกันใช้หรือไม่"

หลี่ซานที่เขา รู้จักไม่ใช่คนพรรคนี้

ตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่มีคนที่เป็นคนละคนมากมายพอแล้ว ถึงผักกาดขาวสดใหม่ที่เขาเก็บกลับมากับมือจะไปโตในสวนของผู้อื่นก็ช่างเถอะ แต่กลายเป็นดอกกะหล่ำโดนหนอนไซเช่นนี้เขาทนไม่ได้

"ขับเด็กในครรภ์ออกเป็นการสังหารคนเช่นกัน" เฉียวเจากล่าวเสียงเรียบ

รอยยิ้มของฉือซันกระด้างขึ้น "แต่เจ้ายังคงมาอยู่ดี"

"ใช่ ก็ไทเฮาทรงให้เข้ามา" ฉิวเฉาตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ฉือซันนิ่งซิ่งไป เขายกมือขึ้นนิ้วดๆ ขมับ

หัวสมองเขาสับสนยุ่งเหยิงอยู่บ้าง ทั้งที่ได้ยินถ้อยคำของคนตรงหน้า ได้ชัดถันด์หูแต่ราวกับฟังไม่เข้าใจเลย

"ไหลสีกงกยังรออยู่ ข้าไปก่อนนะเจ้าคะ" ฉิวเฉาหมุนกายผลไป

ฉือซันทำตาปริบๆ มองดูนางเดินห่างออกไป เขาก้าวขาตามไป แต่ถูกสกัดไว้นอกประตูเรือนองค์หญิงใหญ่

"คุณชายฉือ ท่านไปทำให้ตนเองสร้างเมียดีกว่านะ" ไหลสีเอ่ยเตือน คำหนึ่งก่อนรีบเร่งเดินเข้าไป

ฉือซันยืนมือไปยันประตูลานเรือน

นางข้าหลวงตงอวี้พูดกล่อมเสียงเบาๆ "คุณชาย ท่านต้องคำนึงถึง องค์หญิงใหญ่บ้าง จะก่อความวุ่นวายจนคนรู้จักไปทั่วไม่ได้นะเจ้าคะ"

"ท่านแม่จะคลอดบุตรไม่ใช่หรือ ในเมื่อเป็นเช่นนี้จะไม่รู้จักไปทั่ว ในไม่ช้าก็เร็วหรือไร" ถึงแม้ฉือซันเมาสุราอยู่ แต่เขากลับจดจำคำพูดนี้ ของมารดาได้แม่นยำ

"องค์หญิงตรัสไปด้วยอารมณ์เพคะ"

"พูดด้วยอารมณ์หรือ" ฉือซันขบคิดความหมายของคำนี้แล้วไม่รู้สึก โกรธแต่กลับยิ้ม "ไทเฮาทรงไม่ยอมรับเด็กผู้นี้ ท่านแม่ข้าก็ไม่คิดจะเก็บไว้ ส่วนหลี่ซานช่วยส่งเสริมให้ทุกคนสมหวัง เช่นนี้ข้าก็เป็นสุนัขหัวเน่าสินะ"

ตงอวี้ไม่อาจพูดตอบเขาได้

ฉือซันแค้นหัวเราะเสียงหนึ่ง "เถาเชิง พยุงข้ากลับห้อง"

"ขอรับ" เถาเชิงขานรับทันควัน ได้กลับห้องเสียที คุณชายเมาสุรา

หนนี้ทำให้ข้าอกสั่นขวัญแขวนอยู่ตลอด

พอตัวของฉือซันโงนงเงไปมา เภาเซ็งรีบประคองเขาไว้ "คุณชาย
ระวังสะดุดขอรับ"

ตงอวิ่มองนายบ่าวสองคนห่างไปไกลแล้วถึงเข้าไปในเรือนอย่าง
วางใจ

"คิดไม่ถึงว่าเสด็จแม่จะส่งเจ้ามา" องค์หญิงใหญ่ฉางหรงเอนกาย
นอนอยู่บนตั่งคนงาม ทั้งที่อากาศหนาวจนน้ำไหลหยดเป็นน้ำแข็ง แต่
ในห้องกลับอบอุ่นดุจฤดูใบไม้ผลิ นางสาวมเสื่อคลุมผ้าไหมสีแดงอ่อน
ตัวเดียวรอดเรือนร่างอวบอิมเข้ายวนใจ

ชายหนุ่มรูปงามผู้หนึ่งนั่งคุกเข่าอยู่ตรงข้างกายบีบนิ้วด้นองให้นาง
"ไทเฮาให้หม่อมฉันมาตรวจพระอาการพะคะ"

"ตรวจสิ" องค์หญิงใหญ่ฉางหรงเหยียดแขนออกไปอย่างเกียจคร้าน
ข้อมือขาวเนียนละเอียดไม่คล้ายสตรีออกเรือนแล้วในวัยนี้ สายตาที่
มองไปทางเฉียวเจาของนางฉายรอยยับย่นอย่างชัดเจน

เฉียวเจาเห็นอยู่กับตา นางอดนึกขุ่นไม่ได้

อิทธิพลของบิดามารดามักจะถ่ายทอดซึมซาบสู่บุตรโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว
ต่อให้ฉือซันตัดพ้อต่อว่าองค์หญิงใหญ่ฉางหรงอย่างไร ทว่าในบางเสี้ยว
ขณะสีหน้าแววตาของสองแม่ลูกคู่นี้ก็กลับเหมือนกันไม่มีผิด

เฉียวเจายื่นมือจับชีพจรของนางเป็นเวลาราวครึ่งถ้วยชาแล้วดิ่งมือคืน

"เป็นอย่างไรหรือ" น้ำเสียงขององค์หญิงใหญ่ฉางหรงแผ่รอยล้อเลียน
มากขึ้นทุกที

สายตาของเฉียวเจามองไปที่บุรุษซึ่งนั่งคุกเข่าอยู่

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงทำเสียงฮึบๆ "เขาไม่กล้าเอาไปพุดข้างนอก

หรือก"

คนที่กล้าซัดใจนางโดนฆ่าตายไปนานแล้ว

ชายหนุ่มก้มหน้าต่ำลงอีก

"ปกติสตรีที่อายุมากกว่าสามสิบห้าปีตั้งครมก็เป็นอันตรายอยู่แล้ว
อีกทั้งพระวรกายเคยได้รับความกระทบกระเทือนมาก่อน พระครมนี้จึง
มีอันตรายยิ่งขึ้น หากเสียงขับเด็กออกเกรงว่าจะเป็นภัยถึงชีวิตเพคะ"

องค์หญิงใหญ่ฉางหรงหัวร่อเบาๆ "คำพูดของเจ้าแตกต่างอันใดกับ
แพทย์หลวงเล่า"

เฉียวเจาคลี่ยิ้ม "เพคะ เพราะนี่คือลักษณะชีพจรขององค์หญิง
ผู้ใดตรวจล้วนต้องกล่าวเช่นนี้ ด้วยเหตุนี้หม่อมฉันไม่กล้าสั่งยาสู่มี่สู่มหัว
เหมือนกับแพทย์หลวงเพคะ"

ไทเฮาให้นางมาตรวจอาการ นางยอมปฏิเสธไม่ได้แน่นอน แต่ไม่มี
ผู้ใดกำหนดไว้ว่านางต้องรักษาให้หายดีได้ทุกโรคนี้

มิใช่ว่าไม่ยอมทำ แต่ทำไม่ได้ ถึงเป็นไทเฮาผู้ทรงอำนาจราชศักดิ์
ของราชวงศ์นี้จะว่าอะไรนางได้เล่า

อีกอย่างบัดนี้นางไม่ใช่บุตรสาวของอาลักษณ์เล็กๆ ที่ต่ำต้อยเขม
มดปลวก แต่เป็นภรรยาของกวนจวินโหว ตรวจเท่าที่นางแสดงท่าที
ให้เกียรติไทเฮาอย่างเต็มที่ ในเมื่อนางสุดปัญญาแล้ว หรือไทเฮาจะบีบ
บังคับนางอย่างนั้นหรือ

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้เจ้ากลับไปเถอะ ข้าเหนื่อยแล้ว"

เฉียวเจาเมององค์หญิงใหญ่ฉางหรงอย่างพินิจปราดหนึ่งถึงลุกขึ้น
กล่าวอ้อลา ระวังที่เดินกลับไปนางกลับอดตรึกตรองอยู่ในใจไม่ได้

ตอนนางบอกกับองค์หญิงใหญ่ฉางหรงว่าสุดปัญญาจะทำอะไรได้

ถึงกับรู้สึกว่าคุณองศ์หญิงดูโล่งอกในพริบตา นี่หมายความว่าจริงๆ แล้ว
องศ์หญิงอยากเก็บบุตรผู้นี้ไว้หรือ

เมื่อคิดได้เช่นนี้เฉียวเจารู้สึกปลอดโปร่งใจขึ้นมากด้วยเหตุผลใด
ก็สุดรู้

"ท่านไหน..." ลูๆ ไหลสีก็ส่งเสียงเรียกขึ้นส่งผลให้ความคิดของเฉียวเจา
สะดุดลง

"ท่านมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร" พอเห็นเซ่าหิงยวน เฉียวเจาทำหน้าที่ขึ้น
ตาบานอย่างสุดระงับ

เขาจับมือนางต่อหน้าต่อตาไหลสีด้วยสีหน้าเป็นปกติ "รับเจ้า
กลับเรือน"

"ข้ายังต้องกลับไปทูลรายงานไทเฮา"

เซ่าหิงยวนยิ้มน้อยๆ ชำเลืองมองไหลสีแวบหนึ่ง "เช่นนั้นข้ารอเจ้า"

ไหลสีคิดในใจ กวนจวินไหวผู้ยิ่งใหญ่มีเวลาว่างถึงเพียงนี้เขี้ยวหรือ
เดือนหนึ่งไม่ออกไปพบปะสังสรรค์กับผู้คน กลับรออยู่หน้าประตูวัง
รับภรรยากลับเรือน

เมื่อถึงตำหนักชื่อหนึ่งไหลสีซึ่งบอกเรื่องนี้เอง หยางไทเฮาหันไปมอง
เฉียวเจาด้วยสีหน้าแววตาเคร่งขรึมขึ้นหลายส่วน

กวนจวินไหวให้ความสำคัญต่อภรรยาของตนมากกว่าที่นางคิดไว้
ครั้งนี้ได้ฟังผลการตรวจอาการขององศ์หญิงใหญ่ ดวงตาของ
หยางไทเฮาทอแววมืดหวังระคนไม่ยอมจ่ามน้อย่างเห็นได้ชัด นางเพ่งมอง
เฉียวเจาพลางกล่าว "หลี่ฮูหยินเป็นถึงลูกศิษย์ของหมอมเวอดาหลี่..."

เฉียวเจายิ้มอย่างถ่อมตน "แม้หม่อมฉันโชคดีได้รับการชี้แนะจาก
หมอมเวอดา แต่เมื่อเทียบกับท่านผู้อาวุโสแล้ว หม่อมฉันเปรียบดั่งหิงห้อย

มีหรือจะแข่งกับแสงจันทร์ได้เพคะ"

ต้องเข้าใจให้ถูกต้องว่านางมิใช่หมอมเหวดา แต่เป็นเพียง 'ลูกศิษย์'
ของหมอมเหวดา

วาทกรรมไร้ช่องโหว่ กิริยาท่าทางไม่โอหังไม่เจียมตนแต่ไม่ขาด
ความเคารพอ่อนน้อม ทั้งยังมีกวนจวินโหวนามกระเดื่องทั่วหล้ารอคอย
อยู่ด้านนอก เป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่าไทเฮาสนใจอยู่มากเหมือนกัน
ต่อให้นางทำใจยอมรับไม่ได้สักนิดก็จำเป็นต้องปล่อยเฉยแฉงกลับไป

เมื่อเห็นเฉยแฉงออกจากประตูวัง เซาหมิงยวนเดินเข้าไปหา
ทั้งสองสบตากันยิ้มๆ แล้วจูงมือกันขึ้นรถม้า

"ข้าดื่มสุรากับสือซีแล้วกลับไปก็ได้ยินว่าไทเฮาเรียกตัวเจ้าเข้าวัง
พระองค์มิได้สร้างความลำบากใจให้เจ้ากระมัง"

ชายหนุ่มไม่เสียเวลาผลัดอารมณ์ด้วยซ้ำ ภายในตัวรถม้าจึงมี
กลิ่นสุราจางๆ ลอยอวลอยู่

"วางใจเถอะ ด้านวาจาคารม คนอื่นสร้างความลำบากใจให้ข้าไม่ได้
สำหรับเรื่องอื่นๆ ก็คงไม่มาสร้างความลำบากใจให้ข้าเช่นกัน"

759

เพลานี้ฉื่อซันสร้างเมาแล้วมากกว่าครึ่ง เขาได้ยืมข่าวที่เถาเซ็ง
ไปสืบถามมาแล้วไม่มีท่าที่ตอบสนองใดๆ อยู่นานสองนาน

หลี่ซานบอกว่าสุดปัญญา?

เขานั่งอยู่เฉยๆ ครูใหญ่ถึงเอ่ยถามเด็กรับใช้ "ข้า...พูดอะไรกับฮุยฮิน
ของกวนจวินไหวไปบ้าง"

เถาเซ็งมองผู้เป็นนายด้วยสายตาสงสารเห็นใจ "คุณชาย ท่าน
จำไม่ได้แล้วหรือขอรับ"

ฉื่อซันนวดๆ หว่างคิ้วแล้วเริ่มจำได้รางๆ ข้าพูดว่าหลี่ซานเปลี่ยน
จากไข่มุกเป็นลูกบิดกระเบื้อง...

ฉื่อซันดีศรีชะตนเองแรงๆ ที่หนึ่งอย่างขุนเคื่องใจเต็มที

สุราบ่อนทำลายคนโดยแท้ เขาไม่ได้คิดเช่นนั้นแท้ๆ แค่ว่า...แค่ว่า
เจ็บปวดหัวใจเหลือเกิน ถึงอยากลากใครสักคนมาเจ็บปวดเป็นเพื่อนเขา

เท่านั้นเอง

ชื่อชั้นลูกขึ้นยืนกะทันหัน

"คุณชาย ท่านจะไปที่ไหนขอรับ"

ชื่อชั้นเดินดุ่มๆ ออกไปโดยไม่สนใจเงาเชิง แต่พอถึงลานเรือน
โดนลมหนาววูบหนึ่งถึงได้สติ เขาชะงักทำกึก

นางเป็นภรรยาของคนอื่นไปแล้ว เขายังตั้งใจวิ่งไปขอขมาอีกจะมี
ความหมายอะไร

หลังยืนตาคกลมครู่หนึ่งชื่อชั้นก็หมุนกายกลับเข้าเรือนอย่างเงียบๆ

แพทย์หลวงหยางถูกเรียกตัวเข้าวังอีกแล้ว

หยางไทเฮาอนตะแคงอยู่บนเตียงเตาด้วยสีหน้าอ่อนระโหย

เขายืนประสานมือไว้หน้าตัว ใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ

บรรยากาศตกอยู่ในความเงียบชั่วครู่ หยางไทเฮาลืมตาขึ้นมองเขา
"ถ้าจะเสี่ยงขับเด็กในครรภ์ออก มีความมั่นใจกี่ส่วนว่าองค์หญิงใหญ่จะ
ปลอดภัย"

แพทย์หลวงหยางก้มหน้างูด มั่นใจได้กี่ส่วนหรือ แน่นอนว่าไม่มี
ความมั่นใจเลยนะสิ!

"แพทย์หลวง ข้าอยากฟังความจริง ตกลงว่ามีความมั่นใจกี่ส่วน
กันแน่" หยางไทเฮาเน้นเสียงหนักขึ้นอย่างหงุดหงิดใจจางๆ

"สามส่วน...สามส่วนพะยะค่ะ" เขาทำใจดีสู้เสือบอกออกมา

"เพียงสามส่วนเองหรือ" หยางไทเฮาขมวดคิ้วมุ่น

แพทย์หลวงหยางยิ้มฝืดๆ "พะยะค่ะไทเฮา มั่นใจได้มากที่สุดเพียง
สามส่วน"

ที่เขายกมือขึ้นคือมองสถานการณ์ไปในด้านดีแล้วนะ ลักษณะกรรม
ขององค์หญิงใหญ่นั้นจะมีหมอกคนใดกล้าออกโรงเล่า

หยางไทเฮาหลุบตาลง

เวลาล่วงผ่านไปทีละน้อยทีละนิดราวกับยี่ดยาวไม่มีที่สิ้นสุด
แพทย์หลวงหยางบังเกิดกลางสังหรณ์ไม่ดี จิตใจเขาหนักอึ้งขึ้นเรื่อยๆ

นานครู่ใหญ่หยางไทเฮาลืมตาขึ้นกล่าวเสียงเนิบๆ "สามส่วนก็
สามส่วน แพทย์หลวง เจ้าตั้มาเสร็จแล้วส่งไปที่วังองค์หญิงใหญ่เถอะ"

แพทย์หลวงหยางตกใจยกใหญ่ ตัวเซถอยหลังพลางเอ่ย "ไทเฮา
นี่...นี่ไม่ได้เด็ดขาดนะพะยะค่ะ"

"ไม่ได้เด็ดขาด? หรือจะให้ข้ามองดูองค์หญิงใหญ่คลอดบุตรผู้
นั้นออกมา ทำให้เหล่าเชื้อพระวงศ์กลายเป็นตัวตลกในสายตาคนทั่วหล้า"

หยางไทเฮากล่าวประโยคหนึ่ง ไบหน้าของแพทย์หลวงหยางก็
ซีดเผือดลงสามส่วน

"หรือจะบอกว่าข้าเรียกใช้เจ้าไม่ได้แล้ว"

คำถามสุดท้ายทำให้เขาไม่กล้าพูดอะไรอีกแม้แต่คำเดียว

"ไปเถอะ ข้าจะรอฟังผลลัพธ์"

แพทย์หลวงหยางออกจากตำหนักฉือหนึ่งด้วยความหนาวเหน็บใจ
ถึงขีดสุด

หยางไทเฮาหลับตาถอนหายใจลึกๆ เอือกหนึ่งอย่างอ่อนล้า

ฉางหรงเป็นพระธิดาที่นางรักใคร่มาตั้งแต่เด็กจนโต ถ้าไม่ใช่หมอด
หนทางจริงๆ นางจะหักใจทำร้ายพระธิดาได้ลงคอเช่นไร

"คุณชาย แพทย์หลวงหยางมาอีกแล้วขอรับ" เถาเซิงได้รับคำสั่งจาก

ฉือซันให้จับตาดูความเคลื่อนไหวด้านนอกไว้ตลอด พบว่าแพทย์หลวง
หยางมาที่วังองค์หญิงใหญ่อีกคราหนึ่งก็รีบมารายงาน

ฉือซันได้ยินข่าวที่เถาเซิงนำมาบอกก็สร้างมาเป็นปละติทั้ง เขา
ยื่นหัวคิ้วเข้าหากันพลางพูดพึมพำ "มาอีกแล้วหรือ"

ในเมื่อหลี่ซานกลับไปรายงานแล้ว ไทเฮาส่งแพทย์หลวงมาอีกครั้ง
เพื่อทำอะไร

"ไปดูกัน" ฉือซันก้าวขาเดินออกไป

ภายในห้องขององค์หญิงใหญ่ฉางหรงแสนอบอุ่นสบายไปทั้งกาย
แต่ยามที่เห็นยาต้มสีดำสนิทที่แพทย์หลวงหยางหยิบออกมาจากกล่อง
อาหาร นางกลับรู้สึกคล้ายตัวนางพลัดตกลงไปในโพรงน้ำแข็ง

"นี่คืออะไร พุตลี นี่คืออะไร!"

"องค์หญิง ทรงต้องควบคุมพระอารมณีสงบเยือกเย็นไว้..."

"สงบเยือกเย็นบ้างอันใดกัน แพทย์หลวง เจ้าบอกข้ามานะว่านี่
คืออะไรกันแน่"

แพทย์หลวงหยางไม่กล้าสบตานาง เขากล่าวเสียงอ้อมอ้อม
"ยาขับพระโลหิตพะยะคะ"

นัยน์ตาขององค์หญิงใหญ่ฉางหรงนิ่งขังไป นางแค้นเสียงกล่าว
"ไทเฮามีพระบัญชาให้เจ้านามาหรือ"

เขาพยักหน้าเล็กน้อย ไม่เช่นนั้นหรือข้าอยู่ดีไม่ว่าดีถึงเอา
ยาขับโลหิตมาให้องค์หญิงใหญ่แล้ว

เรื่องนี้เข้าตำราที่ว่าเนื้อไม้ได้กิน หนึ่งไม้ได้รองนั่ง เอกกระดุกมา
แขวนคอ หากองค์หญิงใหญ่ปลอดภัยดีจะต้องอาฆาตเขา วันหน้า
อยากใช้เขาเป็นที่ระบายความโกรธ ไทเฮายังจะห้ามได้หรือไร แต่ถ้า

องค์หญิงใหญ่มีอันเป็นไป เกรงว่าเขาต้องตายตกตามกัน...

แพทย์หลวงหยางยิ่งคิดยิ่งเห็นว่าหมดทางรอดแล้ว

องค์หญิงใหญ่ฉางทรงคว่ำหมอนไถ่่มือขว้างไปบนพื้นแล้วถลึงตา
ใส่เขาอย่างดุขัน

แพทย์หลวงหยางถือชามยาต้มไว้โดยไม่กล้าวาวจาซักคำ

นี่คือองค์หญิงใหญ่ มิใช่นางกำนัลต่ำต้อยที่ใด เขาไม่กล้าใช้กำลัง
บังคับให้นางดื่มยา

"ไทเฮาตรัสว่าอย่างไร" องค์หญิงใหญ่ฉางทรงคล้ายสงบบอกสงบใจ
ลงได้ นางไต่ถามเสียงเย็นๆ

"ไทเฮาตรัสว่า...ต้องพยายามทำให้องค์หญิงทรงปลอดภัยอย่าง
สุดความสามารถ..." แพทย์หลวงหยางพูดตะกุกตะกัก

"สุดความสามารถ? ถ้าพยายามแล้วไม่สำเร็จเล่า" มือที่จับเส้าเตียงไว้
ขององค์หญิงใหญ่ฉางทรงสั่นระริกไม่หยุด

เสด็จแม่ตามอกตามใจนางทุกอย่างมิใช่หรือ ตอนนั้นก็กลับไม่คำนึงถึง
ความปลอดภัยของนางเพราะไม่อยากจะเชื่อพระวงศ์ต้องอับอายขายหน้า

"องค์หญิง ทรงอย่าสร้างควมลำบากใจให้กระหม่อมเลย..."
แพทย์หลวงหยางยกแขนเสื้อเช็ดหน้าผาก

"ได้ ได้เลย ข้าไม่สร้างควมลำบากใจให้เจ้า" องค์หญิงใหญ่ฉางทรง
หัวเราะเศร้าๆ หยิบยาต้มในมือเขามาจ่อที่ริมฝีปาก

ประตูห้องถูกถีบเปิดผลั้วะออก องค์หญิงใหญ่ฉางทรงที่หลับตาลง
กำลังจะดื่มยาลืมตาพริบ

จื่อซันก้าวปราดๆ เข้ามาบัดขามในมือมารดาจนยาต้มหกหมด

"ซันเอ๋อร์?" องค์หญิงใหญ่ฉางทรงเปล่งเสียงเรียกอย่างงงัน

เขามีได้มองนาง แต่หมุนกายไปจ้องมองแพทย์หลวงที่อ้าปากค้าง
ไปแล้วด้วยสายตามืนตึง

แพทย์หลวงหยางรู้สึกเสียววบๆ ที่ลำตัวท่อนล่าง พลันหนีบขา
เข้าหากันแน่นโดยไม่รู้ตัว

"กลับไปทูลไทเฮาว่าท่านแม่ข้าไม่ได้มียานี้"

"ชั้นเอร์ ออกไปเสีย!"

ฉือซันเหลียวไปมองมารดาแวบหนึ่งก่อนจะสาวเท้าก้าวยาวๆ
ออกไป

ยาต้มถูกปิดทหมดแล้ว แพทย์หลวงหยางได้แต่ต้องกลับวิ่งไป
รายงานตัว

องค์หญิงใหญ่ฉางทรงนั่งเหม่ออยู่บนเตียง บัดเดี๋ยวคิดถึง
แล้งน้ำใจของไทเฮา บัดเดี๋ยวคิดถึงตอนบุตรชายปิดขามไบนั้นจนยาต้ม
หกหมด ในใจนางปนเปไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกกาน้ำปการ

ฉือซันออกมาแล้วเอ่ยสั่งเถาเซิง "ไปหาพวกอันธพาลปากพล่อยมา
บอกให้เอาเรื่ององค์หญิงใหญ่ทรงตั้งพระครรภ์ไปแพร่กระจายให้ทั่ว
ยิ่งเร็วยิ่งดี"

"คุณชาย คือว่า..."

"ให้เจ้าไปเจ้าก็ไปสิ ไม่ต้องพูดมาก"

ในเมื่อไทเฮาไม่คำนึงถึงชีวิตของท่านแม่เพื่อรักษาเกียรติยศไว้
เช่นนั้นเขาก็ถอนปืนได้กระหะเสียดเลย รอเมื่อคนทั้งเมืองหลวงรู้กันหมด
แล้วว่าองค์หญิงใหญ่ตั้งครรภ์ ไทเฮายังจะปิดปากคนทั้งแผ่นดินได้อีก
หรือไม่

เกียรติยศ? หึๆ ตอนท่านแม่ซุบเลี้ยงชายบำเรอ ไทเฮาเลือกที่จะ

ปิดตาข้างหนึ่ง บัดนี้ท่านแม่ตั้งครรภ์แล้วค่อยนึกขึ้นได้ว่าต้องรักษา
เกียรติยศไว้ 'ไม่คิดว่าสายเกินไปแล้วหรือ'

แพทย์หลวงหยางกลับไปรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หยางไทเฮา
ด่าทอฉื่อซันซ้ำๆ ว่า 'เจ้าเด็กบัดซบ' จากนั้นสั่งให้เขาต้มยาใหม่ แต่
ไม่ทันส่งยาที่ต้มเสร็จแล้วไปที่วังองค์หญิงใหญ่เป็นครั้งที่สอง ชาวที่ว่า
องค์หญิงใหญ่ฉางทรงตั้งพระครรภ์ก็เล่าลือกันระเบ็งเซ็งแซ่ประหนึ่ง
ติดปีก

แพทย์หลวงหยางได้ยินข่าวแล้วหิวหีบยากกลับไปรายงานตัวที่
วังหลวง

'ไม่สำคัญว่าเป็นผู้ใดแพร่ข่าวนี้ออกไป ต้องขอบคุณฟ้าดินจริงๆ ที่
เขาไม่ต้องซบเด็กในครรภ์องค์หญิงใหญ่ด้วยมือตนเองแล้ว'

หยางไทเฮารู้เรื่องแล้วบันดาลโทสะยกใหญ่ นางโกรธจนแทบ
หัวใจวาย ส่งผลให้ในตำหนักฉื่อหนึ่งตกอยู่ในความโกลาหลระลอกหนึ่ง
ทันควัน

760

ในจวนกวนจวินโหวเซ่าหึงยวนฟังรายงานจากองครักษ์แล้ว
อดหัวเราะไม่ได้ "สื่อซีทำอะไรมักเห็นข้อความคาดหมายเสมอ"

เฉียวเจากลั้มไม่รู้สึกลึกลับซันนั๊ก นางสายหน้ากล่าวว่ "การขับเด็ก
ในพระครรรค์องค์หญิงใหญ่ฉางหรงอาจมีภัยถึงชีวิต แต่ตั้งพระครรรค์ต่อไป
ก็อันตรายดุจเดียวกัน วันหน้าตอนคลอดจะเป็นดำนใหญ่อีกด้านหนึ่ง"

เซ่าหึงยวนโอบตัวนางเข้ามาหา แล้วกั้มหน้ากล่าวอึ้มๆ "ไม่ต้อง
คิดถึงคนอื่นแล้ว เจาเจา อึกลึบกว่าวันก็จะเป็นพิธีปักปันของเจ้าแล้วนะ"

ตามธรรมเนียมพิธีปักปันจะจัดขึ้นก่อนสตรีออกเรือน แต่เพราะ
เฉียวเจาแต่งงานแล้ว อันที่จริงพูดว่าพิธีปักปันนี่คืองานฉลองวันคล้าย
วันเกิดครบรอบสิบห้าปีเต็มของนางจะเหมาะเจาะกว่า

พอถึงวันที่ยี่สิบห้าเดือนหนึ่งชาวซุมนุ่มฟูซ่านที่มีไมตรีกับเฉียวเจา
ไม่เลวเช่นสัวี่จึงหงกับซูลัวี่อี่ต่างมาร่วมงานตามคำเชิญ ส่วนทางสกุลหลินั้น

หลีเยียนกับหลีฉานมาไม่ได้เพราะการตายของหลีกงซุ ดังนั้นชาวสกุลหลี รุนเดียวกันที่มาได้จึงมีเพียงหลีฮุย ขณะที่เหอซื่อเดิมที่ไม่จำเป็นต้องมาก็ได้ กลับอุ้มฝูเกอเออร์มาฉลองวันเกิดให้บุตรสาวที่ออกเรือนแล้วอย่าง ปิติยินดี สร้างความอิจฉาให้หลีกงเหวินยกใหญ่เพราะเหตุนี้

โถงรับแขกของจวนกวนจวินโหวกว้างขวางสว่างไสว ว่างฉากกัน ไม้ฉันทน์ภาพพิทาศน์ธรรมชาติแบบแปดบานพับแบ่งพื้นที่รับรองแขกบุรุษ กับแขกสตรีแยกกัน

ภายในโถงตั้งอ่างไฟที่จุดไฟลูกโชนห่างกันทุกๆ สองสามก้าว บนโต๊ะมีผลไม้สดวางเรียงรายจนเต็ม ทั้งยังตกแต่งด้วยดอกไม้สดที่ บานสะพรั่งเต็มทิวอีกหลายกระถาง

จูเหยียนปลิดอุ้งลูกหนึ่งใส่ปากกินแล้วถอนใจอย่างอิมเอม นาง คุยกระซิบกระซาบกับซูลัวอี "พีสะไม้ ท่านว่ากวนจวินโหวไปหาอุ้งพวกนี้ มาจากที่ใดกัน"

ซูลัวอีเพิ่งแต่งงานได้ไม่นาน เวลาอยู่ข้างนอกถูกจูเหยียนเรียกขาน ด้วยคำนี้ยังคงขัดเขินอยู่บ้าง นางหน้าแดงกล่าวว่า "ใครจะรู้เล่า ได้กิน อุ้งนในฤดูนี้หาได้ยากจริงๆ เห็นได้ว่าท่านโหวเอาใจใส่คุณหนูหลีมาก"

จูเหยียนหลุดหัวเราะพรีด "พีสะไม้ ท่านพูดอย่างนี้ พี่ห้าของข้าได้ยืน คงเสียใจแ่ หรือว่าพี่ห้าไม่ดีกับท่าน"

"อย่าเหลวไหล" ซูลัวอีตืจูเหยียนเบาๆ ทีหนึ่ง

สตรีสูงศักดิ์เฉกพวกนางเคยพบเห็นของดีๆ มากมาย จูเหยียน จะกล่าวถึงอุ้งนอย่างทิ้งๆ ก็ยังพอทำเนา แต่วันนี้กระทั่งส่วี่จึงหงยังใจคอ ไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัว กวาดสายตาไปทางฉากกันอย่างห้ามไม่อยู่

นางรู้ว่าท่านปู่ตั้งใจจะยกนางให้คุณชายสกุลเฉียว แต่เมื่อคิดถึงว่า

ต้องแต่งงานใช้ชีวิตอยู่กับบุรุษแปลกหน้าผู้หนึ่ง นางก็บังเกิดความหวาดหวั่น
พรันใจว่าเฉียวไม่เป็นคนอย่างไร

"พี่สวี่ ท่านไม่สบายหรือ" สุ่มเสียงอ่อนหวานของจูเหยียนดังลอยมา
สวี่จึงหงตั้งความคิดคืนมา นางคลี่ยิ้มบางๆ "เปล่า"

"ข้านี้กว่าท่านไม่สบายตรงที่ใดเสียอีก เมื่อครู่เรียกท่านตั้งสองครั้ง
เฉียวนะ" จูเหยียนเอ่ยยิ้มๆ

"ข้าไม่ได้เป็นอะไร" สวี่จึงหงเป็นคนเย็นชา ถึงแม้จะมีความใส่ใจ
มากมายก็ยังคงทำสีหน้าเป็นปกติดุจเดิม

ไม่นานนักเฉียวเจาก็ถือจอกสุรามากล่าวขอบคุณทุกคน

ในงานเลี้ยงเรียบง่ายทว่าไม่ขาดความประณีตพิถีพิถัน แยกหื้อ
และเจ้าภาพต่างกินดื่มสังสรรค์กันอย่างอิมหนาสำราญใจ หลังกินอาหาร
แล้วเฉียวเจาส่งให้สาวใช้พาพวกซูลัว้อไปชมดอกเหมยที่สวนดอกไม้
ส่วนตนเองอยู่เป็นเพื่อนมารดาพูดคุยเรื่องส่วนตัวกัน

ฝูงเออร์หลับไปแล้ว เหลือขอบอกให้แม่นมคอยเฝ้าดูเขา นางลูบผม
ของเฉียวเจาอย่างรักใคร่เอ็นดู "เจาเจาของแม่อายุสิบห้าแล้ว เดิมทีควร
จัดงานพิธีปักปันอย่างเอิกเกริกใหญ่โต แต่ตอนนี้..."

เฉียวเจาคลายยิ้มเอ่ยตัดบท "ท่านแม่ ข้าได้เข้าพิธีมงคลอย่าง
ยิ่งใหญ่มาแล้ว ไม่ได้จัดพิธีปักปันก็ไม่เป็นอะไรเจ้าค่ะ"

เหลือขอคิดๆ แล้วจึงพยักหน้า "จริงของเจ้า สิ่งสำคัญคือท่านเขย
ดีต่อเจ้าก็พอแล้ว ข้าเห็นดอกไม้กับผลไม้สดใหม่ที่จัดเตรียมในวันนี้
พวกนั้นก็รู้ว่าเขาเอาใจใส่เจ้ามาก"

นางกล่าวถึงตรงนี้แล้วตัวส่ายตามองประตูเวาหนึ่งอย่างจับใจ
ค่อยลดสุ่มเสียงลงกล่าวว่า "พวกเจ้ายังไม่...กระมัง"

รอยยิ้มบนใบหน้าของเฉียวเจานิ่งค้างไป "ยัง..."

เหอซื่อตบมือบุตรสาวเบาๆ "ไม่ต้องกลัว ข้าเรียวก็ต้องผ่านด่านนี้ เจ้าจดจำที่แม่ทำเครื่องหมายไว้ให้เจ้าได้ก็ไม่ใช่ปัญหาแล้ว"

"แค่ว่าๆ" เฉียวเจาไอออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่อีก

เมื่อส่งทุกคนกลับไปแล้ว ปิงลวีเดินลึ่วๆ เข้ามาพุดซุบซิบด้วยสีหน้า ตื่นเต้น "ฮุยิน วันนี้คุณหนูสวีกับคุณชายเฉียวสนทนากันในสวนเหมย ด้วยเจ้าคะ"

"คุณอะไรกันบ้าง" เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงชีวิตในวันข้างหน้าของพี่ชายว่าจะสุขสมบูรณ์หรือไม่ พาให้เฉียวเจาบังเกิดความสนใจโดยพลัน

"ดูเหมือนคุณหนูสวีจะเอื้อนกลอนวรรคหนึ่ง ส่วนคุณชายเฉียวต่อกลอนวรรคหนึ่งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของต้นเหมยเจ้าคะ" ปิงลวีกะพริบตาปริบๆ พลังปิดปากหัวเราะ "ว่าไปแล้วคุณชายเฉียวกับคุณหนูสวีไม่ได้เห็นหน้ากันด้วยซ้ำเจ้าคะ ผู้มีความรู้สูงก็ถือธรรมเนียมเคร่งครัดอย่างนี้เอง"

"ตอนหลังคุณหนูสวีมีสีหน้าอย่างไร แล้วพี่ใหญ่ข้าทำหน้าที่อย่างไร"

"เอ่อ...ข้ารู้สึกว่ามีสีหน้าของพวกเขาไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงนะเจ้าคะ ทั้งสองคนล้วนทำหน้าที่เฉยๆ อยู่ตลอด"

เฉียวเจานึกถึงพี่ชายแล้วค่อยนึกไปถึงสวีจึงหงออีกที่ นางอดคลายยิ้มไม่ได้ เห็นว่าจะหวังให้คนสองคนที่เป็นเช่นนี้เผยความรู้สึกรอกออกมาเป็นเรื่องลำบากอยู่บ้างจริงๆ

แต่ได้พุดคุยกันแสดงว่าทั้งสองต่างวาดหวังถึงชีวิตในอนาคตกระมัง มีความวาดหวังย่อมเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี

ราตรีนี้เฉียวเจาชำระกายผลัดอาภรณ์เป็นเสื้อตัวกลางสีชมพูอ่อน

เรือนผมยาวเพื่อใช้ผ้าพันทับน้ำจนแห้งสนิทแล้วแต่มิได้มุ่นมวย นาง
ปล่อยผมสยายเดินเข้าสู่ห้องด้านใน

เซ้าหมิงยวนล้างหน้าบัวปากเสร็จตั้งนานแล้วรออยู่ในห้อง เขาถือ
หนังสือเล่มหนึ่งอ่านอยู่ พอได้ยินเสียงฝีเท้าก็เหลือบมองพลางหยักยิ้ม
แสร้งทำเยือกเย็นเอ่ยถามขึ้น "เรียบร้อยแล้วหรือ"

เฉียวเจาเลื่อนสายตาลงมองหนังสือในมือเขา

คนงามผมสีดำขลับดูจมน้ำตาก ฝ่ามือขาวผ่องเนียนนุ่ม
เซ้าหมิงยวนรู้สึกคล้ายมีน้ำลายเหนียวติดคอ เขาโอเบาๆ ก่อนกล่าว
"เปิดตำราพิชัยยุทธ์อ่านไปเรื่อยเปื่อยนะ"

เขาเป็นคนเคร่งขรึมจริงจังถึงเพียงนี้ ไม่มีทางอ่านพวกหนังสือ
หยาบโหลนเป็นอันขาด จะให้ภรรยาเขาเข้าใจผิดมิได้

เฉียวเจาเดินเข้ามาพร้อมกับกลิ่นหอมระยริน ใช้นิ้วเคาะหนังสือ
เบาๆ

"มีอะไรหรือ" เซ้าหมิงยวนเขม็งเกลียวไปทั้งตัวมากขึ้น

"ถือกลับหัวแล้ว"

"เอ๊ะ?" ชายหนุ่มก้มหน้าลงเห็นว่าหนังสือกลับหัวอยู่จริงๆ ไบหูเขา
แดงเรื่อทันที

แย่งละสิ เจาเจาต้องคิดว่าข้าทนครอไม่ไหวแล้วเป็นแน่

แม้ว่าข้าจะทนครอไม่ไหวแล้วจริงๆ ก็ตาม...

พอเห็นเซ้าหมิงยวนกำหนังสือในมือแน่นขึ้นทุกที ไบหน้าหล่อเหลา
ฉายความรู้สึกเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาไม่หยุด เฉียวเจาก็หัวร่อเบาๆ อย่าง
กั๊กไม่อยู่

ตอนแรกนางประหม่าอยู่มาก แต่พอเห็นคนบางคนประหม่ามากกว่า

จู่ๆ นางก็ไม่ประหม่าแล้ว

เสียงหัวเราะแผ่วเบาของสตรีอ่อนเยาว์ละม้ายก่อนน้ำผึ้งถูกดึงเป็นเส้นบางเท่าเส้นไหมพันรัดตรงกลางใจ ปลูกปั่นให้คนนั่งนอนไม่เป็นสุข
 เซ่าหมีงยวนโยนหนังสือไปบนโต๊ะ โอบเอวนางแล้วอุ้มขึ้นจากพื้น
 เฉียวเจาหยุดหัวเราะ มองบุรุษเหนือศีรษะโดยไม่กะพริบตา

"นอนเถอะ" ลุ่มเสียงของชายหนุ่มติดจะแหบพร่า แต่ดวงตากลับ
 พรราวระยับดุจหมู่ดวงดาวส่องแสงอยู่ในนั้น

เฉียวเจาหลบเปลือกตาลงพรางพยับหน้าน้อยๆ

เซ่าหมีงยวนตาเป็นประกายมากขึ้น วางตัวคนในอ้อมแขนลงบน
 เตียงเบาๆ สลัดรองเท้าทิ้งแล้วเอนกายลงนอนข้างกายนาง

ศีรษะของเขากับนางเอียงชิดกัน สายตาสองคู่มองสบกัน ต่างสัมผัส
 ได้ถึงลมหายใจของกันและกันอย่างชัดเจน

"วันนี้เจ้าใช้ซี่ผึ้งหอมกลิ่นมะลิไซ่หรือไม่" หลังสบตากันนานครู่หนึ่ง
 เซ่าหมีงยวนหาหัวข้อสนทนาส่งเดช "หอมเหลือเกิน"

"เป็นน้ำปรุงกลิ่นกุหลาบ" เฉียวเจากระดกคิ้วอย่างอดกลั้น

คนโง่ผู้นี้ ไม่รู้จักชวนคุยเรื่องที่ดินถนัดหรือไร

"น้ำปรุงกลิ่นกุหลาบจริงๆ หรือ" เซ่าหมีงยวนกะพริบตาปริบๆ

นางปรายตามองเขาปราดหนึ่ง "ท่านมอบน้ำปรุงสองสามหีบนั้น
 ให้ข้าเองมิไซ่"

"ข้าดมดูสักหน่อย" เซ่าหมีงยวนพลิกตัวขึ้นคร่อมเหนือร่างนาง
 เอมือยันข้างหมอนปักลายยวนยางเล่นน้ำ ดวงตาจับจ้องนางอย่างจดจ่อ

ภายใต้สายตาที่อ่อนโยนดุจสายน้ำคือนั้น เฉียวเจารู้สึกว่าร่างกาย
 อ่อนระหวยราวกับซี่ผึ้งถูกไฟลน นางหลบตาเขา ล้าคอขาวเกลี้ยงและ

สองแก้มซีบซีแดงระเรื่อโดยไม่รู้ตัว

เซ้าหมิงยวนสะบัดมือที่เดียวเปลวเทียนก็ดับวูบในพริบตา มีเพียงแสงวับแววมจากโคมราตรีดวงเล็ก ๆ ส่องสะท้อนเงาของร่างสองร่างที่กอดก่ายกันไว้บนม่านหน้าต่างเพียงหน้าต่าง

เตียงหลังใหญ่ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดแผ่วเบาพร้อมกับม่านผ้าโปร่งพลิ้วไหวน้อย ๆ เคล้าคลอเสียงที่ชวนให้หน้าแดงใจสั่นดังลอดออกมาจนดวงจันทร์กระจ่างกลางฟ้ายังหลบเร้นเข้าไปหลังผืนเมฆด้วยความเอียงอาย ส่งผลให้ภายในห้องเหลือเพียงแสงสลัว ๆ เลือนรางยิ่งขึ้น

ผ่านไปนานเท่าใดก็สุดรู้เซ้าหมิงยวนมุดลูกขึ้นนั่งกะทันหัน

761

เฉียวเจาพลันรู้สึกเนื้อตัวเย็นวาบ นัยน์ตาขาบประกายน้ำจ้ำๆ ของนางมองดูบุรุษที่หอบหายใจอย่างพยายามข่มกลั้นเต็มที่ด้วยความมุงนงอยู่หลายส่วน

เซ้าหมิงยวนดึงผ้าห่มแพรมาห่มร่างนาง บอกเสียงพรั่วว่า "หรือไม่... รอไปอีกสักหน่อยเถอะ..."

นางก้มหน้ามองรอยแดงคล้ายกลีบดอกท้อที่ประทับติดอยู่ตามเนินอกและแขนของตนเองนับไม่ถ้วน ค่อยมองชายหนุ่มที่ไร้อารมณ์ บดบังเรือนกายบึ๊กบั้นไว้อีกคราแล้วอดหรือตาลงไม่ได้

มาถึงขั้นนี้แล้ว เขากลับพูดคำนี้กับข้าหรือ

"ข้าอยากรู้เหตุผล" เฉียวเจาลุกขึ้นนั่งปล่อยให้ผ้าห่มเลื่อนหลุด อดหัวไหล่ขาวนวลเนียน

เซ้าหมิงยวนราวกับตะโดนถ่านไฟ เขาเบนสายตาออกทันที

ลมหายใจถี่ร่วมากขึ้น

"หรือจะพูดว่าท่านมิได้มีความรักต่อข้าถึงเพียงนั้น..."

"ไม่ใช่ค่ะ" เซ่าหมิงยวนโอบกอดนางไว้อย่างห้ามใจไม่อยู่แล้ว
ห่มผ้าห่มให้

ชั่วขณะนี้อารมณ์รักจวนใจยังวูบวาบอยู่ในกายไม่เลือนหายไป
พอคนทั้งสองอิงแอบแนบชิดกันทำให้ความสามารถในการควบคุมตัวที่
ชายหนุ่มภาคภูมิใจเสมอมาถึงกับเจียนแตกทลาย

ชายหนุ่มก็ตรึมฝีปากสุดแรง สูดลมหายใจลึกๆ

"เพราะอะไรกันแน่" เจียวเจาถามคาดคั้น

"ข้า..." เซ่าหมิงยวนละล้าละลังเล็กน้อย แต่พอสังเกตเห็นแวว
น้อยใจในดวงตานาง เขาถึงบอกเหตุผลออกมา "ทันทีที่ข้าคิดถึงคำกล่าว
ของท่านหมอบทเวดาก็ทำต่อไม่ได้แล้ว"

หลังจากหมอบทเวดาคือพูดเช่นนั้นไว้ก่อนหน้านี้ ไหนเลยเขาจะกล้า
เสี่ยงที่จะสูญเสียนางเพราะกระหายในความสุขชั่วครู่ชั่วยาม สิ่งที่เขา
ปรารถนาคือทั้งสองได้อยู่ครองคู่กันไปอย่างยืนยาวจนผมเผ้าหงอกขาว
มีลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง

"ท่านปู่หีบอกอะไรท่าน"

"ท่านบอกว่าก่อนเจ้าชายวัยสิบแปดเต็มจะตั้งครมก็ได้ไม่เช่นนั้น
จะเป็นอันตรายถึงชีวิต" เซ่าหมิงยวนยิ่งพูดยิ่งกระวนกระวายใจ อารมณ์
ปรารถนาพวกนั้นมลายหายไปทันใด กระทั่งร่างกายที่ร้อนรุ่มก็เย็นเยือกลง

เจียวเจาชำเลืองมองชายหนุ่มที่ย่นหัวคิ้วเล็กน้อย นางถามยิ้มๆ ว่า
"ถ้าอย่างนั้นท่านจะรอจนข้าอายุสิบแปดหรือ"

เซ่าหมิงยวนพยักหน้าอย่างอดใจถือน ถึงแม้เขาไม่มั่นใจว่าจะอดทน

จนถึงตอนนั้นได้หรือไม่ แต่เขาจะพยายามเต็มที่

อืม...หรือว่าวันพรุ่งนี้เริ่มไปนอนที่ห้องหนังสือเลยก็แล้วกัน

นางเล็กคิ้วสูง "เป็นอะไร ท่านคงไม่ได้ตั้งใจว่าวันหน้าจะนอนที่ห้องหนังสือกระมัง"

ครั้นถูกนางเดาใจได้ เขาก็นิ่งเป็นเปลือก ทำได้เพียงยิ้มแหยๆ กับสตรีในดวงใจ

เฉียวเจาเฝ้าปากแล้วจู่ๆ ก็โยนผ้าห่มไปด้านหลัง ก่อนยื่นสองแขนไปโอบรอบคอเขา

เซ่าหิงยวนตัวแข็งที่อับปลัน เขาส่งเสียงเรียกอย่างข่มอารมณ์ "เจาเจา?"

นางอมยิ้มละไม "คนโง่ ขึ้นรออีกสามปีท่านก็ชราแล้ว"

กลิ่นอายหอมหวานของหญิงสาวกำจายมาประหนึ่งสุราเก่าแก่ที่ทำให้คนเมามายทั้งกายใจ บนหน้าผากของเซ่าหิงยวนมีเหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดพราย ส่วนหนึ่งของร่างกายตื่นตัวจนเขาปวดหนึบๆ

"เจาเจา เจ้า...อย่าทำเยี่ยงนี้..."

เฉียวเจากลับขึ้นไปนั่งลงบนตัวเขาเสียเลย นางเอ่ยถามพร้อมลมหายใจหอมรวยรินพ่นรดใส่ชายหนุ่ม "อย่าทำเยี่ยงใดหรือ"

เขาเต็มใจรอแต่นางไม่ยอมรับอีกต่อไป นางไม่ยอมให้ทั้งคู่ใช้ชีวิตแต่งงานที่ได้มาอย่างไม่ง่ายดายไปกับการรอคอย และไม่ยอมให้วันใดมีพระราชโองการมาถึงแล้วเขาต้องไปออกศึกอีกโดยที่เขากับนางยังไม่ได้เป็นสามีภรรยากันอย่างแท้จริง

ชีวิตคนเราผันแปรไม่แน่นอนเกินไป นางอยากคว้าความสุขที่อยู่ตรงหน้า

"เงาเงา..." เซ้าหมิงยวนเริ่มแตกตื่นเมื่อรับรู้ได้ว่าความสามารถในการควบคุมตนเองกำลังจะหมดสิ้นลง เขาอาจจะทาบทัບคนในอ้อมอกไว้ได้บ้าง ครอบครองนางตามใจปรารถนาโดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้นได้ทุกเมื่อ

กลีบปากนุ่มนิ่มประทับลงมา สู้มเสียงอ่อนหวานออกอ้อ "ข้าก็อยู่ที่นี่เรียกข้าด้วยเหตุใดกัน..."

"เงาเงา เจ้าอย่า..." เซ้าหมิงยวนพยายามดิ้นรนเฮือกสุดท้าย ทว่าฝ่ามืออ่อนนุ่มคู่นั้นกลับออกแรงผลักเขานอนลงแนบสนิทกับเตียง ผ้าปูเตียงหนานุ่มยุบยวบลงในพริบตา

"ถึงเฉวียน..."

"หือ?"

"ท่านแม่สอนข้าแล้ว จากนั้นค่อยกินอาหารผสมสมุนไพรบางอย่างประกอบกันไม่เป็นไร..."

ยามแสงสีขาวยับขอบฟ้า ม่านโปร่งสีแดงอ่อนถึงค่อยๆ หยดนิ่งเฉียวเจาหมดแรงจนแม้แต่จะขยับนิ้วก็ยังไม่ไหว เรือนผมสีดำดูจมน้ำตกแผ่สยายสะเปะสะปะทั่วผ้าแพรปูเตียงสีแดงเข้ม นางกัตรีมฝีปากพลางถลึงตามองชายหนุ่มที่มีสีหน้าอึมเฒในอารมณ์

"มีอะไรหรือ" เซ้าหมิงยวนหอมแก้มนาง น้ำเสียงของเขาหลังสุขสมแจ่มกระจ่างนุ่มนวลยิ่ง

"ท่านยังมีหน้ามาถามอีกหรือ"

เซ้าหมิงยวนละอวยใจอยู่บ้าง เขาตระกองกอดนางพลางพูดเอาใจ "วันหน้าข้าจะระวังมากขึ้น รับรองว่าไม่ทำหลายครั้งเช่นนี้แล้ว"

เขากับนางยังไม่สวมอาภรณ์ พอร่างกายแนบชิดกัน เฉียวเจารู้สึก
ได้ว่าคนบางคนมีอาการตอบสนองอีกแล้วทันที นางลูกลนผลึกเขาออก
ก่อนพูดเสียงซุ่มๆ ว่า "ท่านรีบไปชำระกายเลย เลิกนอนอยู่ได้แล้ว"

"เช่นนั้นข้าเรียกสาวใช้เข้ามาเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้เจ้านะ หลังจากนั้น
เจ้านอนต่อเถอะ นอนเต็มอ้อมแล้วค่อยตื่นขึ้นมากินข้าว"

"ไม่ต้อง ข้าทำเองได้ ห้ามเรียกพวกนางนะ" เฉียวเจารีบห้ามเขาไว้
สภาพนางตอนนี้เจอหน้าใครได้ที่ใดกัน ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงว่าจะให้
คนอื่นเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้

"เจ้ายังขยับตัวไหวหรือ" ชายหนุ่มกระซิบถามกลัวเสียงหัวเราะ
ขลุ่ยขลุ่ยที่ข้างหูนาง

"แล้วเป็นฝีมือใครเล่า" เฉียวเจามองบุรุษที่ได้สมตั้งใจแล้วยังแกลัง
ถามตาเขียวปัด

เข่าหึงยวนสวมเสื้อผ้าแล้วเดินออกไปนอกห้อง ไม่นานนักก็
ย้อนกลับมาพร้อมอ่างน้ำตืดมือมาหนึ่งใบ

นางเห็นแล้วนั่งอึ้งไป

"เจ้ากระตาคใจที่จะให้พวกนางทำ เช่นนั้นข้าทำให้เอง"

"ถึงเฉียวเียน ออย่า..." เฉียวเจาผลัดชายหนุ่มที่อุ้มนางขึ้นอย่างอ่อนแรง

"นี่จะเป็นไรไป ถึงอย่างไรทั้งหมดล้วนเป็นฝีมือข้า..."

ผ่านไปครู่หนึ่งเข่าหึงยวนห่มผ้าห่มแพรให้เฉียวเจาอย่างมิดชิด
แล้วประทับจวบบนหน้าผากนาง ในดวงตาเปี่ยมไปด้วยความอ่อนโยน
"นอนเถอะ ข้าล้างหน้าบ้วนปากเสร็จจะไปฝึกเพลงมวยสักชุดหนึ่งแล้ว
กลับมา"

"อือ" เฉียวเจาได้ทำความสะอาดร่างกายแล้วรู้สึกสบายไปหมด

นางพยักหน้าและหลับตาลง

นางนอนหลับไปถึงตอนบ่าย ตอนลืมตาขึ้นได้ยินเสียงเจ็ยแจ้วของปิงลวี่

"ฮูหยิน ท่านตื่นเสียที"

ใบหน้าของเจ็ยแจ้วร้อนผะผ่าว

ตื่นเสียทีหมายถึงอะไร สาวใช้ผู้นี้นับวันยิ่งพูดจาไม่เข้าท่าแล้ว

"ฮูหยินหิวแล้วกระมัง ข้ายกโจ๊กใส่พุทราแดงมาให้ท่านกินรองท้องก่อนนะเจ้าคะ" อาजूที่หน้าแดงอยู่มองเจ็ยแจ้วแวบหนึ่งก่อนจะลุกลนออกไป

เจ็ยแจ้วขยับตัวแล้วพบว่าทั่วทั้งสรรพางค์กายไม่มีตรงที่ใดไม่ปวด นางจำต้องส่งเสียงเรียก "ปิงลวี่ พยายามลุกขึ้น"

ปิงลวี่รีบพยุงผู้เป็นนายลุกขึ้นแล้วกระวีกระวาดปรนนิบัตินางล้างหน้า บ้วนปากมือเป็นระวิง ตอนที่เห็นรอยแดงเป็นวงๆ ตามผิวหนังที่โผล่พ้นอาการออกมาของนางก็อุทานด้วยความตกใจอย่างสุดระงับ "ฮูหยินนี่คงเจ็บนำตุกระมัง"

ตายแล้ว การออกเรือนน่ากลัวเหลือเกิน ข้าขอรับใช้คุณหนูของข้าไปตลอดชีวิตดีกว่า

เจ็ยแจ้วปรายตามองสาวใช้"เจ้าจะปรนนิบัติข้าแบบเสียบๆ ได้หรือไม่"

ตอนนี้นางจำเป็นต้องปรับจิตใจที่สับสนปนเปหลังเปลี่ยนจากเด็กสาวมาเป็นหญิงมีสามีแล้ว มิใช่มีคนคนหนึ่งอยู่ด้านข้างคอยย้ำเตือนความจริงที่ว่านางเพิ่งบรรเลงรักอย่างดีมดตัวกับเจ้าคนบัดชบบางคนมาทั้งคืน

"เจ้าคะๆ" ปิงลวี่แลบลิ้น นางไม่กล้าบิปากพูดอีก

เจ็ยแจ้วล้างหน้าบ้วนปากเสร็จ เพิ่งกินโจ๊กไปไม่กี่คำก็ได้ยินเสียง

คู้न्हุดังลอยมาจากนอกประตู

"ฮูหยินตื่นแล้วใช่หรือไม๋"

"ฮูหยินตื่นแล้วเจ้าคะ ท่านโหวโปรดรอซักครู่..."

อาจยังพูดประโยคหลังไม่จบ เซ่าหมิงยวนก็แหวกม่านบุล้าลีเดินเข้ามา

เทียบกับเฉียวเจาที่กำลังเปราะบางอ่อนแรงในเวลานี้ คนบางคน แลดูสดชื่นผ่องใสมาก คล้ายว่าความอัดอั้นตันใจที่ทับถมมานานหลายปี ได้รับการปลดปล่อยจนหมดสิ้น กระทั่งรอยยิ้มก็ยังแจ่มกระจ่างกว่าปกติหลายส่วน

"กินโจ๊กหรือ" เขาเดินสองสามก้าวมาถึงข้างเตียงแล้วทรุดกายลงนั่งติดกับนาง

ชะรอยว่าเพราะเป็นสามีภรรยากันอย่างแท้จริงแล้ว เขากับนางจึงดูใกล้ชิดกันมากขึ้นไปอีกชั้นโดยไม่รู้ตัว ไม่เหลือช่องว่างให้ผู้อื่นเข้ามาแทรกได้เลยจริงๆ

ปิงลวีถอยออกไปโดยไม่ต้องรอใครสั่ง นางพูดกระซิบกระซาบกับอาจ "อาจ เจ้ารู้สึกที่ท่านแม่ทั้พบกับฮูหยินเหมาะสมกันเหลือเกินหรือไม๋"
อาจที่ยังหน้าแดงอยู่พยักหน้า "ข้าก็รู้สึกเช่นนี้เหมือนกัน"

762

สามีภรรยาวัยหนุ่มสาวแรกสัมผัสผัสความหรรษาจากรสเสนาหาก็จะ
ปล่อยตัวปล่อยใจไปบ้างก็ช่วยไม่ได้ ทั้งคู่ก็ใกล้ชิดคลอเคลียกันทุกเช้าค่ำ
วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

ในจวนทวนจวินโหวยังอบอวลด้วยบรรยากาศหวานชื่น แต่ภายนอก
กลับเกิดคลื่นลมขึ้นอีกคราหนึ่ง

อนุสามาคนของรู่ยอ่องให้กำเนิดบุตรต่อๆ กัน ในวังรู่ยอ่องจึงมี
โอรสธิดาน้อยสี่พระองค์

ได้บุตรชายติดกันสองคนทำให้รู่ยอ่องยินดีเจียนคลั่งเลยทีเดียว
พอข่าวดีแพร่ไปถึงหู่ยงเต๋หึงคัง พระองค์ดีพระทัยมากเช่นกัน
ของพระราชทานก็หลังไหลมาที่วังรู่ยอ่องไม่ขาดสาย

กระนั้นก็มีคนเป็นสุขยอมมีคนเป็นทุกข์ บ่าวไพร่ในวังมู่อ่องไม่กล้า
แม้แต่หายใจเสียงดัง ส่วนมู่อ่องทำหน้าที่บั้งตั้งจนใครๆ เข้าหน้าไม่ติดแล้ว

"ท่านอ๋องอย่าเพิ่งร้อนพระทัย ก่อนหน้านั้นพวกเราวางแผนไว้แล้ว มิใช่หรือ รุ่ยอ๋องจะมีโอรสหรือไม่ก็ไม่ส่งผลกระทบมากเท่าไร" ที่ปรึกษาพูดกล่อม

สีหน้าของมู่อ๋องทอแว่เหี้ยมเกรียม "ถึงจะเป็นเช่นนั้น แต่คิดถึงท่าทางกระหึ่มยี้มย้อยของเจ้าห้าตอนนี้ ข้าก็หงุดหงิดใจยิ่งนัก"

หากเจ้าห้าไม่มีโอรสไปเรื่อยๆ สำหรับเขาบัลลังก์ก็อยู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว ทว่าตอนนี้กลับต้องวุ่นวายกับการวางแผนเตรียมการ จะไม่ให้เขาชุ่นเคื่องใจได้เช่นไร

"ที่ล่าศัตรูก็คือเสด็จพ่อเอนเอียงไปทางเจ้าห้าอย่างเห็นได้ชัด ไม่เห็นหรือว่ามีคนหันไปเข้ากับฝ่ายเจ้าห้าไม่น้อย พวกเราเหลือเวลาอีกไม่มากแล้ว"

"ท่านอ๋อง ยิ่งตั้งเป้าหมายใหญ่ก็ยิ่งใจร้อนไม่ได้ ทรงควบคุมอารมณ์ไว้ ต้องมีโอกาสสักวันแน่นอนพะยะค่ะ"

"หวังว่าจะเป็นอย่างนั้น"

โอกาสที่มู่อ๋องรอคอยอยู่มาถึงอย่างรวดเร็ว

ฤดูใบไม้ผลิรัชศกหึงคังปีที่สิบเจ็ดเกิดอุทกภัยขึ้นในหลายๆ อำเภอที่อยู่ไม่ไกลจากเมืองหลวง หมู่บ้านหลายสิบแห่งถูกน้ำท่วม มีคนเจ็บคนตายเหลือคณานับ

ฮ่องเต้หึงคังซึ่งอดใจไม่ไหวเก็บตัวจำศีลอยู่นานสามวัน พอเขาออกมาก็ต้องตะลึงงันไปกับข่าวนี้

เขาจำศีลเพียงสามวัน เพราะอะไรถึงเกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นอีกแล้วตกลงจะให้เขาบำเพ็ญตบะอย่างสบายใจบ้างไม่ได้เลยหรือ

จากนั้นก็ให้ข่าวด่วนจากชายแดนตามมาติดๆ เป่ย์ฉีกับซีเจียงสมคบกัน ปล้นสะดมหมู่บ้านตามเขตชายแดนหลายแห่ง อีกทั้งไม่มีที่ท่าว่าจะร่วมมือ ย่องเต๋เหมิงคังรีบออกพระราชโองการให้เซ้าหมิงยวนยกทัพออกศึก อีกคราครั้งหนึ่ง ทั้งยังเรียกตัวขุนนางคนสำคัญในราชสำนักมาที่ห้อง ทรงพระอักษรตำทาสาดเสียเทเสียยกหนึ่ง จากนั้นให้พวกเขาเตรียมการ เรื่องบรรเทาอุทกภัย

หลังจากมอบหมายงานต่างๆ เสร็จชองเต๋เหมิงคังก็เริ่มตรึกตรอง ตั้งแต่ปีกลายจนถึงปีนี้พอจำศีลเป็นต้องเกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นทุกที ยกเว้นครั้งที่ท่านราชครูค้ำถวดฤกษ์ดีให้ นี่เป็นเพราะล่องเกินเทพเซียน องค์ใดไซ้หรือไม

ไม่ได้ ต้องไปขอพรที่เขาหลังไถ!

เมื่อชองเต๋เหมิงคังบอกความคิดนี้ออกมา เหล่าขุนนางชั้นผู้ใหญ่พากันคัดค้านเป็นเสียงเดียวกันทันควัน

"ฝ่าบาท ทรงทำเช่นนี้ได้เด็ดขาด ขณะนี้เกิดน้ำท่วมทุกหนแห่ง หลังน้ำลดมีโอกาสแปดถึงเก้าในสิบส่วนที่จะเกิดโรคระบาด พระองค์ทรงมีฐานะสูงศักดิ์เทียมฟ้า จะไปเสี่ยงอันตรายไม่ได้เป็นอันขาดพะยะค่ะ"

ชองเต๋เหมิงคังขมวดคิ้ว "เราคือโอรสมังกรสวรรค์ลงมาจุติ ย่อมมีรัศมี มังกรคุ้มกาย จะเป็นอันตรายได้อย่างไร"

ขุนนางทั้งหลายต่างคิดในใจ มีชองเต๋เช่นนี้ พวกเราจะทำประการใด ได้ พวกเราก็สิ้นหวังมากนะ

ยังคงเป็นชูเหอเสนาบดีกรมพิธีการที่กล่าวขึ้น "ฝ่าบาททรงมีพระประสงค์จะเสด็จไปเขาหลังไถขอพรให้ราษฎรเป็นเรื่องมงคลครั้งใหญ่หลวง แต่จะออกเดินทางเมื่อไร ในขั้นตอนพิธีขอพรมีข้อพึงระวัง

ไต่บั้งล้วนต้องพิถีพิถันถี่ถ้วน ไฉนฝ่าบาทไม่ทรงหารื้อกับท่านราชครู
สักหน่อยพะยะคะ"

สายตาแผ่รอยเหยียดหยามหลายคู่จับอยู่ที่ตัวชูเหอ แต่ฮ่องเต้
หมีงัดก้นพยักหน้าอย่างพึงใจ "ข้อเสนอนี้ของเสนาบดีชู้ไม่เลวเลย
เราควรหารื้อกับท่านราชครูสักหน่อย"

ในด้านนี้ฮ่องเต้หมีงัดมีความชำนาญจับไว้มากพอดู เขาไล่พวก
ขุนนางคนสำคัญออกไปแล้วเชิญราชครูจางมาทันที

"ท่านราชครูเห็นว่าเราไปขอพรที่เซาหลิงไถเมื่อไรจึงจะเหมาะสม"

ราชครูจางนับนิ้วคำนวณก่อนตอบอย่างเคร่งเครียดจริงจัง "ยามนี้
พลังชั่วร้ายก่อเกิดทั้งสี่ทิศ พึงขอพรปิดเป่าเภทภัย แต่ว่า..."

คำว่า 'แต่ว่า' ทำให้ฮ่องเต้หมีงัดขมวดคิ้วแล้ว

ท่านราชครูก็จะห้ามเราด้วยหรืออย่างไร

"แต่ว่าพลังชั่วร้ายที่เกิดขึ้นรายล้อมเมืองหลวงครานี้ต้องให้
โอรสสวรรค์ประทับอยู่เป็นหลักถึงจะสงบเอาไว้ได้ ทางที่ดีฝ่าบาท
อย่าเสด็จออกจากเมืองหลวงจะดีกว่าพะยะคะ"

ร่างกายของฮ่องเต้จะทนการเดินทางไกลสมบุกสมบันไปถึง
เซาหลิงไถได้ไหวที่ใดกัน ถ้าเกิดมีอันเป็นไปขึ้นมาตำแหน่งราชครู
ของเขาก็ถึงคราวสิ้นสุดแล้ว

"แล้วเรื่องขอพรจะทำฉันใดดี" ฮ่องเต้หมีงัดพลั้งรู้สึกว่ราชครูจาง
กล่าวได้มีเหตุผลมาก เมืองหลวงในเวลานี้ขาดเขาไม่ได้จริงๆ

"ฝ่าบาททรงสามารถคัดเลือกองค์ชายพระองค์หนึ่งกระทำการแทน
พระองค์ได้พะยะคะ"

ฮ่องเต้หมีงัดตาเป็นประกาย เขากล่าวชมว่า "ท่านราชครูช่วย

คลี่คลายความกังวลให้เราได้จริงๆ นี่เป็นวิธีที่เป็นผลดีต่อทุกฝ่ายโดยแท้"
 ราชครูจางยิ้มตาพริ้มไม่เคঁอนเอ่ยวาจาใด เขาเป็นว่าฮ่องเต้อย่า
 สร้างความปั่นป่วนวุ่นวายเท่านั้นเป็นพอ

"แล้วจะเลือกองค์ชายพระองค์ใดไปได้เล่า" ฮ่องเต้หึงคังใต้ถาม
 ความเห็นของราชครูจางต่อ

ราชครูยอมจะตอบคำถามนี้ได้ไม่ถนัดเป็นธรรมดา เขาพูดจาส่งเดช
 สองสามคำแล้วโยนกลองกลับไป

ฮ่องเต้หึงคังตริตรองทบทวนไปมาแล้วตกลงใจเลือกองค์ชายห้า
 ร้อยฮ่อง

พินิจตามอายุ เจ้าห้าเป็นพี่ชาย อีกทั้งตอนนี้มีบุตรชายสองคน
 กับบุตรสาวสองคน พูดได้ว่าเป็นผู้สืบทอดที่เหมาะสมที่สุด จึงสมควร
 สร้างโอกาสให้เจ้าห้าได้เคี่ยวกรำตนเอง

เมื่อมีคุณความชอบจากการขอพร ภายภาคหน้าจะเป็นที่ยอมรับ
 ของผู้คนได้ง่าย

แน่นอนว่าเป็นการเตรียมเผื่อไว้เท่านั้น เขายังตั้งใจเป็นฮ่องเต้
 ไปอีกนานแสนนาน

ครั้นขุนนางใหญ่ทั้งหลายรู้ว่าฮ่องเต้ล้มเลิกความคิดไปขอพรที่
 เขาหลังไถแล้วก็อดโล่งอกไม่ได้ แต่พอได้ยินว่าให้ร้อยฮ่องไปแทนก็
 พากันขบคิดไปต่างๆ นานา พวกขุนนางที่วางตัวเป็นกลางแต่เดิมเริ่ม
 ใคร่ครวญใหม่ ส่วนคนที่อยู่ฝ่ายเดียวกับมู่ฮ่องก็เริ่มหวาดหวั่นขวัญผวา
 ไปตามๆ กัน

ด้านร้อยฮ่องได้รับพระราชโองการแล้วตกอยู่ในความงงัน

เสด็จพอให้เขาเป็นผู้แทนพระองค์ไปขอพรที่เขาหลังไถ นี่บ่งบอกว่า

เสด็จพ้อมใจเอนเอียงที่จะมอบตำแหน่งผู้สืบทอดราชบัลลังก์ให้แก่เขา
ใช่หรือไม่

ที่ปรึกษาเอ่ยเตือนขึ้นทันที "ท่านอ่อง แม้ว่าการได้เป็นผู้แทนพระองค์
เสด็จไปขอพระจะแสดงถึงความไว้วางพระทัยที่องค์ฮ่องเต้ทรงมีต่อพระองค์
ทว่าถึงอย่างไรก็ต้องเดินทางไกล เกรงว่าระหว่างทางจะเต็มไปด้วย
อันตราย พระองค์ทรงต้องเตรียมการให้พร้อมมูล ระวังพระองค์อย่าง
เต็มที่พะยะคะ"

"ข้ายอมต้องรู้แน่" รุยอ่องคิดคำนึงว่าไกลจะออกเดินทางไกลแล้ว
เขาแะไปดูลูกน้อยที่เพิ่งลืมตาดูโลกได้ไม่นานสามคนก่อนแล้วค่อยไปที่
เรือนของหลี่เจี๋ย

บุตรสาวของนางอย่างสามเดือนเต็ม มีชื่อเรียกแรกเกิดว่า 'อวี้อ์เออร์'
รุยอ่องรับตัวอวี้อ์เออร์มาจูบเบาๆ พลังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม "อวี้อ์เออร์
ยิ่งโตยิ่งงามชวนมองเหมือนเจ้า"

ใบหน้าของหลี่เจี๋ยประดับด้วยรอยยิ้ม แต่ในใจคับข้องสุดประมาณ
จะโหมงามชวนมองกว่านี้จะมีอันใด ถึงที่สุดแล้วก็ได้เป็นท่านหญิง
เท่านั้น

คราแรกนางคิดว่าบางที่อนุสามคนนั้นจะให้กำเนิดบุตรสาวเหมือนกัน
เช่นนั้นอวี้อ์เออร์ของนางซึ่งอยู่ในฐานะบุตรสาวคนโตก็ยังคงสูงศักดิ์
มีเกียรติกว่าทุกคน คิดไม่ถึงว่าในบรรดาอนุสามคนกลับมีถึงสองคนที่
คลอดบุตรชายออกมา ทำให้นางกระอักแทบตายเลยทีเดียว

ยังไม่ต้องเอ่ยถึงเรื่องอื่น อย่างวันนี้ท่านอ่องก็ไปดูเจ้าลูกสุนัข
สามตัวนั้นก่อนถึงจะมหาอวี้อ์เออร์

"ข้ากำลังจะออกเดินทางแล้ว เกรงว่าต้องอีกพักหนึ่งถึงกลับมาได้"

เจี๋ยเวเหนียงดูแลอวีเออร์ให้ดีๆ" รู่ยอ๋องอุ้มบุตรสาวไว้ครู่หนึ่งถึงส่งตัวให้แม่ ننม

"ท่านอ๋องวางพระทัยได้พะคะ หม่อมฉันจะดูแลอวีเออร์เป็นอย่างดีแน่นอน" หลี่เจี๋ยเวสะกดความรู้สึกไม่ยอมจำนนไว้เต็มอกพร้อมคลี่ยิ้มอย่างอ่อนหวาน

นางยังอายุน้อย ตราบเท่าที่สุขภาพของท่านอ๋องเป็นปกติก็ต้องมีบุตรชายสักวัน

รู่ยอ๋องพยักหน้าหงึกหงักแล้วออกไปอย่างพึงพอใจ

ฝ่ายมู่อ๋องหาได้เข้มแข็งยินดีเฉกเช่นรู่ยอ๋องไม่ เขาขว้างถ้วยน้ำชาแตกไปหลายใบ จากนั้นเรียกตัวที่ปรึกษาามาพูดคุยหารือกันลับๆ เป็นนานถึงสงบอารมณ์ลงได้

อีกด้านหนึ่ง ณ จวนของหลันซาน หลันซงเฉวียนก้าวเข้าไปในห้องหนังสือของบิดา ก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงอำมหิตว่า "ท่านพ่อ โอกาสของพวกเรามาถึงแล้ว รู่ยอ๋องไปเขาหลังไถ่คราวนี้จะปล่อยให้เขามีชีวิตรอดกลับมาไม่ได้เด็ดขาด"

หลันซานเหลือบเปลือกตาขึ้น "เรื่องนี้มู่อ๋องคงร้อนใจกว่าพวกเรา"

หลันซงเฉวียนแค้นหัวเราะ "ร้อนใจจะมีประโยชน์อันใด มิใช่ข้าดูแลนเขา ถ้าเศษชะวะอย่างมู่อ๋องพรรคนั้นทำได้สำเร็จก็ไม่ต้องรอถึงวันนี้แล้วขอรับ"

"เจ้าน่ะอารมณ์ร้อนเกินไปแล้ว"

"เรื่องนี้มอบให้เป็นหน้าที่ข้าก็แล้วกันขอรับ" หลันซงเฉวียนลุกขึ้นเดินออกไป

763

เจ็ดวันต่อมา รู่ยอ่องน้อมรับพระราชโองการออกจากเมืองหลวง
มุ่งหน้าไปขอพรที่เขาลิงไถแทนไอรสสวรรค์

ผ่านไปครึ่งเดือนเศษกลับมีข่าวด่วนส่งมาจากทางทิศใต้ว่าระหว่าง
เดินทางกลับจากขอพร รู่ยอ่องประสบเหตุคนเร่ร่อนก่อความไม่สงบ
บัดนี้ยังไม่พบร่องรอยของเขาและไม่รู้แน่ชัดว่าเป็นหรือตาย

ในเมืองหลวงเกิดเสียงฮือฮาไปทั่ว

ครึ่งปีมานี้เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าฮ่องเต้เห็นรู่ยอ่องเป็นผู้สืบทอด
ราชบัลลังก์แล้ว ครานี้ส่งเขาไปขอพรที่เขาลิงไถก็เพื่อสร้างผลงาน
ความชอบเพิ่มขึ้น รอหลังจากกลับมาอาจได้รับแต่งตั้งเป็นรัชทายาท
ก็ไม่แน่

เวลานี้ยังไม่รู้ว่ารู่ยอ่องเป็นตายร้ายดีอย่างไร เช่นนั้นตำแหน่ง
ผู้สืบทอดราชบัลลังก์...

สายตาของหมู่ซุนนางและผู้สูงศักดิ์ต่างจับจ้องไปที่มู่อ๋อง
 ด้านมู่อ๋องนั้นนอกจากจะปีติยินดีแล้วยังฉงนใจอยู่สักหน่อย
 "หรือว่าฟ้าเข้าข้างพวกเรา นักฆ่าที่ส่งไปยังไม่ได้ลงมือ คนเคราะห์ร้าย
 อย่างเจ้าหาก็เจอกับคนเร่ร่อนก่อนความไม่สงบแล้ว..."

ที่ปริศนากล่าวอย่างสรรเสริญเยินยอ "สรรพลิงพึงควรเป็นไปตาม
 สวรรค์ลิขิตพะยะคะ"

สวรรคลิขิต? เช่นนั้นก็หมายความว่าข้าต่างหากคือผู้สืบทอด
 ราชบัลลังก์ เป็นฮ่องเต้ในวันหน้าที่ฟ้ากำหนดไว้

มู่อ๋องหัวเราะเสียงดังลั่นอย่างชอบอกชอบใจกับถ้อยคำสรรเสริญ
 เยินยอนี้

ไม่ต้องลงมือเองยอมเป็นเรื่องดีแน่ เช่นนี้ก็ช่วยเขาแรงเขาไปมาก
 คนที่เขาอยากสังหารให้ดับดินถูกสวรรคร์ับตัวไปแล้วโดยที่ตนเอง
 ไม่ทันได้ลงมือ ยังมีเรื่องที่น่าสำราญใจยิ่งกว่านี้อีกหรือ

ในจวนของหลันชาน สองพ่อลูกหารืองานกันอยู่ในห้องหนังสือ
 "เหตุการณ์คนเร่ร่อนลุกฮือขึ้น นั้นเป็นฝีมือเจ้าหรือ" หลันชานเอ่ยถาม
 หลันชงเฉียนหยักยิ้มกล่าว "มิใช่ข้าแล้วจะเป็นผู้ใดได้เล่าขอรับ
 หรือจะฝากความหวังกับมู่อ๋องคนบาปบุญญานั้คนที่ส่งนักฆ่าไปลอบสังหาร
 รุ่ยอ๋องเอาดีดูๆ ทำอย่างนั้นจะมีเท่ากับตกเป็นเป้าสายตาของคนทั่วแผ่นดิน
 หรือ ดีไม่ดียังจะโดนฮ่องเต้ระแวงสงสัย แต่คนเร่ร่อนลุกฮือนั้นต่างกัน
 ออกไป ขณะนี้เกิดอุทกภัยข้าวยากหมากแแพงหลายพื้นที่ จะมีคนเร่ร่อน
 ก่อนความไม่สงบกลับไม่แปลกประหลาดแต่อย่างใด"

หลันชานพยักหน้า เขากล่าวชมเชยวิธีการของบุตรชาย "ใช้แผนนี้
 ไม่เลวจริงๆ ทว่าคนที่ทำงานให้เจ้าเชื่อใจได้หรือไม่"

"ท่านพ่อวางใจได้ขอรับ ข้าว่าจ้างชาวยุทธ์ ถึงเวลาเสร็จงานแล้ว
จ่ายเงินก็เรียบร้อยขอรับ"

มาตรฐานว่าหลันซานกับบุตรชายใช้มือเดียวปิดฟ้าในราชสำนักได้
แต่ขุนนางฝ่ายขุนันไม่เหมือนกับแม่ทัพนายกอง ยามที่จำเป็นต้องใช้กำลัง
แก้ไขปัญหา พวกเขาว่าไฟหรือผู้คุ้มกันในจวนกลับพึ่งพาอาศัยไม่ได้

"จำไว้ว่าต้องตรวจรางวัลก่อนใหญ่ๆ ด้วย" หลันซานพูดกำชับ

"เรื่องนี้ท่านพ่อสบายใจได้เลยขอรับ"

สองพ่อลูกสบตากันยิ้มๆ

เช้าหิมิงยวนไปจากเมืองหลวงพักหนึ่งแล้ว เป็นครั้งแรกที่เดี่ยวเขา
เข้าใจว่าอันใดคือหนึ่งวันยาวนานดุจหนึ่งปี นางหมูนคลั่งสร้อยข้อมือที่
ร้อยจากเมล็ดมะกั้ตาหนู* อย่างใจลอย

อาจูนยืนอยู่นอกประตู กล่าวทอดถอนใจเบาๆ "คุณหนูของเราคิดถึง
ท่านเขยอีกแล้ว"

"นี่เจ้าดูออกเหมือนกันหรือ" ปิงลวี่ที่เดินมาจากข้างนอกถามพร้อม
รอยยิ้มกริ่ม

"มะกั้ตาหนูกลมเกลี้ยงเรียงร้อย ข้าเฝ้าคอยคิดถึงจับจิดรู้หรือไม่"
อาจูนีพิมพ์้าเอื้อนเอ่ยกลอนบทนี้แล้วยิ้มบางๆ "เจ้าดูสิ คุณหนูจับสร้อย
มะกั้ตาหนูเส้นนั้นทั้งวัน จะเพียงเพราะมันสวยหรือไร"

"สร้อยข้อมือสวยหรือไม่ข้าไม่รู้ เมล็ดมะกั้ตาหนูแทนความคิดถึง
หรือไม่ข้าก็ไม่เข้าใจ แต่ข้ามีสิ่งนี้" ปิงลวี่โบกสารในมือไปมา

อาจูนชายตามองของสารแวบหนึ่งแล้วฉลิกปิงลวี่เบาๆ "ยังไม่รีบ

* เมล็ดมะกั้ตาหนู ชาวจีนเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าถั่วแห่งความคิดถึง นิยมนำมาร้อยเป็นสร้อยข้อมือเพื่อเป็น
ของที่ระลึกของคนรัก

นำสารไปให้คุณหนูอีก"

ปิงลวียิ้มหน้าระรื่นวิ่งเข้าไป "ซูหยิน สารถึงท่านจากท่านเขยมาถึงแล้วเจ้าคะ"

ดวงตาของเฉียวเจาทอประกายด้วยความยินดี นางรีบกระแอมกระไอเบาๆ เสียงหนึ่งกมลกลั่นก่อนจะเอ่ยเสียงเรียบๆ "เอามาสิ"

ปิงลวีเอาสารซ่อนไว้ข้างหลัง พุดด้วยรอยยิ้มหวานว่า "ซูหยินมอบสร้อยมะกล่ำตาหนูเส้นนี้ให้ข้า ข้าก็จะให้สารแก่ท่านเจ้าคะ"

"กล่ำต่อรองกับเจ้านายหรือ" เฉียวเจาเลิกคิ้วสูง แต่ยังคงโยนสร้อยข้อมือให้นางไป "เอาไป มิใช่ของดีอะไรสักหน่อย"

หี...ดูที่ว่าควรให้สาวใช้ผู้นี้ออกเรือนไปได้แล้ว ให้นางได้ลิ้มรสความคิดถึงใครผู้หนึ่งดูบ้าง

เฉียวเจารับซองสารไว้แล้วดึงแผ่นสารออกมาอ่านทันที

'เจาเจาภรรยาข้า จากกันเดือนเศษคะเนิงหาเจ้าทั้งยามฝันยามตื่น ข้าอยู่ที่แดนเหนือปลอดภัยดี จะกลับไปในอีกไม่ช้า...'

เมื่ออ่านทีละตัวอักษรจนจบเฉียวเจาก็ยิ้มออกมาอย่างกั้นไม่อยู่นางหยิบพู่กันเขียนสารตอบ แต่พอเล่าถึงเรื่องรุ่มอ่องหายตัวไปก็หยุดชะงัก นางคิดๆ แล้วขยำแผ่นสารที่เขียนไปได้ครึ่งๆ กลางๆ ทั้งและหยิบกระดาษแผ่นใหม่

ตอนเขาไปออกรบเป็นช่วงเดียวกับรุ่มอ่องออกเดินทางจากเมืองหลวง รุ่มอ่องใช้หนี้น้ำใจในอดีตขอเยี่ยมองครักษ์ติดตามไปอาภักขาหลายคน

เข่าหมิงยวนเคยบอกนางว่ารุ่มอ่องลงใต้หนนี้มีภัยอันตรายรอบด้าน

เขาใคร่ครวญในหลายๆ ด้านแล้วจะพยายามคุ้มครองให้รู่ยอ่องกลับมา
อย่างปลอดภัยสุดกำลัง

ยามนี้รู่ยอ่องเป็นหรือตายยังไม่กระจ่างชัด บางทีอาจไม่ได้ง่ายตาย
เช่นที่เห็นภายนอก เพื่อความปลอดภัยเป็นที่ตั้ง นางอย่าเอ่ยถึงในสาร
จะดีกว่า

เมื่อสอดแผ่นสารใส่ช่องและปิดผนึกแล้ว เฉียวเจาจูบของสารเบาๆ
'จะกลับไปอีกไม่ช้า' ก็ไม่รู้ว่ตอนเขากลับมา ดอกท้อจะร่วงโรย
แล้วหรือยัง

ในระหว่างที่เรื่องรู่ยอ่องหายตัวไปก่อนคลื่นลมลูกใหญ่ไปทั้งเมืองหลวง
ก็มีข่าวลือหนึ่งแพร่สะพัดดุจไฟลามทุ่ง อีกทั้งเพราะเรื่องราวและตัวต้นเรื่อง
เป็นที่สนใจของผู้คน จึงโด่งดังครึกโครมกลบข่าวรู่ยอ่องประสบเคราะห์
ร้ายไปในเวลาอันรวดเร็ว

หลังหลีกวงเหวินไต้ยินไต้ฟิงโดยบังเอิญ เขาทำสีหน้าบูดบึ้งด้วย
ความโมโหโทโส ลากตัวเฉียวโมที่เพิ่งมาถึงที่ว่าการไปที่มุมหนึ่งก็เงื่อหมัด
ชกใส่เขาทันที

"ไต้เท้าหลี่ เหตุใดท่านถึงทำอย่างนี้" เฉียวโมหลบหมัดของเขาแล้ว
ถามอย่างงุนงง

"เจ้ายังจะถามซ้ำอีก หรือว่าเจ้าไม่ได้ยินเรื่องที่เล่าลือกันอยู่ข้างนอก
พวกนั้น"

"เรื่องที่เล่าลือกัน?" ชายหนุ่มงุนงงยิ่งขึ้น

หลีกวงเหวินสังเกตเห็นสหายขุนนางไม่น้อยมองมาด้วยสายตา
ลุกวาว เขาบอกเสียงหัวนว่า "ตามเข้ามา!"

ในหน้าชาไม่ไกลจากสำนักราชบัณฑิต เฉียวโมฟังกำบอกเล่า

ของหลีกวงเหวินแล้วมีสีหน้าเย็นกระด้าง

"ข่าวลือนี้เริ่มแพร่ออกมาได้เช่นไร คนผู้นั้นมีเจตนาที่ชั่วร้ายสกปรกจริงๆ ได้ทำหยาบช้า ท่านได้โปรดเชื่อข้า ข้ากับอู่หยินท่านโหวเป็นพี่น้องบุญธรรมกัน ข่าวลือตำหนามเหล่านั้นเป็นการปั้นน้ำเป็นตัวทั้งหมด!"

เฉียวโมยิ่งพูดยิ่งโกรธแค้น คนภายนอกถึงกับเล่าลือกันว่าเขากับน้องเจาสบช่องกวนจวินโหวไม่อยู่มีสัมพันธ์เกินเลยกัน ช่างเหลวไหลไร้สาระสิ้นดี

หากเรื่องพรรคนี้นั้นยืนยันได้ว่าเป็นความจริง เขาเป็นบุรุษผู้หนึ่งอย่างมากก็อนาคตดีบวบ แต่น้องเจาเป็นสตรีถูกสาตโคลนเช่นนี้ ถ้าเบื้องบนนางยังมีบิดามารดาของสามีเฉกเหยาเรือนทั่วไป ไหนเลยจะเหลือทางรอดอีก คงไม่แคล้วต้องโดนหย่าขาดอย่างหนีไม่พ้น

หลีกวงเหวินแค้นหัวร่อ "เรื่องนี้ไม่ต้องให้เจ้าบอก ถึงข้าไม่เชื่อถือเจ้า แต่ข้าเชื่อใจบุตรสาวข้า ข้าเพียงจะถามว่าดีชั่วเจ้าก็เป็นขุนนางในราชสำนักแล้ว ไฉนต้องพักอยู่ในจวนโหวด้วยเล่า"

เฉียวโมได้แต่ยิ้มฝืดๆ กับคำถามของหลีกวงเหวิน

หลังจากเข้าไปเป็นขุนนางในสำนักราชบัณฑิตเคยเอ่ยปากว่าจะย้ายออกจากจวนโหวไปอยู่ที่อื่น แต่น้องเจากับท่านโหวเหนียวรั้งไว้ทุกทาง จนตอนหลังท่านโหวบอกว่ารอเมื่อออกทุกข์แล้วค่อยย้าย ให้พวกเขาสามพี่น้องได้อยู่ด้วยกันนานขึ้น เขาถึงได้ละความตั้งใจ

กระนั้นใช้ว่าจะไม่เป็นความประสงค์ส่วนตัวของเขาที่หมายอาศัยบารมีของกวนจวินโหวช่วยให้ปักหลักยืนในราชสำนักได้มั่นคงโดยไวที่สุด เพื่อจะได้มีกำลังต่อกรกับหลันซานและบุตรชายเร็วขึ้น

ยังไม่ต้องพูดถึงอย่างอื่น การสอบขุนนางประจำฤดูใบไม้ผลิจัดขึ้น

ทุกสามปี คนหนุ่มที่พรั่งพร้อมทั้งรูปสมบัติและคุณสมบัติมิใช่เขาเพียงผู้เดียว เหตุผลที่รองสมุหราชเลขาธิการสวี่ถูกตาต้องใจเขาเพียงเพราะเขาเป็นหลานของจอมปราชญ์เฉียวเจาที่ล่วงลับไปแล้วหรือไร

นี่เกรงว่าจะจะเป็นเหตุผลหนึ่งเท่านั้น ส่วนอีกเหตุผลหนึ่งก็คือ จวนจวินโหวให้ความสนิทสนมต่อเขา ทำให้คนทั่วหล้าลวงรู้ว่าสกุลเฉียวกับจวนโหวเป็นทองแผ่นเดียวกัน และความสัมพันธ์มิได้สิ้นสุดลงเพราะเฉียวชื้อลาจากโลกนี้ไปแล้ว

แต่ถ้าเขารู้ว่าการอาศัยอยู่ในจวนโหวจะมีชาวสี่พรรคนี้แพร่ออกมาภายหลังละก็ เขาขอย้ายออกไปแต่แรกแล้ว

"เจ้ารีบๆ ย้ายออกไปเสีย อย่าทำให้ชื่อเสียงของบุตรสาวข้าต้องมัวหมอง!" หลีกวงเหวินพูดด้วยสีหน้าดิ่งทึง

คราแรกเขายังรู้สึกที่เจ้าหนุ่มผู้นี้ไม่เลวเลย ยังเสียตายเป็นไม่มีบุตรสาวอีกสักคน บัดนี้ดูไปแล้วยังคงเป็นบุตรเขยของเขาที่ดีกว่า

"ได้เท่าหลี่ ตอนนี้ยิ่งย้ายไม่ได้ขอรับ หาไม่แล้วจะมีใช้ทำให้คนรู้สึกว่าเป็นวัวสันหลังหะหรือ"

หลีกวงเหวินนิ่งซิ่งไป เขาคับอกคับใจอย่างยิ่ง "เช่นนั้นเจ้าตั้งใจจะทำเช่นไร"

764

ชาวโคลอมเบียที่รู้มูลความจริงและสืบหาต้นตอที่มาไม่ได้จำพวกนี้จัดการได้ยากเย็นที่สุด เฉียวโมจะมีวิธีดีๆ อันใดที่ใดกัน เขาได้แต่กลับไปทิววนโหวหาหรือกับน้องสาว

เฉียวเจาย่อมต้องได้ข่าวแล้วเป็นธรรมดา นางทั้งโกรธเคืองทั้งกระอักกระอ่วนใจ

จะนิพนธ์ว่าร้ายคนอื่นก็แล้วกันไปเถอะ แต่นิพนธ์ว่าร้ายนางกับพี่ใหญ่เช่นนี้ช่างน่าโมโหจริงๆ

"ข่าวลือมักไม่เกิดขึ้นโดยปราศจากเหตุผล พี่ใหญ่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในสำนักราชบัณฑิตอย่างสุขุมรอบคอบ แม้ว่าจะได้รับโอกาสให้ไปช่วยงานในสภาขุนนาง แต่ดูที่ว่าสหายขุนนางเหล่านั้นคงไม่ถึงกับใช้อุบายของเรือนหลังประเพณี ข้าว่าเรื่องนี้แปดถึงเก้าในสิบส่วนพุ่งเป้ามาที่ข้าเจ้าค่ะ" เฉียวเจากล่าวอย่างพินิจพิเคราะห์

"น้องเจาคิดว่าเป็นการกระทำของสตรีหรือ"

"ปล่อยข่าวลือว่าข้ากับพี่ใหญ่มีความสัมพันธ์กันเลยทีเดียว สำหรับถึงเฉยแล้วอย่างมากที่สุดก็เพียงขายหน้า ไม่สามารถสั่นคลอนรากฐานของเขาได้ แต่สำหรับพี่ใหญ่แล้วอาจถึงขั้นอนาคตย่อยยับ อีกอย่างต่อให้พี่ใหญ่เป็นเช่นต้นไม้สูงเด่นกลางป่าเป็นที่น่าอิจฉาริษยาของผู้อื่น จะโดนใส่ร้ายป้ายสีหรือขัดแย้งขัดขาก็เป็นเรื่องสามัญในหมู่ขุนนาง ทว่าการเล่นลูกไม้เช่นนี้ น่าอับอายขายหน้าเกินไป ฉะนั้นข้าคาดคะเนว่าเป็นไปได้มากกว่าข้าต่างหากที่เป็นต้นเหตุให้พี่ใหญ่พลอยเดือดร้อนไปด้วยเจ้าค่ะ"

"น้องเจา..."

เฉียวเจาแยมยิ้ม "พี่ใหญ่ไม่ต้องเป็นห่วง ข้าไม่เคยมีชื่อเสียงดีเด่นอะไรนัก แต่คนอื่นเหยียบย่ำข้าตามชอบใจ ข้าจะปล่อยให้คนอื่นนั้นสมดังใจหวังไม่ได้"

จุดประสงค์ที่ทำลายชื่อเสียงของนางคืออะไรกันแน่

จะไม่พอใจที่นางได้เป็นฮูหยินท่านโหวตตั้งแต่อายุน้อยๆ หรือว่าเคยมีข้อหมางใจกันก่อนหน้านี้

เฉียวเจาตริตรวงอย่างละเอียด คนที่ผิดใจกับนางก่อนหน้านี้ดูเหมือนจะจบชีวิตไปเกือบหมดแล้ว...

เช่นนี้ก็เป็นเรื่องยุ่งยากเสียแล้ว หรือว่ายังมีคนหมายตาตำแหน่งฮูหยินท่านโหวตของนาง เลยอยากให้อถึงเฉยหย่ากับนางใจจะขาด

ถ้าพูดถึงเหตุการณ์ที่สร้างความริษยาชิงชังให้ผู้อื่นได้ง่ายที่สุดก็ต้องเป็นครั้งที่เข้าวังไปถวายพระพรในวันที่หนึ่งเดือนหนึ่งอย่างไร้ข้อกังขา ตอนนั้นไทเฮากลั่นแกล้งนางโดยไม่ยั้งมือเลยสักนิด

หญิงสาวมีความจำเป็นเลิศ ทบทวนความทรงจำเล็กๆ น้อยๆ

ก็นึกออกว่าบรรดาสุหยินที่อยู่ด้วยกันในโรงตำหนักเวลานั้นมีใครบ้าง นางเข้าไปที่ห้องหนังสือหยิบพู่กันเขียนรายชื่อแผ่นหนึ่งแล้วเรียกเงินกง มาพบ

"เงินกง เจ้าได้ยินเรื่องที่เล่าลือกันภายนอกพักนี้แล้วกระมัง"

เขาเกาท้ายทอย "ได้ยินแล้วขอรับ สุหยิน ท่านอย่าเก็บคำพูดสกปรก โสมมพวกนั้นมาใส่ใจเลย ไม่คุ้มค่า"

"ไม่ได้ ข้าใส่ใจมากนะ" เฉียวเจากล่าวด้วยรอยยิ้มละไม

คบขู้ผู้ชายเป็นชื่อเสียงฉาวโฉ่ร้ายแรงปานใด คนที่พูดว่าไม่เก็บมาใส่ใจก็เพียงสุดปัญญาจะทำอะไรได้ ถึงได้หลอกตนเองเท่านั้น

เงินกงอึ้งงันไป

ท่าทีนี้ของสุหยินแปลกๆ อยู่นะ ปกติควรพูดว่าไม่ใส่ใจมิใช่หรือ

เฉียวเจาส่งแผ่นรายชื่อในมือให้เงินกง "แม้จะพูดกันว่าข่าวลือเป็น ดั่งสวะลอยน้ำ ยากมากที่จะหาต้นตอได้ แต่นั่นเป็นเพียงเพราะไม่มีใคร ยินยอมทุ่มเทกายใจต่างหาก ไม่ว่าจะเรื่องใดๆ เมื่อแพร่ออกมาได้ก็ต้องมี ที่มาเสมอ ดีที่สิ่งที่เราขาดแคลนน้อยที่สุดนี้ยามนี้ก็คือเวลา"

"นี่คือ..." เงินกงก้มหน้ากวาดตาดูรายชื่อแวบหนึ่ง

"นี่เป็นรายชื่อสุหยินของจวนต่างๆ ที่อยู่โรงตำหนักเดียวกับข้า ตอนเข้าวังถวายพระพรในวันหนึ่งเดือนหนึ่ง สองสามชื่อที่ใช้พู่กันหมึกแดง ทำเครื่องหมายไว้คือคนที่ให้สื่อก่อน เงินกง ข้าอยากให้เจ้าระดมกำลังคน มากขึ้นเพื่อเสาะหาตัวคนที่แพร่ข่าวลือผู้นั้นออกมา แน่หนอนว่าถ้าทำไม่ได้จริงๆ ก็ไม่เป็นไร แต่อย่างไรก็ต้องลองดูก่อน"

วันนี้คนอื่นพูดว่านางมีความสัมพันธ์ลับกับชายอื่น วันพรุ่งนี้อาจพูดว่า บุตรที่นางให้กำเนิดมิใช่ของกวนจวินโหว ไม่ลากตัวคนผู้นั้นออกมาจะ

มิใช่ว่าใครๆ ล้วนเหยียบศึกระนางได้หรือไร

เงินกงเห็นเฉียวเจากล่าวอย่างเอาจริงเอาจังจึงเอ่ยด้วยสีหน้า
 เครื่องขริม "ฮูหยิน ท่านวางใจเถอะ ท่านแม่ทัพมีผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา
 หลายคนแทรกซึมอยู่ตามหน้าซำร้านสุราเพื่อตั้งพวกนักเลงหัวไม้ที่
 ไม่เอาการเอางานมาเป็นสมัครพรรคพวกโดยเฉพาะ คนพวกนี้หากินด้วย
 การสืบข่าว บัดนี้เริ่มใช้การได้แล้ว ให้พวกเขาได้ซ้อมมือพอดี"

เฉียวเจาผงกศีรษะ นางไม่ปล่อยให้เรื่องนั้นผ่านไปโดยง่าย แน่แน่นอนว่า
 เพราะเซ้าหมิงยวนเคยบอกความลับให้นางรู้ก่อนออกจากเมืองหลวงว่า
 มีคนกลุ่มนี้สามารถเรียกใช้งานได้

ไม่ถึงห้าวันเงินกงก็มารายงานผล

"ฮูหยิน สืบได้แล้วขอรับ"

"เป็นผู้ใด"

"คนนี้ขอรับ" เงินกงยื่นรายชื่อส่งให้พร้อมชี้ตรงชื่อคนผู้หนึ่ง

หญิงสาวมองปราดเดียวอย่างคาดไม่ถึง ทว่าไม่รู้รู้สึกแปลกใจ

ในเมื่อเป็นหนึ่งในบรรดาฮูหยินเป้าหมายหลักที่ให้เงินกงสืบ
 เป็นธรรมดาที่เฉียวเจาจะเห็นว่ามีโอกาสเป็นพวกนางมากที่สุด

หวังชื่อภรรยาของเสนาบดีศาลสถิตยุติธรรม เป้าหมายที่นางแพรว
 ขาวลือคืออะไร

แม้ว่าสามีของหวังชื่อกับท่านลุงของจวนตะวันออกจะหมางใจ
 กันบ้าง และส่งผลมาถึงความสัมพันธ์ระหว่างเรือนหลังของสองตระกูล
 จากความคิดตื่นเขินของพวกสตรี กระนั้นนางเป็นบุตรสาวของจวน
 ตะวันตก อีกทั้งยังออกเรือนแล้ว ตกลงว่าหวังชื่อเห็นนางขวางหูขวางตา
 ด้วยเรื่องอะไรถึงได้กู้ขาวลือที่ตำราหมานี่ออกมา

เฉียวเจาหลูบเปลือกตาลงน้อยๆ ใช้นิ้วมือเคาะพื้นโต๊ะหนังสือ
ไม้จันทน์มวงเบาๆ แล้วอุกคิดเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

หวังซื่อเคยขอร้องท่านย่าหลายครั้งหลายหนอยากให้นางรักษา
อาการมีบุตรยากของลูกสะใภ้คนเล็ก แต่โดนท่านย่าบอดอย่างบัวไม่ช้ำ
น้ำไม่ชุ่มทุกครั้ง หรือว่าเรื่องนี้จะมีที่มาอย่างนี้

ที่ว่าเพียงแค่ปฏิบัติไม่ตรวจอาการให้ลูกสะใภ้คนเล็กของนาง
นายหญิงตราตั้งขึ้นสามผู้หนึ่งก็กระทำเรื่องพรรคนี้ออกมามันคุ้มค่าหรือ

เฉียวเจาเม้มปาก นางไม่คิดว่าผู้ที่มีศักดิ์ฐานะในระดับหวังซื่อจะ
กระทำเรื่องที่ทำให้ร้ายคนอื่นเพื่อระบายความโกรธแต่ประการเดียวโดย
ไม่หวังผลอื่นใด

หวังซื่อได้ประโยชน์อะไรจากการทำลายชื่อเสียงของนาง

ความคิดในหัวเฉียวเจาแล่นไปมาหลายตลบ นางแลมองต้นพุทธรักษา
กอนหนึ่งนอกหน้าต่างแล้วกระจ่างแจ้งในบัดดล

สามีไปออกศึกแดนไกล ภรรยาเฝ้าข้าวสาลีว่าคบชู้ถูกคนหัวเราะเยาะ
หากเป็นสามีภรรยาทั่วไป หลังจากสามีกลับมาจะมีผลลัพท์เช่นไร

เกรงว่าหนังสือหย่าแผ่นเดียวยังน้อยไปด้วยซ้ำ

ถ้านางหย่ากับสามีแล้วกลับสกุลเดิม ดูจากที่ผ่านมาสกุลหลี่
ปกป้องนางมาโดยตลอด ชีวิตย่อมปลอดภัยไร้ข้อกังวลใดๆ แต่ชื่อเสียง
ของสกุลหลี่กับสถานการณืของนางคงน่าเป็นห่วงอย่างยิ่งแล้ว

ถึงตอนนั้นตำแหน่งฮูหยินเสนาบดีศาลสถิตยุติธรรมอันทรงเกียรติ
ก็จะมีประโยชน์มากเป็นพิเศษใช่หรือไม่

เฉียวเจาเดินไปที่ริมหน้าต่างมองต้นพุทธรักษาที่งามสดสวย
ไม่เป็นสองรองใคร นางรู้สึกหนาวเย็นเยะเยือกถึงกลางใจ

'คนไม่เห็นแก่ตัว ฟาดินลงทัณฑ์' นางได้รู้ซึ่งอีกคำรบหนึ่งว่าใช้คำกล่าวนี้กับคนบางคนแล้วเหมาะเจาะปานใด

"ฮูหยิน ข้ายังพบเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจมากขอรับ"

"เรื่องอะไร" นางหมุนกายกลับมา

"คนของเราจับตาดูคนในครอบครัวของพวกเขาอยู่ตลอดมิใช่หรือขอรับ วันก่อนลูกสะใภ้คนเล็กกลับสกุลเดิม ได้ยินโดยบังเอิญตอนนางร้องไห้ปรับทุกข์ว่าสามีนอนอยู่ห้องด้านข้างตลอด แล้วจะมีบุตรได้ที่ใดกัน..."

ครั้นปะทะเข้ากับสายตาแปลกใจน้อยๆ ของเฉียวเจา เงินกวงเกาท้ายทยอยอย่างกระดากใจ เขารีบกล่าวอธิบาย "ฮูหยิน มิใช่ว่าพวกข้ามีเจตนาแอบฟังเรื่องส่วนตัวของสามีภรรยาขอรับ แค่ได้ยินโดยไม่ตั้งใจ..."

"นี่คือเรื่องน่าสนใจที่เจ้าบอกหรือ" เฉียวเจาคิดไม่ออกจริงๆ ว่าคู่สามีภรรยาหนุ่มสาวที่เข้ากันไม่ได้ น่าสนใจตรงที่ใด

แต่ๆ นอนแยกห้องกันตลอดก็ต้องเข้ากันไม่ได้แน่นอน

"ไม่ใช่เรื่องนี้แน่นอน..." เงินกวงพูดถึงตรงนี้แล้วชะงักกึก ดวงหน้าขาวเกลี้ยงเป็นสีแดงเรื่อๆ อย่างน่าสงสัย

แววตาของเฉียวเจาทอประกายวูบหนึ่ง นางเอ่ยถามว่า "มีอะไร"

"ฮูหยิน พุดเรื่องนี้ออกมากลัวว่าหูของท่านจะแปดเปื้อนขอรับ"

เฉียวเจายิ้มแล้ว "คนข้างนอกนินทาข้าอย่างนั้น ข้ายังอยู่ดีมีสุขแล้วจะมีเรื่องอะไรที่ฟังไม่ได้"

เงินกวงซึ่งใจเล็กน้ยก่อนทำใจแข็งกล่าวว่า "บุตรชายคนเล็กของพวกเขามีใจเสน่หาบุรุษขอรับ"

"มีใจเสน่หาบุรุษ?"

"ขอรับ ก็คือไม่ชมชอบสตรีี ชมชอบแต่บุรุษ คนของเราสะกดรอยตามบุตรชายคนเล็กของพวกเขาไป พบเห็นเขาอยู่กับบุรุษผู้หนึ่ง อี๊ๆ เขายังเป็นฝ่ายที่โดนทับอยู่ด้านล่างด้วยนะ..." เฉินกวงรีบปิดปาก เขาทำตาละห้อยมองเฉียวเจา

ข้าเป็นคนจริงจังมากจริงๆ สุหนีนอย่าได้เข้าใจผิดเด็ดขาดนะ!

บุรุษกับบุรุษ...

ในใจแม่นางเฉียวยามนี้เต็มไปด้วยความรู้สึกตะลึงพรึงเพริด ภาพในสมุดเล่มเล็กๆ วนเวียนอยู่ในห้วงความคิดคล้ายโคมม้าวิ่ง นางมั่นใจว่าในสมุดเล่มเล็กไม่มีภาพอธิบายในเชิงนี้!

765

"ฮูหยิน ฮูหยิน..."

เฉียวเจาตั้งความคิดคืบมา นางปั้นหน้าขริ้ม "อ้อ"

"ฮูหยิน ท่านว่าเรื่องนี้จะทำอย่างไรดีขอรับ" ฉินกวงยอมมีความคิด
เล่นงานคุณชายเล็กของจวนเสนาบดีศาลสถิตยุติธรรมเป็นร้อยวิธี แต่
เจ้านายยังไม่ออกคำสั่ง เขาจะตัดสินใจโดยพลการยอมไม่เป็นการดี

หญิงสาวขบคิดเล็กน้อยแล้วไต่ถาม "พวกเจ้าเจอที่ใด"

"ที่เรือนชาวบ้านในตรอกหนึ่งไม่ไกลจากจวนเสนาบดีศาลสถิตยุติธรรม
ขอรับ"

"เรื่องนี้ไม่ยาก เจ้าให้คนจับตาดูไว้อย่าให้คลาดสายตา รอคณชาย
ผู้นั้นลอบนัดพบกับ...บุรุษอีก ก็ส่งคนไปตะโกนร้องจับขโมย บอกว่าขโมย
เข้าไปในเรือนหลังนั้นแล้วตีประตูเข้าไปเลย จับพวกเขาให้ได้คาน้ำคาน้ำ
เท่านั้นเป็นพอ ถึงเวลาก็ต้องมีเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงได้ยินเสียงเอะอะ

แล้วมาช่วยกันจับขโมยตามเข้าไปเอง" เฉี่ยวเจาะสั่งกำชับเสียงราบเรียบ

เงินกวางมองนางด้วยสายตาสับสนปนเปอยู่สักหน่อย เขาคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าฮูหยินจะคิดไปในทางเดียวกับตน เขายังนึกว่าสตรีคงทำเรื่องใจร้ายเช่นนี้ไม่ลงคอ... ประเดี๋ยวก่อน จะเอาฮูหยินไปเปรียบกับสตรีพวกนี้มิได้ เขาลืมไปได้ทุกรากัน ครั้งนั้นฮูหยินเป็นคนให้เขาปลอมเป็นผีไปหลอกคนมาแล้ว

เฉี่ยวเจาะคาดเดาความคิดของเงินกวางได้หลายส่วน นางจึงคลายยิ้มอย่างไม่ใส่ใจ

คนอื่นวางอุบายเล่นงานนางแล้ว หรือว่านางยังตั้งใจดีและคิดคำนึงถึงอีกฝ่ายอย่างเห็นอกเห็นใจด้วย

ท่านปู่เคยสอนนางไว้ว่า 'ใช้ความดีตอบแทนความแค้นมิใช่ักบุญ แต่เป็นคนโหดเขลา'

อีกประการหนึ่งฮูหยินของเสนาบดีศาลสถิตยุติธรรมตั้งหน้าตั้งตาเสาะหาหม่อมราชกุมารมีบุตรยากให้ลูกสะใภ้คนเล็ก เห็นได้ว่าบุตรชายของนางปิดบังเรื่องนี้ไว้อย่างมิดชิด หลายปีมานี้ลูกสะใภ้ไม่ได้รับความเอ็นดูทะนุถนอมจากสามี ยังต้องทนรับแรงบีบคั้นจากมารดาของสามีอีก ชีวิตของลูกสะใภ้ผู้นี้จะลำบากเพียงใดก็สุดรู้

เมื่อนางเปิดเผยเรื่องนี้แล้ว ดีไม่ดียังสามารถช่วยสตรีที่เป็นผู้บริสุทธิ์ให้พ้นจากห้วงทุกข์อีกด้วย

"จริงสิ รอเมื่องานสำเร็จแล้ว อย่าลืมหาให้ฮูหยินของเสนาบดีศาลสถิตยุติธรรมเข้าใจด้วยว่าเป็นเพราะอะไรกันแน่"

ข้าราชการโดยไม่บอกนามไม่ต่างอันใดกับสวมเสื้อแพรท่งราตรีหาชีวิตภัยของเฉี่ยวเจาะไม่

"สูหยินไว้ใจได้เลย ให้เป็นหน้าที่ข้าเอง รับรองว่าจะจัดการให้ท่าน
อย่างเรียบร้อยขอรับ"

เฉียวเจาแยมั้ม นางเห็นเงินกงยังไม่ออกไปก็มองเขาอย่างฉงนใจ
"ยังมีเรื่องได้อีกหรือ"

วงหน้าคมคายของเงินกงค่อยๆ แดงขึ้น "สูหยิน อันที่จริงข้า
อายุน้อยกว่าท่านแม่ทัพเพียงสองปีเองขอรับ"

"หือ?" เฉียวเจาองเขาด้วยสีหน้าคล้ายมั้มคล้ายไม่มั้ม

มิใช่่างๆ กว่าที่จะพูดเกริ่นนำได้ เงินกงรวบรวมความกล้าบอก
ออกไปโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้นแล้ว "สูหยินหาภรรยาให้ข้าสักคนเถอะ
ขอรับ"

นางหรือตาลงถามด้วยรอยยิ้มพราว "เจ้าเห็นว่าสื่อหลิวเป็นอย่างไร"

"สื่อหลิว?" เงินกงทำหน้างง "นี่เป็นพี่สาวท่านใดหรือขอรับ"

"อ้อ ก็คนที่กวาดลานเรือนผู้นั้นอย่างไรเล่า"

เรือนกายสูงใหญ่อวบหนาผุดขึ้นในหัวเงินกงในพริบตา เขา
ทำหน้าม่อยอย่างสุดระงับ "สูหยิน ข้ารู้ดีกว่าตนยังอายุน้อย หรือไม่ก็
รอไปอีกสักหน่อยดีกว่าขอรับ"

กล่าวคำนี้จบเงินกงก็เฝ่หนีแทบไม่ทัน

พอรู้ตัวคนกุข่าวลือและมีวิธีรับมือแล้ว เฉียวเจาก็อารมณ์ดีขึ้นพอดู
จึงเรียกปิงลี่เข้ามาแล้วบอกมั้มๆ "วันนี้เงินกงขอให้ข้าหาภรรยาให้เขา"

"อย่างนั้นหรือเจ้าคะ" ปิงลี่กระดากกระเดื่องอยู่บ้าง แต่แสสร้งทำท่า
ราวกับไม่มีเรื่องอันใดเกิดขึ้น

ประเดี๋ยวจู่สูหยินบอกว่าเงินกงอยากแต่งงานกับข้า ข้าจะตอบ
ตกลงหรือว่าปฏิเสธดีนะ โอ้ย...ยุ่งยากใจจริงๆ

"ข้าเห็นว่าสื่อหิวไม่เลวเลย"

ปิงลวีเบิกตากว้างทันใด "คุณหนู ท่านอย่าล้อเล่นสิเจ้าคะ เอรของสื่อหิวยังหนากว่าเงินทองเสียอีก"

อาจุฟังแล้วแหม้มปากอย่างขบขันตลอด

เมื่อครู่ยังทำเป็นไม่สนใจอยู่เลยนะ ตอนนี่ถึงกับลิ้มเรียก 'สุหยิน' ด้วยซ้ำไป

"เออหน่าจะเป็นอะไรไป ว่ากันว่าสตรีลักษณะนี้ลูกตก" เฉียวเจาสนใจเข้าหาเหยสาวใช้น้อย

ปิงลวีกลับร้อนใจจริงๆ "สุหยิน ท่านอย่าจับคู่ส้มสี่ส้มห้าเป็นอันขาด เงินทองไม่ชอบสื่อหิวแน่นอนเจ้าคะ"

เฉียวเจาแหม้มยิ้มกว้าง

ปิงลวีถึงคิดตามทันในตอนนี่ นางกระเทีบบ่่ากล่าววว่า "สุหยิน ไยท่านกระเซ้าข้าเล่า"

ข้ายังไม่หวั่วระเเยะที่เวลาท่านแม่ทัพอยู่เรือนสุหยินลูกไม่ขึ้นบ่อยๆ แล้วตอนดึกๆ ยังขอน้ำตั้งหลายหนด้วยนะ!

เฉียวเจาหุบยิ้มแล้วเอ่ยถาม "ปิงลวี เจ้ากับอาจุต่างเป็นสาวใช้ที่ใกล้ชิดที่สุดของข้า อีกทั้งถึงวัยมีคู่ครองแล้ว ดังนั้นไม่มีอะไรต้องอวยเจ้ารู้สึกวว่าเงินทองเป็นอย่างไร"

ปิงลวีผู้ร่าเริงโฝงผางเป็นนิจกลับหน้าแดงทันควัน นางแหม้มปากไม่พูดไม่จา

"ถ้าเจ้าไม่มีความคิดนี้ ข้าก็จะถามไถ่สื่อหิวแล้วนะ..."

"อายนะ!" ปิงลวีรีบเอ่ยปากพูด นางมองสบสายตาแฝงแววยิ้มๆ ของผู้เป็นนาย ก่อนพูดอย่างขัดเขินวว่า "อย่างนั้นก็ไ้เจ้าคะ"

"อย่างใดหรือ"

"โอ้ ก็อย่างนั้นนะสิเจ้าคะ ดีซั้วก็เป็นบุรุษผู้หนึ่ง" ปิงลี่พูดจบก็
วิ่งออกไปอย่างลุกลี้ลุกลอน

เฉียวเจาหัวเราะพลางมองไปทางอาจู่

แม้อาจู่จะหน้าแดง แต่น้ำเสียงสงบนิ่ง "ข้ายังอยากปรนนิบัติฮูหยิน
อีกสองปีเจ้าคะ"

เฉียวเจาไม่ได้ชื่นชอบเป็นแม่สื่อแม่ชัก นางยินดีที่ได้เห็นคนสมหวัง
ในรัก แต่ถ้าไร้ใจนางก็ไม่คิดจะหาคุณให้สาวใช้ข้างกายตามใจชอบ จึง
พยักหน้ากล่าวว่า "อย่างนั้นถ้าวันหน้าได้เจอคนที่ถูกใจก็บอกข้า ขอเพียง
คนผู้นั้นประพฤติตนอยู่ในทำนองคลองธรรม ข้าจะไม่ขัดขวางเลย"

"ขอบคุณฮูหยินเจ้าคะ" อาจู่รีบกล่าวขอบคุณอย่างตั้งต้นใจเต็มเปี่ยม

ในฐานะสาวใช้ผู้หนึ่งมีสิทธิ์ตัดสินใจเรื่องการแต่งงานของตนเอง
ได้ส่วนหนึ่ง นี่นับเป็นบุญวาสนาสูงส่งแล้ว

เงินทองส่งคนไปปักหลักเฝ้าดูไม่นานนักคุณชายเล็กของจวนเสนาบดี
ศาลสถิตยุติธรรมก็ลักลอบออกไปพบปะคูรักอีกครั้ง

เรือนชาวบ้านหลังนั้นไม่โดดเด่นสะดุดตาเลยสักนิด ผู้ที่อยู่อาศัย
ในบริเวณนั้นถ้าไม่ใช่ขุนนางชั้นผู้น้อยก็เป็นพ่อค้าขายของเล็กๆ น้อยๆ

เมื่อได้ข่าวว่าชายสองคนในเรือนเริ่มนับเนื้อกันให้วุ่น ตรงปากตรอก
พลันมีเสียงตะโกนดังขึ้นทันที

"จับขโมยๆ!"

ขอเพียงเรื่องที่ประสบพบเจอเป็นการจับขโมยหรือไฟไหม้พรรคนี้
เพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงที่ได้ยินเสียงดังเอะอะลั่นจะออกมาช่วยเหลือ

เหนือสิ่งอื่นใดขณะนี้ยังเป็นเวลากลางวันแสดๆ ชั่วโมงสั้นๆ ก็มีคนออกมาดูเหตุการณ์ไม่น้อย พอเห็นคนทำท่าลั้บๆ ล่อๆ จึงอยู่ข้างหน้า ส่วนคนที่ไล่กวาดตามหลังคือเพื่อนบ้านเก่าแก่ที่ตั้งแผงขายอาหารเช้า ตรงปากตรอกก็พากันเข้าร่วมขบวนจับขโมยทันที

"เร็วเข้า! เจ้าหัวขโมยนั่นเข้าไปในเรือนหลังนี้แล้ว ปล่อยให้มันหนีไปไม่ได้ มันลักขโมยกระทั่งเงินซื้อโลงศพของข้าไป" คนที่วิ่งตามมา ตะเบ็งเสียงบอกดังลั่น

เพื่อนบ้านทั้งหลายได้ยินเช่นนี้แล้วก็เหลือจะทน มีคนอารมณ์ร้อน ยกเท้าถีบประตูเรือนเปิดออกทันที จากนั้นทุกคนวิ่งกรูกันเข้าไปในพริบตา

เปลานี้เป็นจังหวัดที่คุ้นเคยของเจอนเสนาบดีศาลสถิตยุติธรรม กำลังเข้าด้ายเข้าเข็มกับคูรักหนุ่มอยู่ ทันใดนั้นประตูก็เปิดฉลว้ะออกจับพลัน มีคนยืนออกกันแน่นอยู่หน้าประตู ทั้งหมดต่างมองเจอนปากอ้าตาค้าง

รอบด้านเงียบสนิทไปชั่วอึดใจ ก่อนเสียงร้องอุทานจะดังขึ้นเป็นทอดๆ

"ตายจริง! บุรุษหนุ่มทั้งแ่งสองคน บัดสีบัดเถลิงยิ่งนัก!"

"โฉนมีคนเยี่ยงนี้เป็นเพื่อนบ้านได้ จะไม่ทำให้ฮวงจุ้ยเสียหายหรือ ไม่ได้ เอาตัวพวกเขาไปส่งทางการ ผิดจารีตประเพณีสิ้นดี"

นำเวทนาคุณชายเล็กของเสนาบดีศาลสถิตยุติธรรมนัก เขาแอบเข้าเรือนหลังนี้ไว้ลั้บๆ จึงไม่มีใครล่วงรู้ฐานะ เขาถูกคนหลายคนจับมัดเอาไว้ อย่างรวดเร็วแล้วจะลากตัวไปส่งทางการ

เมื่อได้ยินว่าต้องไปที่ทำการคุณชายจางตกใจจนขวัญหนีดีหาย ทว่าในสถานการณ์เช่นนี้เขาไม่กล้าบอกว่าตนเป็นคนตระกูลใดเด็ดขาด ได้แต่ดิ้นขัดขึ้นตะโกนบอกว่าให้ปล่อยไม่หยุด

ตอนนี้เองมีคนอ้าปากพูดขึ้นกะทันหัน "เอ๊ะ! นี่คุณชายเล็กของ

จนเสนาบดีศาลสถิตยุติธรรมมิใช่หรือ ข้าเคยเห็นหน้าครั้งหนึ่งตอนไป
ดื่มสุราที่ร้านไปเว่ย"

คุณชายจางได้ยืนยันว่าฐานะของตนเปิดเผยแล้วก็ทั้งอับอายทั้งร้อนใจ
จนหน้าม็ดสิ้นสติไป

766

วันนี้หวังซื่อฮุยฮินของเสนาบดีศาลสถิตยุติธรรมชักชวนฮุยฮินหลายท่านมาดื่มน้ำชาที่จวนพอดี้ เหล่าฮุยฮินสนทนาถึงข่าวที่สื่อกระฉ่อนที่สุดในเมืองหลวงช่วงนี้กันอยู่

ในยามนี้เองสาวใช้วิ่งเข้ามาอย่างรีบร้อนและกระซิบบอกที่ข้างหูหวังซื่อ "ฮุยฮิน ไม่ได้การแล้ว เกิดเรื่องใหญ่แล้วเจ้าคะ"

หวังฮุยฮินซึ่งตาใส่สาวใช้ พวกเขาไม่รู้จักกาลเทศะ ไม่ดูเสียบ้างว่าตรงนี้เป็นสถานที่อะไร กลับวิ่งเข้ามาพูดจาส่งเดชเชกกระต่ายตื่นตูมเสียที่ที่ปกตินางไว้วางใจ

สาวใช้ไม่นำพาสายตาตำหนิของผู้เป็นนาย ลดสู่มเสียดงกล่าววว่า "ฮุยฮิน คุณชายเล็กถูกคนจับได้ว่ามีชู้แล้วเป็นลมไป ถูกส่งตัวมาที่จวนเราแล้วเจ้าคะ"

"อะไรนะ!" หวังฮุยฮินลุกพรวดขึ้นยืน ครั้นมองสบสายตาประหลาดใจ

ของฐุหยินทั้งหลายก็ย้มอย่างผิดเผื่อน "ข้ามีเรื่องด่วนต้องไปจัดการก่อน พวกท่านนั่งกันตามสบาย"

พอเห็นหวังฐุหยินผลุนผลันออกไป พวกฐุหยินสบตากันแวนหนึ่ง แล้วต่างส่งสายตาทบอกว่าไพร่คนสนธิของตน พวกนางก็แอบออกไป สืบข่าวอย่างว่องไว

ไม่นานนักสาวใช้หลายคนก็ออกไปทยอยกันกลับมา แต่ละคน มีสีหน้าชอบกล

"เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่" ฐุหยินท่านหนึ่งออกปากถาม

พวกสาวใช้พากันหน้าแดงไม่กล้าววจา จนมีคนหนึ่งกระแอมให้ คอโล่งก่อนกล่าวตอบ "เรียนฐุหยิน ด้านนอกกำลังวุ่นวายมีคนมากัน มากมาย บอกว่าคุณชายเล็กของสกุลจางลอบพบกับซู้รัก เมื่อถูกคนจับได้ เลยตกใจจนหมดสติ โดนพากลั้บมาส่งทั้งที่ยังเปลือยกายอยู่ด้วยเจ้าคะ"

"เอ๊ะ! มีเรื่องพรรค์นี้ด้วยหรือ" ดวงตาของฐุหยินทั้งหลายเปล่งประกาย ด้วยความสอดรู้สอดเห็นทันใด หากแต่สีหน้ากลับแสดงความห่วงใย

"คุณชายเล็กของสกุลจางไม่เป็นอะไรระมัง แล้วสตรีที่ลักลอบ เป็นซู้กับเขาคือใครหรือ"

ในบรรดานี้มีฐุหยินท่านหนึ่งเป็นพีสะใภ้จากสกุลเดิมของหวังซื่อ พอดี นางฟังถึงตรงนี้ก็ขมวดคิ้วอย่างรู้สึกอับอายขายหน้าไปกับน้องสาว สามี่ด้วย แต่ในเวลาเดียวกันก็อดเห็นว่าเป็นโชคดีไม่ได้

เมื่อครั้งที่บุตรสาวคนเล็กของนางถึงวัยต้องพุดคุยทาบถามเรื่อง แต่งงาน ท่านแม่สามี่เคยมีความคิดจะให้บุตรสาวของนางออกเรือนมาที่ ตระกูลของน้องสาวสามี่ บัดนี้คิดไปแล้วช่างโชคดีจริงๆ

หากท่านแม่สามี่รู้ข่าวนี้เข้าน่าจะชอบคุณนางที่ไม่เห็นด้วยในตอนนั้น

พอนึกถึงเรื่องนี้นางกลับไม่มีความคิดจะห้ามมิให้สูหยินเหล่านี้อรชมเรื่องสนุกแต่อย่างใด

บุตรสาวที่ออกเรือนแล้วเบียดบังน้ำที่สาตออกไป น้องสาวสามีไม่อบรมเลี้ยงดูบุตรชายให้ดีจะโยนความผิดให้สกุลหวังไม่ได้

"ว่าอย่างไร ยังไม่รู้รู้ความเป็นมาของหญิงชู้หรือ" สูหยินที่ไต่ถามมีท่าทางเสียดายอยู่สักหน่อย

สาวใช้ทำสีหน้าปั้นยากในพริบตา "คนที่คบชู้กับคุณชายเล็กของสกุลจางไม่ใช่สตรี แต่เป็น...บุรุษผู้หนึ่ง" นางพูดถึงตรงนี้แล้วตัวตึงตายตามองสูหยินสกุลหวังท่านนั้นปราดหนึ่ง

สูหยินหลายคนตะลึงงันไปกับข่าวพิสดารนี้โดยพลัน พวกนางอ้าปากหุบปากซ้ำๆ ถึงมีคนหาเสียงของตนเจอแล้วเอ่ยถามขึ้น "บุรุษผู้นั้นเป็นใครกัน"

สาวใช้สองจิตสองใจเล็กน้อยถึงพูดตอบ "เป็น...เป็นบุตรชายของสูหยินรองหัวหน้ากอง..."

ใบหน้าของสูหยินสกุลหวังนิ่งซึ้งไป สามีของนางเป็นรองหัวหน้ากองพระราชพิธี

สาวใช้ผู้นี้มองนางแล้วพูดเช่นนี้หมายความว่าอะไร

จวบจนพวกสูหยินมองมาเป็นตาเดียวกัน สูหยินสกุลหวังถึงเพิ่งคิดตามทันภายหลัง

หรือว่าคนที่ทำเรื่องเหลวไหลกับบุตรชายของน้องสาวสามีคือบุตรชายนาง

ก่อนหน้านั้นสูหยินทั้งหลายส่งข่าวไปสืบข่าว แต่นางเป็นลูกสะใภ้ในสกุลเดิมของหวังซึ่งจะทำตามคนอื่นก็ไม่ใช่การดี ตอนนี้กลายเป็น

ถูกปิดหูปิดตาไว้

"เป็นไปไม่ได้!" สุหยินสกุลหวังลุกพรุดขึ้นออกไปถามไถ่ห้องสาวสามี่
ให้รู้เรื่อง ไม่แยแสว่าจะขายหน้าหรือไม่อีกต่อไป

สุหยินที่เหลืออยู่มองหน้ากันไปมา จากนั้นไล่ตามไปกันหมด

"นี่มันเรื่องอะไรกันแน่" หวังซื่อสุหยินของเสนาบดีศาลสถิตยุติธรรม
เห็นบุตรชายหมดสติอยู่ ส่วนหลานชายในสกุลเดิมก็คลุมเครือของใคร
ก็ไม่รู้ไว้บนตัวอย่างลวกๆ นางรู้สึกหน้ามืดเป็นระลอกกลางดิ่งตัวหลานชาย
มาตะคอกถาม

"ท่านอาหญิง ให้ข้าสวมอาภรณ์ให้เรียบร้อยก่อนค่อยว่ากันเถอะ"

"เงินเออร์ เจ้าอยู่กับญาติผู้น้องได้อย่างไร" สุหยินสกุลหวังรุดมาถึง
ก็เอ่ยถามทันที

หวังซื่อหันหน้าไปเห็นสุหยินหลายคนก็ตามออกมาแล้วอยากจะ
หมดสติไปเสียให้สิ้นเรื่องสิ้นราว

วันนี้เกิดเรื่องนี้ขึ้นมา ก็ยรวติศหน้าตาล้วนเสื่อมเสียหมดสิ้น
ไม่เหลือหลอแล้วจริงๆ

"สุหยินทั้งหลาย วันนี้คงไม่อาจรับรองพวกท่านได้แล้ว" หวังซื่อฝัน
ทำกระฉับกระเฉงออกไปส่งแขก จากนั้นจับตัวบุตรชายที่ฟื้นคืนสติแล้ว
กับหลานชายมาด่าว่าอย่างรุนแรง

สุหยินสกุลหวังได้ยินห้องสาวสามี่พูดว่าบุตรชายตนซักพาให้ญาติ
ผู้น้องเสียคนทั้งทางตรงทางอ้อมแล้วก็เอ่ยขึ้นอย่างขุ่นเคือง "เจ้าพูดอย่างนี้
ไม่ถูกนะ เด็กสองคนทำผิดก็อบรมสั่งสอนให้ดีๆ ไฉนโยนความผิดให้
เงินเออร์ทั้งหมดเล่า"

หวังซื่อยิ้มเยาะ "พี่สะใภ้กล่าวคำนี้ได้ไม่ละอายแก่ใจเลย เงินเออร์

ไม่ได้ผิดปกติเช่นนี้มาเพียงวันสองวัน จะให้ร้ายใครก็แล้วแต่ โยถึงให้ร้าย
ญาติผู้หนึ่งแท้ๆ ได้เล่า"

สุหยินสกุลหวังฟังแล้วยิ่งโกรธเกรี้ยว "นี่เจ้าพูดอะไรของเจ้า เจิ้นเอ๋อร์
ตบแต่งภรรยาที่มีบุตรได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เขาแค่อกนอกกลุ่มนอก
ทางบ้างเป็นบางครั้ง คุณชายของตระกูลใหญ่ๆ ในเมืองหลวงพวกนั้น
ล้วนเคยทำตัวเหลวไหลกันไม่น้อยตอนยังไม่รู้ความ แต่ภายหลังก็เป็น
ฝั่งเป็นฝาก้าวหน้าในหน้าที่การงานอยู่ดีมีไชหรือ"

เมื่อคิดถึงตรงนี้รอยยิ้มเคลมจวบขึ้นในดวงตานางทันใด

นางยังฉงนใจอยู่ว่าบุตรชายคนเล็กของน้องสาวสามีแต่งงานมา
หลายปีแล้วเหตุใดถึงไม่มีข่าวดีเสียที ที่แท้ไม่เห็นตนเองเป็นบุรุษนั่นเอง

"พี่สะใภ้อ่าพูดเช่นนี้เลย ถ้าเรื่องยังไม่เปิดเผยออกไปจะเป็นอย่างไร
ก็ไม่สำคัญ แต่ตอนนี้เรื่องข่าวใจของพวกเราสองคนรู้กันไปทั่วเมืองหลวง
แล้ว ท่านเห็นว่าจะทำอย่างไรกันดีเถอะ"

ขณะที่คุยกันอยู่ผู้ดูแลผู้หนึ่งเดินเข้ามาอย่างเร่งร้อน ยื่นสารฉบับหนึ่ง
ให้หวังชื่อ "สุหยิน มีคนนำสิ่งนี้มามอบให้ท่านขอรับ"

หวังชื่อรับสารไว้ด้วยสีหน้าเฉยชาแล้วหยิบออกมาอ่าน เห็นบน
แผ่นสารมีอักษรตัวใหญ่เขียนไว้สั้นๆ ว่า

'ไม่สนองคืบยอมเป็นการเสียมารยาท'

"นี่หมายความว่าอะไร" สุหยินสกุลหวังยื่นหน้ามาอ่านแล้วถาม
อย่างงุนงง

หวังชื่อราวกับโดนฟ้าผ่า นางกล่าวเสียงหลง "บุตรชายข้าโดนปรับปรับ"

เขาโดนปรักปรำ!"

"ใครปรักปรำหรือ"

"สุหยินของกวนจวินโหว"

"เหตุใดเจ้าบอกว่าเป็นสุหยินของกวนจวินโหวเล่า"

หวังซื่อได้สติฉับพลัน นางรู้ตัวว่าพลั้งปากไปแล้วก็ทำท่าอึกๆ อักๆ พุดไม่ออก

ภายในเวลาสั้นๆ เรื่องราวโง่ของจวนเสนาบดีศาลสถิตยุติธรรมกับจวนรองหัวหน้ากองพระราชพิธีก็เล่าลือกันอื้ออึงจนกลบข่าวที่เล่าลือกันก่อนหน้านี้ของจวนกวนจวินโหวไปแล้ว

ถึงอย่างไรข่าวลือที่ว่าสุหยินของกวนจวินโหวกับคุณชายเฉียวมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันนั้นก็ยังไม่มีพยานหลักฐานจริงๆ ไหนเลยจะสร้างความสำเร็จเทียบได้กับบุรุษสองคนเปลือยกายอยู่ในห้องแล้วถูกคนโขงหนึ่งจับได้คาหนังคาเขา มิหนำซ้ำทั้งสองคนยังเป็นคุณชายของตระกูลสูงศักดิ์และเป็นญาติผู้พี่ผู้น้องกันด้วย

ชั่วขณะเดียวกันในจวนเสนาบดีศาลสถิตยุติธรรมตั้งแต่เจ้านายไปจนถึงบ่าวไพร่ล้วนไม่มีหน้าออกไปที่ใด

ทว่าเรื่องยังไม่จบลงเท่านี้ ไม่นานนักสกุลเดิมของลูกสะใภ้คนเล็กก็บุกมาเยือนถึงที่

"ไม่ว่าอย่างไรวันนี้จวนของท่านก็ต้องให้คำอธิบายกับพวกข้าสักอย่าง ข้าเลี้ยงดูบุตรสาวจนเติบโตใหญ่ดูตั้งแก้วตาดวงใจ นางออกเรือนมาที่ตระกูลพวกท่านสามสี่ปี แต่เพราะไม่มีบุตรเสียทีจึงต้องทนฟังวาจาเหน็บแนมถากถางของพวกท่านมามากเท่าไรก็สุดรู้ไปๆ มาๆ กลายเป็นว่าบุตรชายท่านต่างหากที่ไม่เต็มใจเป็นบุรุษ ถ่วงรั้งบุตรสาวข้าต้องเสียเวลา

ไปเปล่าๆ ปลี้ๆ ตั้งหลายปี"

เดิมทีเพราะบุตรสาวไม่มีบุตรเรื่อยมา นางในฐานะแม่ยายก็ต้องตกเป็นเบี้ยล่างให้หวังชื่อเสมอ ด้วยเหตุนี้นางจึงอยากกระโจนเข้าไปกัดอีกฝ่ายให้เนื้อหลุดใจจะขาด

มีแต่สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่าบุตรสาวของนางต้องทนทุกข์ทรมานเพียงใด เพราะไม่มีบุตร ที่แท้ความจริงเป็นเช่นนี้เอง!

ถึงใช้ดาบสังหารเจ้าลูกเต้าบัดชบผู้นั้นจริงๆ ก็ยังไม่หายแค้น!

สองตระกูลทะเลาะเบาะแว้งกันนานหลายวัน สุดท้ายปิดฉากลงที่สองฝ่ายตกลงหย่าร้างกัน

ต่อมาไม่นานพวกผู้ตรวจการต่างถวายเป็นฎีการ้องเรียนเสนาบดีศาลสถิตยุติธรรมว่าตระกูลเขาประพฤติตนผิดทำนองคลองธรรมไม่กวดขันบุตรหลาน ฮองเต้หมิงคังซึ่งกำลังหงุดหงิดใจอยู่จึงสั่งพักราชการให้เขาปิดประตูจวนทบทวนความผิด

เสนาบดีศาลสถิตยุติธรรมอยู่ในราชสำนักมาครั้งก่อนชีวิต ถูกสั่งพักราชการทบทวนความผิดโดยไม่มีปีมีขลุ่ยเช่นนี้เขาย่อมเดือดดาลเจียนคลั่ง ครั้นซักไต่ไล่เลียงจนรู้ตัวการก่อเหตุ เขาจึงตบหน้าหวังชื่อจนล้มคว่ำกับพื้นแล้วเขียนหนังสือหย่าโดยไม่รอช้า

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3dYcNYC>